

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENVIRONMENTAL DANGER!

CALCULATING PRESIDENT

SECTORS HAS SELECTED

CLONE

RUP" DIXON

RESONANCE WAVELENGTH

SURVIVING SKARR

ICE PLANET
CLONES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

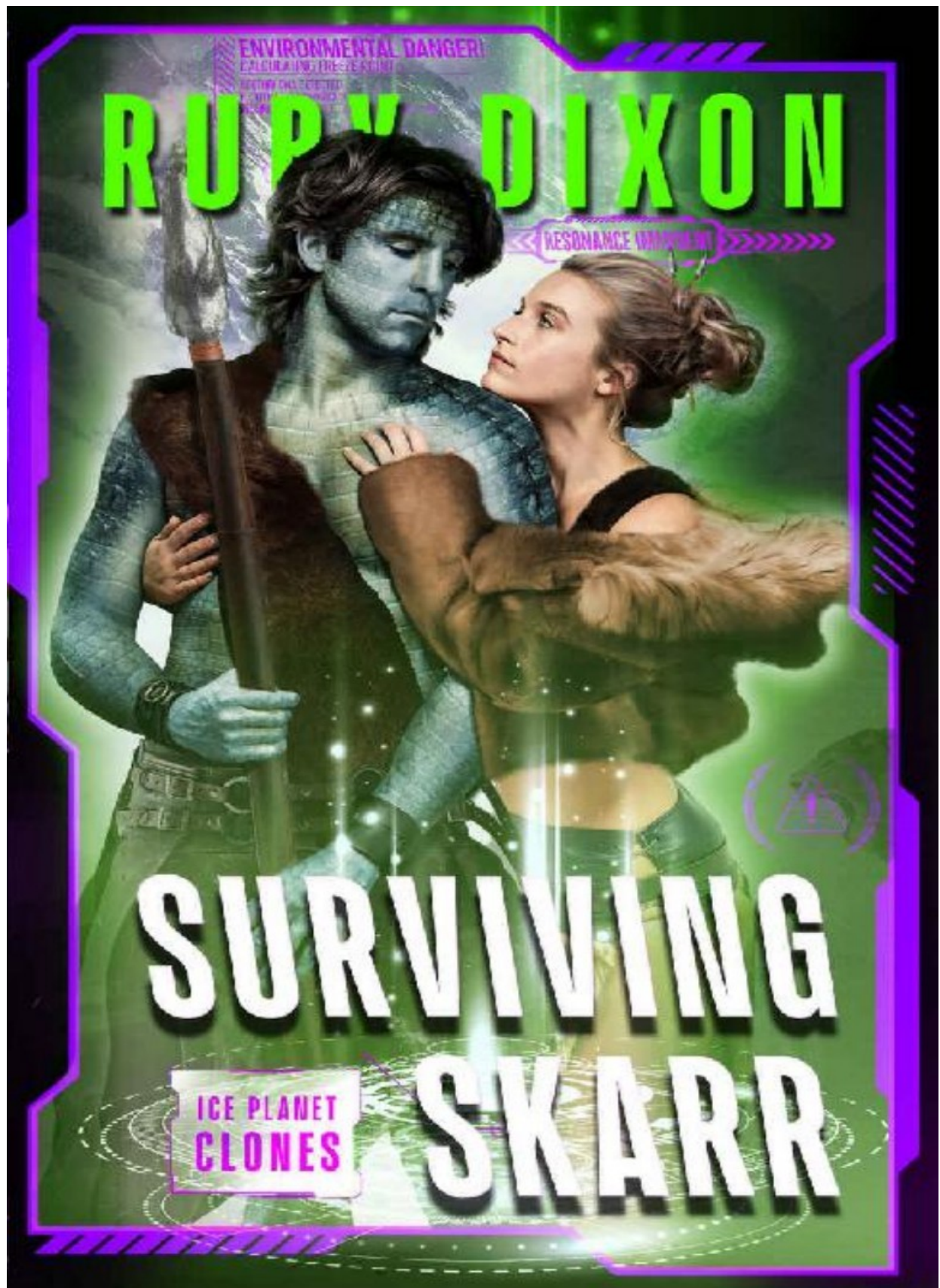
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Skarr'da Hayatta Kalmak

BUZ GEZEGENİ KLONLARI

İKİNCİ KİTAP

RUBY DIXON

Telif hakkı© 2023 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: VJ Dunraven

Productions Kapak Tasarımı: Kati

Wilde Düzenleme: Aquila Editing

Proofreading: Şanslı Kitaplar

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İçindekiler

[Skarr'da Hayatta Kalmak](#)

[Daha Önce Ne Oldu? İçerik](#)

[Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Not-Hoth Halkı Daha](#)

[Fazlasını mı İstiyor?](#)

Skarr'da Hayatta Kalmak

Bir gecede hayatım tamamen hayatta kalma mücadelesine dönüştü.

Buzla kaplı garip bir yabancı dünyada uyandım. Kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, adımları bile.

Ve gezegendeki en büyük palavracı ile rezonansa girdim. Skarr, kertenkele genetiğine ve yoğun bir kendini sevmeye vakasına sahip, göğüslerini döven bir alfa erkek gladyatör. Duyma mesafesindeki herkese ne kadar harika olduğunu söylüyor. Bleh.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ama khui'ye göre biz ruh eşiyiz. Bu da demek oluyor ki bebeklerimiz olacak ve hayatlarımızı birlikte yaşayacağız... sonsuza kadar...

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır.

Hayatta kalmak için kim olduğumu, ne olduğumu... ve ne kadar inanılmaz ve mükemmel olduğum konusunda çenesini kapatmayan adam hakkında ne yapacağımı bulmam gerekecek.

Bu bir rol olmalı... değil mi?

Daha Önce Ne Oldu?

(Flor's Fiasco'dan itibaren)

Meyve mağarası basıldı ve içindeki değerli eşyalar çalındı. Icehome Sahili'nden kimsenin ne olduğuna dair bir fikri yok. Hepsini kim ve neden almış olabilir? Aralarında Uzun Boynuz Klanı'ndan (Adalar'dan) R'jaal ve Lauren ve diğerleriyle birlikte terk edilmiş bir insan kadın olan Tia'nın da bulunduğu bir grup araştırmak için meyve mağaralarına gider.

Bu arada Daisy, O'jek, Flor ve I'rec, Penny'nin duvarlarda gördüğünü iddia ettiği garip yazıyı okumak için Yaşlılar Mağarası'na (diğer adıyla ataların gemisi) gitmeye karar verirler. Daisy uzaylı dillerini okuyabilmektedir ve oradaki mesajın meyveleri kimin çaldığına dair bir sır taşıyıp taşımadığını merak etmektedir.

İlk grup meyve mağaralarına vardığında, ikinci grup Daisy ve O'jek'in gemiye doğru yola çıkmasıyla ayrılır. Flor ve ben yalnız başımıza karla dolu bir vadide bir dizi durağanlık kapsülü keşfediyoruz. Kapsüller klonlarla doludur, gezegene nasıl geldiklerine dair hiçbir anıları olmayan yabancılar veya

Neden? Birden fazla insan kadın, yalnız bir insan erkek, birkaç 'splice' (birkaç ırkın mutasyona uğramış genetik materyalinden yapılmış klonlar) ve birkaç boş kapsül var...

Hikayemiz burada başlıyor.

İçerik Uyarısı

Okuyuculara karşı şeffaf olma çabasıyla, okuyucuların hikayede üzücü veya tetikleyici bulabilecekleri şeylerin bir listesini ekliyorum. Tüm tetikleyiciler herkesi aynı şekilde etkilemeyebilir, bu nedenle gözden kaçırdığım bir şey varsa, lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin ve listeyi güncelleyebilmem için bana bildirin. Hikayemde ağır konular varmış gibi görünse de, kendimi (veya karakterlerimi) çok ciddiye almadığım için tüm bunların daha hafif bir tonda ele alındığını unutmayın.

SPOILER BELOW SPOILER BELOW SPOILERS BELOW SPOILERS
BELOW SPOILERS BELOW SPOILERS BELOW SPOILERS BELOW
SPOILERS BELOW SPOILERS BELOW SPOILERS BELOW SPOILERS
BELOW

- Amnezi
- Adam Kaçırma/Kaçırılma
- Hamilelik ve bebeği doğurup doğurmama tartışması

- Hayvan Yaralanması (hayvan bir HEA alır)
- Karakter Yaralanması (kırık kemikler, uzun süreli travma yok)
- Death and Dismemberment (ekran dışı referanslar)
- İzolasyon hissi
- Ebeveyn kaybı (belirsiz, spesifik değil)
- Kimlik kaybı
- Yaltaklanma durumları (bakın, bazılarımız bu tür şeyleri okumakta zorlanıyoruz ve bunu anlıyorum!)

SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER
TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM
SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER
TAMAM

Bölüm
Bir

YABANCI

Odama sızan acımasız soğukla uyandım.

Nefes nefese yatakta doğruluyorum ve başımı kapak gibi bir şeye çarpıyorum. Bir iniltiyle elimi yüzüme sürüyorum ve bir esinti hissedince irkiliyorum. Gözlerim odaklanamıyor ve yataktan kalkıp lenslerimi bulmam gerekiyor. Ama bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda, aslında yatakta olmadığımı fark ediyorum.

Bir çeşit tabut. Ya da kapsül. Kenarları olan bir şey. Buz gibi soğukla çevrili sıcak bir kutu. Gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum, dehşet içindeyim.

Öldüm mü ben? Az önce bir morgda mı uyandım?

Bir esinti saçlarımı okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Morg" teorisini bir kenara bırakıp doğruca "mezarlığa" gidiyorum. Kış mevsiminde bir mezarlık mı? Gözlerimi kısarak etrafımı seçmeye çalışıyorum ama gözlük ya da lens olmadan bu neredeyse imkânsız. Görüşüm her zaman korkunç olmuştur ve nerede olduğumu ya da neden kalın giysiler giymediğimi bilmediğim gerçeğinden çok fazla korkmamaya çalışıyorum. İçinde bulunduğum garip kutu-şey karanlık ama dünyanın geri k a l a n ı soluk görünüyor. Soluk beyaz ve gri.

Dudaklarımı yalıyorum, seslenip seslenmemem gerektiğinden emin değilim. Mutlaka bir yerlerde bir hata olmuştur.

"Uyanık mısın?" diye sesleniyor bir kadın.

Oh, şükürler olsun. Burada başka biri var.

Elimi ürkekçe havaya kaldırıyorum, sonsuz beyazlığın içinde bir insanı seçmeye çalışıyorum. Diğer tarafıma geldiğinde, irkildiğim için bir korku çılgılığına karşı koymam gerekiyor ama elimi sıkıyor ve teni sıcacık.

"Ben Flor'um ve güvende olduğunu bilmen gerek, tamam mı?"

Buna ne diyebilirim ki? Başımı sallıyorum. Onun neler olup bittiğini bildiği ve benim bilmediğim açık, bu yüzden onun liderlik etmesine izin vermekten memnunum.

"Ha di," diyor. "Seni şu kapsülden çıkaralım." Elim sertçe çekiştiriyor ve kapsülün yan tarafına vuruyor. Metal gibi ses çıkarıyor ve içinden çıktığımda o kadar soğuk ki derim hafifçe yan tarafa yapışıyor, bu korkunç bir his.

Daha da mı kötü? Ayaklarım yere değdiğinde buz gibi oluyor. Sıkıntıyla bir inilti çıkarıyorum, sonra sessiz kalmak için dudağımı ısııyorum. Ayaklarım çıplak ve

Aşağıya baktığımda, kapsülümün yakınında biten ve dışarıya doğru uzanan bir tür sarı-kahverengi süngerimsi otun üzerine basıyormuşum gibi görünüyor.

"Grubun en ucundasın, o yüzden biraz daha yürümen gerekecek," diyor kadın özür dileyerek ve bir kolunu bana destek olmak istercesine yanıma koyuyor. "Ama seni ateşin yanına götürüp ısıtacağız ve giyecek bir şeyler bulacağız, tamam mı? O yüzden sıkı tutun. Donmana izin vermeyeceğiz."

Başımı salladım.

"Harika. Harika gidiyorsun." Güneşten esmerleşmiş teni, siyah saçları ve beyaz dişleriyle bana bakıyor. Görüşüm kim olduğunu seçemeyecek kadar bulanık ama gözleri tuhaf bir şekilde mavi görünüyor ve bronz yüzünde parlıyor. "Adın ne dostum?"

Konuşmak için ağzımı açtığımda duraksadım. Kolayca ulaşılabilecek bir şey... ulaşamıyorum. Hafızamı yokluyorum, bir isme benzeyen bir şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Herhangi bir şey.

Bu bir boşluk.

Panikle koluna yapıştım. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Sorun yok tatlım," diyor yatıştırıcı bir sesle, beni "kapsülden" uzaklaştırmaya ve bulanık mesafeye doğru götürmeye devam ediyor. "Adını bilmeyen tek kişi sen değilsin. Muhtemelen ilaçların yan etkisi ve panik yapacak bir şey yok. Şimdilik sana bir isim verelim, tamam mı? Böylece sana 'Hey sen' demek zorunda kalmam."

"Tamam," diyorum kısık bir sesle.

"Vivian'a ne dersin? Bu benim kız kardeşimin adı ve her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür."

Vivian. Vivian. Test ediyorum ve aklıma tek bir şey dışında özel bir şey getirmiyor. "*Pretty Woman*'daki gibi mi?"

"Aynen öyle. Nasıl tahmin ettin?" Kıkırdıyor, sesi dostça ve nazık.

Ona bu isimden nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Beni garip hissettirdiğini, çünkü hiçbir zaman güzel olmadığımı, en ufak bir şekilde bile. Kız kardeşime hiç benzemiyorum. Fotoğraflarda tuhaf görünen çelimsiz bir çerçevem ve geniş aralıklı gözlerim var. Göğüslerim yok ve saçlarım düz, gevşek ve üzgün. Vivian olmak istemiyorum. Kimsenin bu ismin nereden geldiğini anlamasını ve bana gülmesini istemiyorum.

Ama Flor neler olup bittiğini biliyor gibi görünüyor ve ben bilmiyorum ve şaşkın dehşetim arka plana karışma arzumu karıştırıyor ve ben de diyorum ki

Hiçbir şey.

Beni ateşe benzeyen bir yere götürüyor, diğerleri de yakınlarda toplanmış. Tüm vücudunu kaplayan tuhaf mavi bir tulum giymiş bir adam hareket ediyor ve bunun bir tulum olmadığını, gerçekten mavi olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Boşuk bir nefes daha alıyorum ve geriye doğru kaçıyorum.

Flor yine kolumu okşamak için oradaydı. "O benim kocam, I'rec. O bir uzaylı ama söz veriyorum sana zarar vermek istemiyor. Sadece bana güven, tamam mı? Herkes ateşin yanında güvende olduğunda her şeyi açıklayacağım."

Bir uzaylı...?

Uyuşmuş bir halde gösterdiği kayanın üzerine oturuyorum ve omuzlarıma kürk mantoya benzeyen sıcak bir şey atılıyor. Titreyerek kol deliklerini arıyorum ama bulamıyorum, bu yüzden sadece vücuduma sarıyorum ve ateşin yanında toplanırken etrafımda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Diğerleri ateşimize doğru yönlendiriliyor ve birinin ağladığını duyabiliyorum. Keşke yanımda gözlük ya da lens olsaydı diyorum çünkü bu durum kör olmakla ilgili tüm eski korkularımı tetikliyor. Çocukluğumdan beri kötü olan görüşümün, hiçbir şey göremeyene kadar daha da kötüleşmeye devam edeceği korkusunu. Gözlüklerimi takmadığımdan emin olmak için sinsice yüzüme dokunuyorum ve takmadığım için rahatlıyorum. En azından bu da bir şeydir.

Dişlerim takırdıyor ve kendimi küçültmeye çalışarak kambur duruyorum. Neden burada uzaylılar var?

Burası neresi?

"Sen," diyor mavi adam, beni işaret ederek. Aksanı kalın ve sesi sinirli geliyor, bu da tüylerimi daha da diken diken ediyor. "Hâlâ üşüyor musun?" Başımı salladığımda sabırsız bir ses çıkarıyor. "Sen ve yanındaki dişi, birbirinize sokulun. Sıcaklığı paylaşın."

"Doğru," diyor yanımdaki kadın. "Bunu bilmem gerekirdi." Battaniyesini açıyor ve ben de kendi battaniyemi bacaklarımıza dolayarak onun yanına geçiyorum. Sarı saçları var ve benim yaşlarımda gibi görünüyor. "Ben Sabrina. Neler olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yok. "Benim de gözlüğüm yok."

"Kahretsin." Sabrina battaniyeyi üzerimize daha sıkı örtüyor. "Keşke bu kötü bir rüya olsaydı."

Ben de öyle.

"Adın ne senin?"

İçten içe irkiliyorum ama Flor'un bana verdiğini teklif ediyorum çünkü hâlâ başka bir şeyim yok. "Vivian?"

"Bunu bir soruymuş gibi söylüyorsun." Oh, öyle.

Flor birkaç dakika sonra bulanık görünümlü başka bir kişiyle geri döner ve "Hala üşüyen varsa daha fazla battaniyem var" der.

Tanrım, bir battaniyeye daha bayılırım. Bir yığın battaniyenin içinde uyuyabilirim ve yine de üşürüm. Ama sorun olmak istemiyorum. Zaten olduğumdan daha büyük bir sorun. Dudağımı ısıırıyorum, diğerleri kalkıp başka bir battaniye kaparken kalan olup olmadığını görmek için bekliyorum ve hepsi bittiğinde kendimde hayal kırıklığına uğruyorum. Bu garip, korkunç durumda bile hala kendim için konuşacak cesareti bulamıyorum.

Bazı şeyler asla değişmez.

"Yiyecek," diye bağılıyor uzaylı adam, yakındaki bir figüre bir şey uzatarak. Onlar da alıp uzatıyor ve poşet Sabrina'ya doğru ilerliyor. Biri öksürüyor ve sonra Sabrina çantayı karıştırıp bir avuç dolusu iz karışımına benzeyen bir şey alıyor. Çantayı bana uzatıyor ve ben de küçük bir avuç alıyorum, çünkü diğerlerine yetecek kadar bırakmam gerekiyor ve sonra dönüp diğer tarafımdaki kişiye uzatıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, yeşil derili bir adama benziyor. Benden alıyor ve yüzünü seçebilecek kadar eğildiğinde, yüzünde pullar olduğunu, alnını noktaladığını ve yukarı doğru kanatlanan sivri kulakları olduğunu görünce irkiliyorum. Gözbebekleri yarılmış ve sarı sklerası var ve tüm bu tuhaflığa rağmen onda yakışıklı ve garip bir şekilde çekici bir şeyler var.

Çantayı ona uzatırken beni inceliyor, sonra ifadesi küçümseyici bir hal alıyor, bakışları Sabrina'ya odaklanıyor. Bu çok aşına olduğum bir şey. Kimse beni ilginç bulmuyor. Gerçi bu senaryoda bu kötü bir şey değil. Onu da zihnimden kovuyorum ve yerime dönüyorum.

Sabrina yemeye çalışırken boğulur gibi sesler çıkarıyor. Tereddütle granolaya benzeyen bir parça ısıırıyorum ve hemen öksürmeye başlıyorum. Tamamen biberden mi yapılmış? Ağzım yanıyor ve öksürüyorum.

"Sanırım az önce ağzıma biber gazı sıktınız!" diye haykırıyor biri.

Mavimsi uzaylı homurdanıyor. "Seni kurtarmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor, ateşi b ı ç a k l a y a r a k . "Ye ya da yeme, umurumda değil."

Flor döndüğünde, "Sanırım herkes bu kadar," diye duyurdu. "On kadın, beş erkek ve üç boş kapsül. Nereye gittiklerini gören oldu mu?"

Uzaylı ayağa kalkıp onun yanına gidiyor ve bir süre bizi görmezden gelerek sessizce konuşuyorlar. Sabrina'ya bakıyorum, yüzünde soğukkanlı bir çaresizlik ifadesi var.

"Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor bana. "Ya da hangi gün nedir?"

Başımı sallıyorum. Düşüncelerimi ileriye doğru çekmeye çalışıyorum. Buranın neresi olduğunu, Sabrina'yı ya da diğerlerini nereden tanıdığımı... Hiçbir şey bulamıyorum. Adın, diye soruyorum kendime. Adını hatırlamaya çalış.

Ben...

Ben...

Kahretsin. Sanırım ben Vivian'ım, çünkü hiçbir şeyim yok. Ellerime bakıyorum, çünkü zihnimde küçük bir parmak dövmesi canlanıyor. Kendime konuşmam gerektiğini hatırlatan bir tırnak işareti. Bir keresinde yaptırmıştım çünkü bir şey söylemem gerekirken hep ellerime bakıyordum... değil mi?

Çünkü ellerim bulanık ama hiçbir yerinde siyah mürekkep yok.

Avuç içlerimi ters çeviriyorum, bir şey kaçırmış olabilirim diye ellerimi tekrar inceliyorum ve işte o zaman bileğimdeki ince gümüş bileziği fark ediyorum. Görüşüm berbat olsa da, alt tarafında kırmızı bir düğmeye benzeyen şeyi seçebiliyorum. Merakla parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, gezdirirken de yanıp sönüyor. Burnuma yaklaşıyorum ve sonra düğmeye sıkıca basıyorum.

Hava, geri beslemeli bir hoparlör gibi çatırdıyor ve ardından bileziğin kendisinden yansıtılan bir görüntü belirliyor.

Şok içinde soluk soluğa kalıyorum, sanki görüntüyü benden uzaklaştırmak bir şekilde yardımcı olacakmış gibi kolumu uzatıyorum. Resim üç boyutlu görünüyor ve uzaylıyla aynı mavi tene ve yüzünün bir tarafında çok sayıda dövmeyle sahip yaşlı görünümlü bir kadını gösteriyor.

"Şanslısın," diyor görüntü, ellerini bir kez çırparak. "*Görünüşe göre sen bir klonsun. Hem de herhangi bir klon değil, yasadışı olarak yapılmış bir klon. Normalde yasadışı olarak yapılmış bir klona hemen ötenazi uygulanır ama çok kredisi olan biri seni güvenli bir yere bıraktırp saklatmak için para ödemiş. İşte buradasın.*" Kayıt ellerini iki yana açıyor. "*Burası biraz soğuk ama yerliler iyi insanlar ve seninle ilgilenecekler. Daisy ve Mardok'a merhaba dediğimi ve umarım kendi arkadaşları tarafından sert ve düzenli bir şekilde becerildiklerini söyle. Sana gelince, benim küçük klonum, sana biraz erzak bıraktım. Yeni dostlarınla iyi geçin ve harika bir hayatın olsun.*"

Klon mu? Klon kim?

Ben mi?

Kaşlarımı çatarak düğmeye tekrar basıyorum ve döngü bir kez daha çalmaya başlıyor. Yanımda, Sabrina bileğine dokunuyor ve aynı kayıtla aynı iletişim açılıyor.

"Şanslısın. Görünüşe göre sen bir klonsun. Ve herhangi bir klon değil-" "-ama yasadışı olarak yapılmış bir tane."

Kayıtlardan oluşan bir koro havaya karışıyor, mesaj tekrar tekrar katmanlaşıyor.

"Normalde yasa dışı olarak üretilmiş bir klona ötenazi uygulanır-"

Bilekliğime vurup kapatmaya çalışıyorum. Eğer bu bir tür şakaysa, hiç komik değil.

"Klon, düşündüğüm şey mi?" diye soruyor biri küçük bir sesle. "Kopya bir insan gibi mi? Hepimiz kopya insanlar mıyız?"

"Ama... bu hiç mantıklı değil," diyor bir başka kadın.

"Bunların *herhangi biri* mantıklı geliyor mu?" diye soruyor bir diğeri. Kalın bir aksanı var, İspanyol ya da Portekizli ve koyu renk saçlı. "Çünkü kıcımın karda, mavi bir adamın yanında çıplak olmasının bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Ya gerçekten iyi bir uyuşturucu var ya da bu yasal."

"Uyuşturucu iyi olurdu," diyor Sabrina hüzünle. Uzanıp beni çimdikliyor.

"Ow!"

"Sanırım uyandık. Uyuşturulmuş hissediyor musun?"

Kolumu ovuşturarak başımı sallıyorum. "Sadece üşüyorum."

"Kendimi klon gibi hissetmiyorum," diyor bir başkası. "Bir klon tam olarak nasıl hissettirir?"

Midem bulanıyor. Ben de kendimi klon gibi hissetmiyorum. Normal hissediyorum. Ama Flor'u ve bana daha önce sorduğu soruyu düşünmeden edemiyorum. *Senin adın ne?* Ve hâlâ bir cevabım yok.

"Peki şimdi ne olacak?" Sabrina'ya fısıldıyorum.

Sadece başını sallıyor, gözleri kocaman. Eğer cevaplar varsa, onda da yok.

Bölüm
İki

SKARR

Kendimi içinde bulduğum her yeni ortamda olduğu gibi, durumu değerlendiriyorum.

Soğuk.

Soğuk ideal değil, çünkü ssethri biyolojim soğukla iyi başa çıkamıyor. Mesakkah genleriyle birleştirilmemin bir nedeni de bu; sert ve yavaş bir gladyatörün kimseye faydası olmaz. Sırf soğuk havaya karşı özürlü olduğum için daha dikkatli olmam, biraz daha zorlamam gerekecek. Şu anda bile eklemelerim ağrıyor ve kuyruğum buzlu bir kütük gibi hissediyor ve ben sadece birkaç dakikadır buradayım.

Ama bununla başa çıkacağım. Bu sadece başka bir zorluk ve ben daha önce de zorluklarla başa çıktım.

Ateşin yanına çömelip diğerlerini izliyorum. Rahatsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. O zaman yeni bir plan. Olduğumdan daha fazla etkilendiğimi düşünmelerini sağlarım, böylece dövüştüğümde tüm güçlerini kullanmazlar. Bu yarı donmuş halimi kendi avantajıma kullanabilirim. Ellerimi ateşe doğru kaldırarak gizlice diğerlerine bakıyorum.

Hem erkekler hem de kadınlar birbirine karışıyor. Bu yeni bir şey. Cinsiyete dayalı olmayan implante edilmiş kavgalar aramak için anılarıma göz gezdiriyorum ve hiçbirini bulamıyorum. Hmm. Belki de bu bir tür hayatta kalma oyunudur? En uzun süre hayatta kalmayı başaran kazanır mı? Bu bana daha mantıklı geliyor.

"Biz klon muyuz?" diye hıçkırıyor bir kadın, sanki bu fikir onu dehşete düşürmüştü gibi.

Bu dişiler için bir sürpriz mi o zaman? Her zaman bir klon olduğumu biliyordum. Tüm eklemeler laboratuvarlarda yetiştirilir ve savaş kuralları ve yönetmelikleri ile aşılır. Birçok savaş kazanmış eski bir "Skarr" ile ilgili uzak anılarım var, dolayısıyla onun genetik materyalinden yaratıldım.

Ne de olsa en iyiyi klonlamak mantıklı.

Bakışlarım kadınların üzerinde gezinirken, zihinsel olarak onları savaşçı olarak görmüyorum. Onlar savaşçı değil. Şu anda bile toplanmışlar, yumuşak ve işe yaramaz görünüyorlar. O zaman ödüller. Ya da dikkat dağıtıcı. Eğer klon olduklarına şaşırırlarsa, onlara savaş anıları ve kuralları aşılammış demektir. Nasıl oynayacaklarını bilemezler.

Yakındaki diğer eklere bakıyorum. Bana en yakın olan gözleri parlayarak dişileri izliyor. Tahminimde yanılmıyorsam, Praxiian baskın. Tam kanlı bir Praksiyalı ve moden bir ekleme benzeyen bir şey de var. Ve hatta yumuşak görünümlü bir erkek insan bile var, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kambur duruyor.

Yapısını ölçtüm. Başka bir ödül, karar verdim. Bu herhangi bir savaş denemesini kazanamayacak.

Pekâlâ. Sorunlu görünen üç gladyatör ve kürk giymiş ve ateşle ilgilenen bir mesakkah daha var. Savaşçı olup olmadığını bilmiyorum ama yeterince güçlü görünüyor. Bu kadar az erkeğe karşılık bu kadar çok dişi olması kafa karıştırıcı. Onları dövüşerek mi kazanacağız? Birden fazla ödül kazanmak istediğimden emin değilim.

Bir dişi yeterli olacaktır.

Ayaklarımın üzerinde kayarak kuyruğumu ateşe yaklaşıyorum. Kıyafet yok, silah yok. Pekâlâ. Dişlerime ve gücüme güvenmek zorundayım. Praksiyalılar gibi pençelerim ya da mesakkah ve splice'lardan biri gibi boynuzlarım yok ama pullarım iyi bir zırh. İhtimalleri eşitleyecektir.

Kef, hava soğuk. Halsizmişim gibi davranmak zorunda kalmayacağım. İçimdeki her şey ağrıyor. Gerçekten de bu savaş senaryosunu kim yönetiyorsa benim için daha kötü bir senaryo bulamazdı. Sıcaklığa biraz daha yaklaşıyorum ve gladyatörlere bir kez daha bakıyorum. Diğer erkeklerin gözleri kısılmış, birbirlerini değerlendiriyorlar ve beni de aynı şeyi yaparken yakalamalarını istemiyorum. Onun yerine dikkatimi dişilere veriyorum.

Eğer ödül olacaklarsa, istediğimi seçmeliyim. Uzun olana karar verdim. Belki de parlak sarı saçlı olanı. Battaniyesini daha küçük, daha yumuşak görünümlü, korkmuş bir dişiyle paylaşıyor. Gözlerimiz karşılaşıyor ve o kamburunu çıkararak hızla başka tarafa bakıyor. Sarı tüylü olana yaklaşıyor ve ben de onları nasıl ayırıp istediğimi çalacağımı planlıyorum. Dişiler tekmelemeye, tırmalamaya ve çırpınmaya meyillidir ama hızlıca kırılan bir boyun işimi görebilir. Geçici bir sorundan fazlası olmayacaktır. Ben izlerken o bilekliğindeki mesaja tekrar dokunuyor ve bir kez daha çalışıyor.

"Tamam, çocuklar, dinleyin."

Altın rengi teni ve parlayan mavi gözleriyle kürk giymiş bir kadın, ellerini omuzlarına kaldırmış, toplanmış grubumuzun ortasına doğru ilerliyor. "Bileziklerinizi bir kenara bırakın. Muhtemelen hepsi aynı şeyi söylüyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz ve sizi buraya kim bıraktıysa bize söyleyecek durumda değil. O yüzden yapacağımız şey şu. Hepiniz burada bizimle güvendesiniz. Burada bizimle güvendesiniz.

Muhtemelen yorgun ve kafası karışık. O kapsüllerin birinden çıkar çıkmaz doğru düzgün düşünemeyeceksiniz. Güvenin bana, biliyorum. Burada bir gece dinleneceğiz ve sonra size khuis getireceğiz."

Güven

li.

Khuis.

Bakışlarımı kısarak diğer erkekleri izliyorum. Onlar da en az benim kadar gergin görünüyor. Kimse bu "güvenli" saçmalığına inanmıyor. "Khuis "in ne olduğunu bilseler bile söylemiyorlar. Onlar da benim gibi alarm çaldığında, zil çaldığında ya da bir şeylerin başladığını gösteren herhangi bir belirti olduğunda harekete geçmeye hazırlar.

Oyunun kurallarını bekliyoruz.

Yine de kürklü dişi bunun farkında değil. Hepimize gülümsemeye devam ediyor, dönüp hem dişilere hem de erkeklere bakıyor. "Bu gezegende sizinle ilgilenecek bir ortakyaşarınız olması gerekiyor. Ortakyaşar ile daha hızlı iyileşeceksiniz ve bu kadar üşümeyeceksiniz. İçinizde de hissetmeyeceksiniz, bu yüzden endişelenmeyin. Arkadaşlarımızdan bazıları bu tarafa doğru geliyor, sonra da sahildeki köyümüze dönmene yardım edeceğiz. Seni rahat ettireceğiz. Sadece bizimle güvende olduğunu ve uzaylı derebeyleri ya da köle sahipleri falan olmadığını bilmeni istiyorum."

Bu beni duraksattı. Oyunun başında kimse yok gibi mi görünüyor?

Belki de ortada bir oyun yoktur. Belki de kusurlu olduğumuz için dışlandık. İçim sıkılıyor. Bileziğin ya da resimdeki kadının ne dediği umurunda değil. Bildiğim tek bir şey var, o da nasıl savaşılabileceği. Eğer bir savaş yoksa burada olmamın bir anlamı yok.

Ama kadın benim şüpheli bakışımı fark etmiş olmalı. "Eskiden savaşçı olan ve şimdi bizimle barış içinde yaşayan arkadaşlarımız var."

Barışçıl bir şekilde mi? Bundan çok şüpheliyim. Muhtemelen uzun bir oyun oynuyorlar ve bu aptal yaratık da bunu barış sanıyor.

Bu teoriyi test etmeye karar verdim. Soğuk çenemi sıkıyor, kelimeleri çıkarmamı zorlaştırıyor. "Ya... biz... kalmak istemiyorsak?"

Bunun için de bir cevabı var. "Sizi ayağa kaldıracağız, yeterince yiyecek ve giyecek vereceğiz ve sonra gidebilirsiniz. Kimse kimseyi esir tutmuyor. İstediklerinizi yapmakta özgürsünüz. Ama umarız kalırsınız ve halkımızın bir parçası olursunuz. Ailemizin."

Aile mi?

Aptallar. Ben aptalların gezegenindeyim.

Ateşin sıcaklığına yakın ellerimi ovuştururken, grupla konuşan kadına yüksek sesle gülmemeye çalışıyorum. Buranın dost canlısı ve nazik olduğunu mu düşünüyor?

Belli ki neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. O zaman bu da oyunun bir parçası mı? Kuralları olan bir çeşit veri tabanı mı bulacağız? Bulmacanın ilk parçası bu mu? Bunu düşündüm.

Parlayan gözleri olan dişi ödülleriyle konuşmaya devam ediyor - savaşmak için burada olmadıkları belli olan yumuşak olanlarla - ve onlara güven veriyor. Onlara burada nasıl kafası karışık uyandığını ama boynuzlu mavi erkeğin ona yardım ettiğini anlatıyor. İkisine birlikte bakıyorum ve kızın onun ödülü olduğu açık.

Yani onun yöntemi bu. Dişiyi kendisine gelmesi için kandırdı. Zekice. Çok zekice. Bunu yakından izlemem gerekecek, bakalım numaralarını öğrenebilecek miyim.

"Burada çok fazla teknolojimiz yok. Hayatta kalmak için avlanmak zorundayız," diyor parlayan gözlü dişi.

Buna dikkat kesildim.

Avlanmak mı?

Avlanmayı iyi bilirim. Sonuçta burada bir oyun var.

Bölüm
Üç

SKARR

Sanki hepimiz birbirimizle rekabet halinde değilmışız gibi, bize sarınmamız için sıcak battaniyeler ve sıcak yiyecekler veriliyor. Ben kendiminkini çabucak yiyorum, karnımdaki yahninin sıcaklığı kaskatı kesilmiş uzuvlarıma neredeyse işe yaramaz battanieden daha çok iyi geliyor. Vakit ilerledikçe dişiler daha çok ağlıyor ve rahatlıyorlar. Onlar için hazırlanmış bir kulübede "sıcaklığı paylaşmak" için bir araya toplanıyorlar ve başlarındaki dişi onlara katılmaya gidiyor. Birbirleriyle çiftleşip çiftleşmeyeceklerini görmek için bekliyorum - bazı dişilerin özellikle hırçın bir izleyicinin dikkatini dağıtmak için yaptığı bir numara - ve yapmadıkları için hayal kırıklığına uğradım. Uyuyor gibi görünüyorlar.

Eğer onlar savaşçıysa ve ben yanılıyorsam, onlar en kötü savaşçılardır.

Hiç.

Diğer ekler ve ben ateşin yanında kalıyoruz. Mavi tenli de öyle. boynuzlu erkek. Bilinçli bir bakışla bizi izliyor ve burada oynanan oyunun çok farkında olduğundan şüpheleniyorum. Ondan cevaplar almamız gerekecek. Hepimiz bir işaret bekliyoruz ama hiçbir şey yok.

Erkek-I'rec-bir süre sonra konuşuyor ve kaba bir mızrakla ateşi körüklüyor. "Sizin türünüzü daha önce de görmüştüm," diyor en yakındaki ekleme. "Savaşçılar. Glad-taters?"

Burada bir oyun oynandığı konusunda haklıydım. Kendini beğenmiş bir gururla göğsümü dövmemek için her şeyimi ortaya koyuyorum. Skarr'ı kandıracaklarını mı sanıyorlar? Peşlerindeyim.

Moden, mavi olanın sorusunu yanıtlar. "Bunun bir önemi var mı? Dediğiniz gibi artık buradayız."

"Bu önemli çünkü siz savaşçısınız," diye belirtiyor boynuzlu olan. "Ve eşime ilgili gözlerle bakıyorsunuz. Şimdi size söylüyorum, o benim ve eğer ona parmağınızı bile sürerseniz, bağırsaklarınızı deşer ve iç organlarınızı vadinin öbür ucuna sürüklerim."

Gülüyorum, çünkü bu dili anlıyorum. Bana yardım eli uzatmaktan ve barış içinde yaşamaktan bahsetme. Bana hangi dişinin sizin olduğunu söyleyin ki ne için savaşacağınızı bileyim. Bunu takdir ediyorum. Ve o kendi çıkarlarından bu kadar açık bir şekilde bahsettiği için, ben de kendi çıkarlarımdan açık bir şekilde bahsetmeye karar veriyorum. "Burada pek çok dişi var. Birini ödül olarak almak için kiminle dövüşeceğiz? Sen mi?"

Başını iki yana sallar. "Kimseyle dövüşmek zorunda değilsin. Bu dişiler köle değil. İstedikleri gibi gelip gitmekte özgürler. Tıpkı sizin gibi."

"O zaman dişileri nasıl kazanacağız?" diye soruyor gri olan. "Eğer savaşmazsak?"

"Onları hiç kazanamazsın. Khui'n karar verir. Senin için bir eş seçecektir. Benim için benimkini seçti ve senin için de seçecek." Kürk giyen mesakkah melezi sanki yanlış anlamışız gibi bize karşı sabırlı olmaya çalışıyor.

Erkek kedilerden biri çenesini ovuşturuyor. "Yani bu khui ile mi savaşıyoruz? O da bizi güçlü ve sağlıklı dişilerle mi ödüllendiriyor?"

"Hayır. Açıklamama izin verin..." Birinin midesi guruldadığında duraksıyor. "Biraz daha yemek?"

Kimse bir şey söylemiyor. Praxiiian'a bakıyorum ve onun da bana baktığını fark ediyorum. Aç olabiliriz ama kimse böyle bir zayıflığı kabul etmez. Kürk giyen I'rec, bir süre sonra bunu fark etmiş gibi görünüyor ve deri bir çanta alıp içinden bir parça kurutulmuş et çıkarıyor ve en yakındaki kişiye uzatıyor. Sıra bana geldiğinde, kurutulmuş etten büyük bir parça alıp torbayı Praksiyalıya uzatıyorum ve onun pençelerinin hâlâ yerinde olduğunu fark ediyorum. Bildiğim iyi oldu.

"Burada başka glad-tater'larımız da var," diye devam ediyor I'rec. "İkisi kırmızı derili, biri altın pullu ve biri de sana benziyor." Yanındaki yarı-praksiyen eklentiye işaret ediyor. "Geldiklerinde kafaları karışmıştı çünkü savaşmayı bekliyorlardı. Siz savaşmak için burada değilsiniz. Hayatta kalmak için buradasınız."

"Ve eğer hayatta kalırsak, kadınları ödül olarak alacağız, değil mi?" Ekleme eğiliyor. "Bu bir üreme programı mı? Sadece en güçlüler çiftleşecek ve en güçlü gladyatörler olarak eğitilmek üzere yavrular mı üretecek?"

Praxiiian ile etkilenmiş bir bakış alışverişinde bulundum. Eğer bu bir üreme programıysa, kendimi şanslı sayıyorum. Mümkün olduğunca çok sayıda dişiyi hamile bırakmak gibi tek bir hedefle yaşamak bir rüyanın gerçekleşmesi olabilir. Öte yandan, zevk alabileceğim tek bir diş ve bana karşı olmayan bir dizi düzenli savaştan oldukça memnun olurdum.

Buz gibi bir havaya indiğimize göre durum pek de öyle olmayabilir gibi görünüyor. Kurutulmuş etten büyük bir ısırık alıyorum ve baharatıyla duyularımı rahatsız ediyor. Yine de yemeye devam ediyorum, çünkü gücümüne ihtiyacım olacak.

"Hayır, hayır," diyor I'rec, kuru et torbası tekrar dolaşırken başını sallayarak. "Biz birbirimizle savaşmayız. Hayatta kalmak ve kabileye yiyecek getirmek için avlanırsınız. Yol arkadaşlarınıza gücünüzü kanıtlamak ve onları güvende tutup beslemek için avlanırsınız. Bir yarışma yok. Kazanacak bir şey yok. Sadece hayatta kalırsınız."

Hepimiz sessiz, bunu sindiriyoruz. Kurutulmuş etten bir lokma daha çğniyorum. Moden splice öne doğru eğildi. "Anlamıyorum."

I'rec inliyor. "Hangi kısmı?"

"Savaşmadığımız kısım."

Başımla onaylıyorum ve uyuyan dişileri işaret ediyorum. "Eğer savaşmayacaksak neden bizi ödülleri birlikte aşağı gönderiyorsunuz?"

I'rec tekrar başını sallar. "Onlar ödül *değil*. Tıpkı sizin gibi burada mahsur kaldılar. Tıpkı sizin gibi *terk edildiler*."

"Yani istenmediğimizi kabul ediyorsunuz," diyor moden yavaşça.

"Sizi yaratanlar tarafından değil, hayır." I'rec her birimizin taktığı bilekliği işaret ediyor. "İşte bu yüzden bizim dünyamıza gönderildiniz. Sizi buraya bırakan kişi başkalarını da getirdi. Eğer bu mesaj doğruysa, buraya yaşamak için getirildiniz çünkü diğer dünyalarda istenmiyorsunuz."

Bunu düşünerek çenemi ovuşturuyorum. Ona göre istenmiyor olmam beni rahatsız etmiyor. Belli ki bu bir hata. Ben mükemmel, vahşi bir gladyatörüm. Büyük ihtimalle babamdan çok fazla klonladılar - çünkü o en iyisiydi - ve lojistik nedeniyle diğer reddedilenlerle birlikte gönderilen şanssız kişi bendim. Benim için sorun değil. Reddedilen gladyatör klonlarını diğer gladyatörler kadar kolay fethedebilirim. Ama bu ilginç bir noktayı gündeme getiriyor. "Yani kimse dişileri istemiyorsa... onları alabilir miyiz?"

Diğer erkekler canlanıp I'rec'e bakıyorlar.

"Hayır. Kimse kimseyi almıyor. Dişiler sizin eşitiniz." Bir kahkaha patlattım. Diğerleri de öyle.

I'rec gülmüyor ve bana ciddi olduğunu söylüyor. "Dişiler eşit değildir. Dişiler erkeklerle dövüşmez. Diğer dişilerle dövüşürler ya da kazanan erkeklere ödül olarak verilirler."

"Bu düşünceni hızla değiştireceksin," diyor I'rec bana. "Bir dişi senin kadar güçlü olmayabilir ama daha akıllı olan pek çok dişiyle tanıştım. Eğer akıllı olmazsan, sonun yalnızlık ve pişmanlık olur."

Bah. Zekâ. Ben zeka için yetiştirilmedim. Kimse öyle değildir. "Bana dişilerden biraz daha bahset." Eğiliyorum. "Yakında biri gelip onları götürecekt, değil mi? Kazara burada bizimle birlikte terk edildikleri için mi?"

I'rec yine başını sallar. "Kampımızda dişiler erkeklerle yan yana yaşar. V'dis'in bana bir gladyatörken dişilerin onlardan uzak tutulduğunu söylediğini hatırlıyorum ama siz artık gladyatör değilsiniz. Kabilemizin bir parçası olacaksınız ve kabilemizdeki herkes istediği gibi gelip gidebilir."

"Biz artık gladyatör değiliz," diye yineliyor praxiian, yüzünde boş bir yüz. ifadeyle

"Burada böyle şeylere gerek yok. Burada sadece bir avcı ya da Kabile arkadaşı. Bu gezegende savaşılacak ya da kazanılacak bir savaş yok."

Keder gibi bir his kaplıyor içimi ve göğsümü ovuyorum. Eğer bir gladyatör değilsem ne olduğumu bilmiyorum. Diğerlerinin yüzlerinden onların da aynı şeyi düşündüklerini anlayabiliyorum. Bildiğim tek şey, şimdiye kadar bildiğim tek şey arenadır. Nasıl dövüşüleceğini biliyorum. Bir düşmanın içini nasıl boşaltacağımı biliyorum.

Başka bir şey bilmiyorum. Ben sadece "var olmak" için yaratıldım. Bu düşünce dehşet verici ve tuhaf. "Ama... dişilerle kalabiliriz, değil mi?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Uzak tutulmayacağız değil mi?"

"Dişiler istedikleri gibi gelir ve giderler." I'rec'in ağzı titriyor. "Eşime nereye gideceğini ya da kimi göreceğini söyleyemem. Onunla tanıştınız. Ona ne yapacağını söylemeye kalkarsam kesemi mengeneyle alır."

Eşini hatırlıyorum - altın rengi teni ve parlayan gözleri olan küçük, otoriter olanı. Herkese ne yapması gerektiğini söylerdi ve ben bunu umursamazdım. Bunu yapan bir erkek hayal edemiyorum. Yine de... bu itiraftan memnun görünüyor. Çok memnun, sanki sert ve talepkâr bir dişiden başka bir şey istemiyormuş gibi.

"Nereye gittikleri umurumda değil," diyor Praksiyus. "Sadece kendim için bir tane talep etmek istiyorum."

I'rec elini kaldırdı. "Bunu yapamazsın."

Şimdi gerçekten kafam karıştı. "Neden?"

"İnsan dişiler de tıpkı sizin gibi buradalar. Özgür oldukları ve sahiplenilmedikleri bir yerden geliyorlar. Dilediklerini yapmalarına izin veriliyor."

Karşılıklı bakışıyoruz. "Yani dişiler burada ama onlara dokunamıyoruz... Bunun bir tür test olmadığından emin misin?" diye soruyor Praksiyalı. "Bir dayanıklılık mücadelesi mi?"

"Meydan okumak yok. İsteksiz bir kadına dokunamazsınız."

Aha. "Ama tüm istekli olanlara dokunabilir miyiz?" Ben soruyorum. "Onları nasıl istekli hale getireceğiz?" Bu tür konularda hiç deneyimim yok ama bu özel oyunun kurallarını öğrenmeye hazırım.

Bu konuda kendime güveniyorum. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasına yaslanır. "Rezonansı bekleyin. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Yüklü hafızamda bu kelimeyi arıyorum ama bulamıyorum. Kurallarını bilmediğim bir tür oyun mu bu? Bu özel durum için bir yasa

Gezegen mi? Kısa süre içinde bana saldırmasını beklemem gereken tıbbi bir durum mu? "Rezonansın ne olduğunu bilmiyorum," diyor moden.

I'rec parmağını gözünün altına dokunduruyor. "Bunu görüyor musun? Burada parladığımı? Bu benim khui'mden geliyor. Ben bir khui ile doğdum ama eşim bir tane edinmek zorunda kaldı çünkü buradaki hava khui olmadan onu yavaş yavaş zehirleyecekti. O senin içinde yaşayan bir şey. Bir khui'nin sizi sağlıklı tutmaktan başka bir amacı daha vardır. Sizin için bir eş seçer, böylece yavrular yaratabilirsiniz."

Yavru mu? "O zaman bu bir üreme yarışması."

"Rekabet yok. Hiç rezonansa girmeyebilirsiniz ya da khui'nizi aldığınız anda rezonansa girebilirsiniz." Omuz silkiyor. "Bunu tahmin etmek imkânsız. Birkaç mevsimdir dişilerin etrafındayım ama yine de F'lor'la daha yeni rezonansa girdim. Khui'm onun benim, benim de onun olduğuma karar verdi... ve beklediğime değdi."

Ben onun kadar sabırlı değilim. Beklemek umurumda değil. Ya da yavrular için, ama kendi dişime sahip olma düşüncesi ilgimi çekiyor. "Peki bu nasıl işliyor? Dişinin göğsündeki yaratık onu benimle çiftleşmeye mi zorluyor? Ben de arkama yaslanıp buna izin mi vermeliyim?"

Bir başkası konuşuyor. "Çiftleştikten sonra benden alınacak mı?"

I'rec kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Kimse kimseyi götürmüyor."

"Ne zaman dövüşeceğimizi bilmek istiyorum," diyor bir diğeri. "Ödüller bu kadar yakinken bu kadar çok gladyatörün buraya bırakılmasının bir nedeni olmalı."

"Kavga yok," diye devam ediyor I'rec, ellerini havaya kaldırarak. "Artık glad-tater olmanıza gerek yok. Sadece avcı olacaksınız. Halkımızı güvende tutmak ve diğerlerini korumak için savaşıyoruz. Kabileyi beslemek için hayvanları avlarız. Birbirimizle savaşmaya gerek yok ve kimse dişiler için kavga etmiyor."

"Özgürce dolaşsalar bile mi?" diye soruyor moden.

"Belki de sandığın içindeki yaratık zihin kontrol eden bir yaratıktır," diye öneriyorum. "Bu yüzden bir dişi, yaratık aktif hale geldiği anda sana binmek isteyecektir."

I'rec tüm bunları reddediyor. "Bah. Bir dişi, bir erkeğe zihin kontrolünden ziyade zevkle daha kolay çekilir."

"Zevk mi?" diye sorar Praksiyalı. "Onun zevki mi, senin zevkin mi?" "...onun mu?"

"Neden bir dişiyi memnun edelim? O bizim zevkimiz için burada değil mi?" Bu bana garip geliyor.

I'rec şaşkın ifademe güldü. "Konuştuğun kişinin eşim değil de ben olduğuma şükretsen iyi olur. Nedenine gelince, cevap çok açık. Burada

Dişinizi memnun etmekten daha büyük bir tatmin olamaz." Başını yavaşça sallıyor, tekrar bana dönmeden önce kıvrılmış kadın yığınınına bakıyor. "Her şeyin kendinle ilgili olduğunu sanıyorsun ama bir kadının bedenini tahrik etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onun amcığının açlıktan kayganlaştığını hissettiğinde, içinde bir şeyler değişir. Kendi zevkiniz daha az önemli hale gelir ve bazen zevk almak için gelmenize bile gerek kalmaz. Bazen onu sadece doruğa çıkarmak iyidir."

"Bu kulağa zihin kontrolü gibi geliyor," diye mırıldanıyor Praksiyalı. "O zaman sana başka bir şekilde anlatayım." Aramızda geçenlere rağmen eğlenmiş görünüyorum.

şüpheler. "Halkımın bir sözü vardır, lezzetli yemle boş oltadan daha çok balık yakalarsın. Eğer bir dişinin kürkünüze düşmesini istiyorsanız, dişilerin isteyeceği biri olun."

"Ve sonra khui yapacağız?" Ben soruyorum.

"Rezonans, gerçekleştiği zaman olur. Bazıları kişisel isteklerinin bunu etkilediğine inanır. Hatta bazıları khui karar vermeden önce bir zevk eşi alır. Bazıları çok sayıda alıyor, ya da ben öyle duydum. Dişiler istediklerini yapmakta özgürdür." I'rec tekrar eşine bakıyor. "Ben de bu fikirle uğraştım ama şimdi eşimi beklediğim için memnunum."

"Bekle," diyor splice. "Yani dişiler çiftleşmek için bize rezonans dışında da yaklaşabilir mi? İstedikleri sıklıkta?"

"Eğer isterlerse, evet."

"Ama zevk almayı bekleyecekler," diye belirtiyorum.

"Bu doğru," diye kabul ediyor I'rec. "Eğer hiç yoksa geri döneceklerinden şüpheliyim."

Çenemin pullarını ovuyorum. Bu mükemmel bir bilgi, kendimizi içinde bulduğumuz bu yeni oyun-olmayan oyunun söylenmemiş kuralları.

Moden, "Ya bir dişiye memnun ediyorsak ve onlar bir başkasına rezonansa giriyorsa?" diye soruyor.

"Seni aptal," diye alay ediyorum. "Eğer doğru yaparsan, onun yerine *seninle* rezonansa girecektir. Dinlemiyor muydun? İşin içinde zihin kontrolü var ama burada buna zevk diyorlar. Sen dişiye memnun edersin, o da senin istediğini yapar. Sen bilmezsin tabii. Bir dişiye nasıl zevk verileceğini bile bilmiyorsun."

"Peki ya sen?" Bana açık bir hoşnutsuzlukla bakıyor.

Ben bilmiyorum. Ama bu yeni yarışmanın tüm kurallarını öğrenmek ve onları kendi avantajıma kullanmak için buradayım. "Bunu öğreneceğim ve her yarışmada en iyi olduğum gibi bunda da en iyi olacağım."

I'rec yorgun bir şekilde inliyor ve elini yüzüne sürüyor. "Rekabet *yok*. Kaç kere söylemem gerekiyor?"

Biberli kurutulmuş et torbası bana geri dönüyor ve bu sefer iki avuç yiyorum. Eğer dişileri uyandıkları anda memnun etmek bir yarışsa, hazır olmalıyım. Gerekirse istediğimi diğer erkeklerden uzaklaştıracak kadar güçlü olmalıyım. I'rec burada kavga olmadığını söylüyor ama eğer bir dişiyi sahiplenmişsem ve benim tarafımdan tatmin ediliyorsa, araya girmeye çalışan herkesi parçalara ayırıyorum. Çiğneyerek I'rec'e bakıyorum, bekliyorum.

Yanımdaki Praksisli çantayı benden aldı ve sessizce yemeye başladı.

İyi.

Hepimiz sessizleşirken I'rec'in yüz ifadesi tedirginleşiyor. "Ne?"

"Bize öğret," diyorum.

"Sana neyi öğreteyim?"

"Buradaki dişileri nasıl memnun ederiz ki bizim olmakta ısrar etsinler." Kürk giyen mesakkah yüzünü tekrar ovuşturur. Ağır ağır iç çekiyor, düşünüyorum. "Dilleri severler."

"Devam et..."

Bölüm
Dört

VIVI

Yeni gezegendeki ikinci gün de en az ilki kadar kötü geçer.

Kavurucu soğuk hava devam ederken hissettiğim umutsuzluğu gizlemeye çalışıyorum. Etrafta yeteri kadar kürk yok, bu yüzden Jason onun yanına geçene kadar Sabrina ile tekrar paylaşıyorum. Onun soluna geçtiği anda battaniyeler onlara doğru kayıyor ve ben onları geri çekecek kadar cesur değilim. Keşke olsaydım, ama şimdi kendi adıma konuşmakta her zamankinden daha fazla zorlanıyorum.

Normal bir ortamdayken zor oluyor. Şu anda mı? Tamamen ve tamamen bunalmış durumdayım.

Gri tenli iri adam kampta ağır ağır ilerliyor, ateşin yanında toplanmış kadınlara al d ı r ı ş etmiyor. Bu benim için gayet uygun - buradaki erkeklerin hepsine bakmak biraz daha korkunç. Dişleri, pençeleri ve boynuzları var, hatta bir tanesi yarı kertenkele. Görüşüm neler olup bittiğini anlamamı engelliyor ama bir şey söylemiyorum çünkü dikkatleri üzerime çekmek isteyeceğim son şey.

Yakınlarda bir yırtılma sesi duyuyorum. Koluma sıcak bir şey damlıyor ve onu uzaklaştırıyorum, sonra kan olduğunu fark ettiğimde ayağa kalkıyorum.

"Özür dilerim dişi," diyor garip görünümlü erkeklerden biri. "Üzerinizi kirletmek istememiştım." Uzun dişlerini, tüylü yüzünü ve parlayan gözlerini göstererek sırtıyor. Başını çeviriyor, sonra ıslak bir beyzbol topuna benzeyen bir şeyi kenara tükürüyor. Yuvarlanarak ateşten uzaklaşıyor. "İşte. Bunu ister misin?"

"Bu ne?" Kekeliyorum.

"Bu parazit için. Khui mi?" Ben onaylayamadan ya da reddedmeden yumuşak ve gevşek bir şeyi kollarıma itiyor. "Gözlerinin ısıltıya ihtiyacı var." Korkunç adam bana düşünceli bir bakış attı. "Böylece rezonansa girebilir ve zevklerle dolabilirsiniz."

Neden bahsediyor bu? Az önce kollarıma attığı başsız yaratığa dilsiz bir dehşetle bakıyorum. Tükürdüğü şey mi? Sanırım kafatasıydı. Yaratığın gövdesine bakarken boğazım düğümleniyor, kanlı pisliğin içinde parlayan bir filament var. "Um."

İç çekiyor. "Bırak ben yapayım." Yaratığı benden alarak, nefesinin altında "eşitler" gibi bir şey mırıldandı ve sonra onu ikiye böldü

Başka bir iğrenç güç gösterisiyle. Üzerime ve yakındaki yere daha fazla kan sıçrayınca geriye doğru kaçıyorum ve sonra kolumu tutuyor.

Ondan uzaklaşıyorum ama o çok güçlü. Bir pençesiyle koluma girip kan çekiyor, sonra da parçalanmış yaratığın yarısını koluma vuruyor. Bir şey kıpırdanıp etimin içine giriyor ve buz gibi soğuk iplikçikler damarlarımda gezinirken bükülmeye çalışıyorum ama canavar adam beni sıkıca tutuyor.

"Chalath!" Etrafımdaki her şey karanlık ve bulanık hale gelirken Flor çığlık atıyor. "İmplant yapmadan önce izin istiyoruz!"

"İznin zevk almak için olduğunu sanıyordum!" diye bağılıyor erkek. "Aklını başına topla!"

Ben cevabı duyamadan dünya kararıyor.

UYANDIĞIMDA, bir çadırın tavanına benzeyen bir şeye bakarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Hâlâ bu korkunç gezegendeyiz o zaman. Ugh. Yüzümü ovuyorum ve sonra gözlerimin bulanık olmadığını fark ediyorum. Görebiliyor muyum?

Lanet olsun, görebiliyorum. Dik oturup etrafıma hayretle bakıyorum. Her şey çok *net*. Başımın üstündeki deri çadırın her bir dikişini görebiliyorum, çadırın girişine yakın derideki bir çizige kadar. Dışarıda yağan karı ve etrafta dolaşan, kısık seslerle konuşan insanları görebiliyorum. Havada ateşten çıkan dumanın kokusu var, ama üşüsem de daha önce olduğu gibi acı verici bir şekilde üşümediğimi fark ediyorum.

Bunun nedeni parazit mi? Khui mi? Ev sahibini sağlıklı tutmasıyla ilgili bir şeylerden bahsettiler ama dün konsantre olmakta zorlandım. Çok bunalmıştım. Koluma bakıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Yara falan yok. Kurumuş kanın pul pul dökülmesi için derimi ovuşturarak çadırdan dışarı bakıyorum. Diğerlerine katılmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Sosyalleşmek hiçbir zaman güçlü yanımdı olmadı.

Aksine, bu konuda kesinlikle berbatım. Her zaman acı verici bir şekilde utangaç oldum. Bu, kötü görme ve çirkin gözlüklerle geçen bir çocukluktan ve beni seven ama fakir olduğumuz için bir şeye ihtiyacım olduğunda her seferinde sinirlenen ebeveynlerden kaynaklanıyor. Umutsuzca diş tellerine, pahalı gözlüklere, çok genç yaşta gözlerim için düzeltici ameliyata ve paraya mal olan pek çok başka şeye ihtiyaç duyan bir çocuktum. Daha da kötüsü, kız kardeşim hayat dolu ve güzeldi ama ben değildim.

Bir sorun haline gelmektense radarın altında kalmanın en kolayı olduğunu öğrendim, bu yüzden konuşmamak, dikkat çekmemek, hiçbir şey istememek için elimden geleni yaptım.

Eğer burada sıkışıp kalırsam bu bir sorun olacak. Sinirle dudaklarımı yalıyorum. Midem gurulduyor ama çadırın güvenliğinden ayrılmak için acelem yok. Düşünmem gerekiyor. Ne yapacağım? Eve nasıl döneceğim?

Sonra korkunç kaydı hatırladım. *Şanslısın, sen bir klonsun.*

Şakaklarımı ovuyorum. Bunlar benim anılarım değil o zaman. Kız kardeşim değildi. Ailem değildi. Çocukluğumdan beri dişleri dökülen ve şiddetli miyop olan ben değildim. Kafamdaki anıların bana ait olmadığı kavramını beynime yerleştirmek çok zor. Yine de kafamda bir isim yok. Ne kadar denesem de Vivian'dan başka bir isim bulamıyorum. Vivi. Viv.

Sanırım artık ben buyum.

Dudağımı ısırarak üzerime sıcak tutan giysilerimi geçiriyorum ve çadırdan dışarı bakıyorum. Diğerleri kampımızın etrafında dolaşıyor, herkes meşgul görünüyor. Bugün gerçekten de yüzleri seçebiliyorum, bu da beni son derece rahatlatıyor. Bu çılgınlık her neyse, en azından yarı kör olarak yaşamak zorunda değilim.

Pişen yemeğin kokusu beni çadırdan dışarı çekiyor, karnım gurulduyor. Keşke bugün yemek isteyecek cesaretim olsaydı. Dün donup kalmıştım. Hiçbir şey söyleyemedim çünkü rahatsızlık vermek istemedim. Bugün farklı olacak, kendime söz veriyorum. Bugün utangaç olmak zorunda değilim.

Çıplak ayaklarıma bakıyorum, ayak parmaklarım donmuş sarımsı otların üzerinde kıvrılıyor. Burası kalın bir kar tabakası olmayan tek bölge ve birinin bir geminin bizi bıraktığında tüm karı yaktığından bahsettiğini duydum. O zaman bu dünyanın çoğu karlı mı demek oluyor? Zihnimde belli belirsiz bir anı canlanıyor; kızak köpekleri, dağlar ve karda gülüşmeler. Birinin paltomun arkasına bir kartopu itmesi ve benim dehşet içinde çığlık atmam.

Anı ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, ama kafamda bir şey olduğu için minnettarım. Tamam. Belki de kara alışkıнімdır. Belki de her kimden klonlandıysam - *panik yapma Viv, panik yapma* - kışı seven bir türdü. Ağırlığımı üşüyen ayaklarıma üzerine veriyorum ve battaniyemi neredeyse çıplak olan vücuduma daha sıkı sarıyorum. Battanieden başka sıcak tutacak bir giysim yok.

Büyük, mavi, korkunç erkek önümde duruyor, bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Uyanmışsın. İyi misin?"

Sertçe yutkunuyorum, ayakkabıları düşünüyorum. Yiyecekleri. Giysileri. Bunun yerine başımı sallıyorum, çünkü bu en kolayı gibi görünüyor ve sonra bu kadar pasif olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum.

Homurdanıyor, telaşlı görünüyor. "Güzel. Git eşimi gör. O seninle ilgilenene k t i r ."

Doğru. Flor. Aceleyle uzaklaşmasını, sürüngen derili, yavaş hareket eden ve yüzünde sürekli bir sırtıtma olan adamın yanında durmasını izliyorum. Kısa bir mesafe ötede sarı pullu bir adamı işaret ederek konuştuğumda sırtıtış kaş çatmaya dönüşüyor.

Bir hıçkırık dikkatimi tekrar kampa çekiyor.

Buradaki kadınlar da en az benim kadar perişan görünüyor. İkisi birbirine sarılmış, bir battaniyeyi paylaşıyor ve gözleri parlak mavi parlıyor. Başka bir kadın kendini sallıyor, ağlıyor ve bir diğeri ateşin yanında kamburlaşmış, elindeki ateş yakma aletlerine yılanmış gibi bakıyor. Yabancı hıçkıra hıçkıra ağlarken Flor siyah saçlı kadınlardan birinin sırtını beceriksizce sıvazlıyor. "Biliyorum tatlım. Biliyorum," der Flor ona. "Kabullenmesi çok zor. Ağla, sonra büyük kız pantolonunu giy ve hepimiz hayatta kalalım, tamam mı?"

Kadın burnunu çeker ve yüzünü siler. "Ben... Sanırım. Hava çok *soğuk*."

"Adamlar yakında dönecek ve sen de bir khui alacaksın, o zaman kendini çok daha iyi. Söz veriyorum." Flor başını kaldırdı ve beni görünce neşelendi. "Tıpkı Vivian gibi! Şuna bak, mavi gözlü ve şımarık. Daha sıcak görünmüyor mu?"

Ayak parmaklarımı tekrar soğuk çimenlere doğru kıvırıyorum ve zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. Tamam, şimdi muhtemelen ayakkabı istemek için iyi bir zaman değil. Ya da başka bir battaniye. Titrek bir başparmak işareti yapıyorum ve Flor bana cesaretlendirici bir bakış atıyor.

Ayağa fırlıyor ve yüzünde aynı dikkatli gülümsemeyle bana doğru koşuyor. "İyi hissediyor musun? Her şey yolunda mı? Titreşen bir şey yok mu?"

"Titreşiyor mu?"

Flor dalgın bir şekilde omzumu okşuyor ve ateş yakmakla uğraşan kadına bakıyor. "Sadece bir rezonans şakası yapıyorum. Bana aldırma. Gömleğinin üzerine adını yazdıralım, sonra da sıcak çay demlemeye başlayalım, tamam mı?"

Ateşin yanındaki diğerlerine bakıyorum, kimsenin üzerinde daha sıcak giysiler yok. Hepimiz yalınayağız ve battaniyelerimizin altına bir şeyler giyiyoruz. Sanırım daha fazlasını istemek benim için anlamsız olurdu. Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Koşarak uzaklaşıyor ve bir süre sonra elinde bir parça kömürle geri geliyor. Flor bana gülümseyerek önümü işaret etti. "Çok fazla yeni insan var ve şu anda kimsenin isimlerle arası iyi değil, bu yüzden hepinizi etiketliyorum, böylece endişelenecek bir şey kalmıyor. Sizin için sorun olur mu?"

Sertçe yutkunarak, ateşin yanındaki kadını işaret edişini izliyorum. Kadının önünde büyük bloklar halinde karakalem harflerle DAWN yazıyor. Battaniyeyi paylaşan kadınların göğüslerinde de bir şeyler yazıyor ama birbirlerine sokuldukları için birkaç satırdan fazlasını seçemiyorum.

Ben... Ben etiketlenmek istemiyorum. Ne yazacağını biliyorum. Göğsümde VIVIAN yazacak çünkü Flor'un bana verdiği isim bu. Ve bu garip hissettiriyor çünkü Vivian kulağa büyüleyici geliyor ve bana *Pretty Woman*'ı ya da eski Hollywood yıldızlarını hatırlatıyor ve ben o kadınlara daha az benzeyemezdim. Flor'a belki de sadece Viv ya da Vivi olabileceğimi söylemek istiyorum, ama tek yapabildiğim bir kez daha başımı sallamak oluyor, boğazım düğümleniyor.

"Harika! Teşekkürler, Vivian. Tuniğini benim için tut ki üzerine yazabileyim."

Birkaç dakika sonra, yarısı bir kolumun altında saklanan N harfiyle VIVIAN olarak damgalandım ve kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Tekrar battaniyemin altına girerek ateşin yanına oturuyorum ve Dawn'ın grevcileri beceriksizce birbirine vurmasını izliyorum.

"Nasıl gidiyor?" Flor ona doğru eğilerek sorar.

"Harika," diyor Dawn alaycı bir tavırla. "Ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmüyor mu?"

"Sen-hayır! Onu kampa getirmeden önce öldüremezsin Valmir! Bunun kimseye bir faydası olmaz! Khui'yi almak için hayvanı canlı yakalamalıyız! Tarlada öldürürsen sadece öğle yemeği getirmiş olursun." Yüzünde kızgınlık ve sabır karışımı bir ifadeyle hızla uzaklaşıyor. "Bunu konuşmuştuk."

"En azından bir şey getirdim," diye homurdanıyor kediye benzeyen uzaylı. "Bu işe yaramaz! Ödüller için ne getirdi?"

"Hey?" diyor insan adam -Jason-. "Ne oluyor dostum? Ben de herkes gibi deniyorum."

"Hiç çaba göstermiyorsun," diye hırılıyor uzaylı, sesi garip bir aksanla kalınlaşmış. "Eğer avlanamıyorsan git dişilerin yanına otur-"

Flor iki adamın arasına girerek, "Biraz sakinleşmen gerek Valmir," diyor ona. "Bir kavga başlatmayalım, tamam mı?"

"Savaşmak istiyorum," diyor pullu yeşil olan hevesli bir sesle. "Savaşları kim ayarlıyor?"

"Savaşmak yok!" diye bağırır I'rec ve ortalık kaosa döner.

İç çekerek battaniyemin altına giriyorum ve Dawn'ın vurucuları bir kez daha denemesini izliyorum. İçgüdüsel olarak onları yanlış tuttuğunu biliyorum. Eğer sıfırdan bir ateş yakmak istiyorsa, kıvılcımı koruması ve rüzgârın onu söndürmesine izin vermemesi gerekiyor. Bir süre daha grevcilere sefilce vurmasını izledikten sonra boğazımı temizliyorum. "Um...hey?"

Dawn dönüyor ve bana yorgun bir bakış atıyor. "Bu işte berbat olduğumu biliyorum, tamam mı? Eğer bir fikrin varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Ellerimi uzattım.

Yüzünde rahatlamış bir ifadeyle aletleri bana uzatıyor ve bunun artık başka birinin sorunu olmasından memnun olduğunu söyleyebiliyorum. Ateş çukuruna yaklaşıyorum, yakıt yongalarını - dürüst olmak gerekirse inek köftesine çok benziyor - gevşek bir piramide yerleştiriyorum ve tabanın yanına bir yuva kuru ot ekliyorum, böylece kıvılcımımın gideceği bir yer var. Elimdeki kayayı magnezyum gibi tıraşlamayı deniyorum ve yuvanın üzerinde küçük kıvrımların belirdiğini görünce şaşırıyorum. Bu magnezyumun uzaylı versiyonu olmalı.

"Ne yapıyorsun?" Dawn soruyor.

"Kıvılcımın tutuşmasını kolaylaştırıyor." Tekrar vuruyorum ve bu sefer kıvılcım yuvada kalıyor. Öne doğru eğilerek kora oksijen katmak için hafifçe üflüyorum. Kısa bir an için püskürüyor ve sonra büyüyerek çırayı tutuşturuyor.

Dawn soluk soluğa bana doğru eğildi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bununla ilgili bir anım var," diye fısıldıyorum. Tam olarak bunu değil. Ama bu konuda kendimi rahat hissediyorum ve kafam kamp ateşlerinin etrafındaki rahat gecelerin ve vahşi doğadaki aile tatillerinin yarım yamalak görüntüleriyle dolu.

"Tanrıya şükür." Dawn omzumu sıktı. "Hayatta kalmak için ateşe ihtiyacımız olsaydı ve bu iş bana kalsaydı, çoktan ölmüş olurduk. Sen bir cankurtaransın, Vivian."

Bir cankurtaran gibi hissetmiyorum. Adımın tek bir hecesi için tüm yangın anılarımı verirdim.

Bölüm
Beş

SKARR

Bu gün yeteneklerimi doğru düzgün sergilememe izin vermiyor. Sinir bozucu.

Uyandıklarında kadınları memnun edemiyoruz. Bize *izin* için beklememiz gerektiği söylendi. Bah.

İlk olarak, dişilerin khuis almasına rağmen kimsenin dövüşmeyeceği söylendi. Hünelerimi göstermek için diğerleriyle birlikte ava çıkmak istiyorum ama kampta ona yardım etmem konusunda ısrar ediyor ve beni yakından izliyor. Belki de soğukta güçsüz olduğum için biraz fazla rol yapıyordum. Onunla birlikte ana kamptan malzeme almaya gidiyorum, böylece her şeye bir göz atabiliyorum.

Erkeklere güvenmediğimden değil... Aslında güvenmiyorum.

O da tam olarak mesakkah değil. Rengi bana tuhaf gelmişti ama bunu kafamın kimyasallarla dolu olmasına yormuştum. Ama boynuzları farklı, çenesi ve kolları kıllı. Mesakkahların sahip olduğu kaplamalara da sahip değil ve şaşırdığında renginin dalgalandığını gördüğüme eminim.

Bu yüzden göz kulak olmam gereken bir şey.

Köy korktuğum kadar kaba, taş kulübeler ve deri çatılardan oluşuyor. Kamp, suları buzdağlarıyla kaplı, düşmanca görünen bir sahilde. Her yer soğuk. Sadece dağlar değil, sahil de soğuk. I'rec sayesinde artık bir khui'm var ama drakoni'nin sırtına bindiğimde ve rüzgar pullarımı ısırığında uzuvlarım iğrenç bir şekilde sertleşiyor.

Benim için artık ejderha gezintisi yok.

Döndüğümüzde, yiyecek ve giyecek getirmiş olmamıza kimse dikkat etmiyor gibi görünüyor. Bize minnettarlık duyulmuyor. Bir şeyler getirdiğimiz için kadınlar tarafından sevilmiyoruz. Bunu *bekliyorlar*. Hımm. Ve şimdi müstakbel dişimi seçmek yerine bütün günümü I'rec'in yanında harcadım. Daha şimdiden praxiiian'ın koyu tenli bir dişiyi konuştuğunu görüyorum ve ona gözlerimi kısıyorum, rekabetçi çizgim karıncalanıyor.

Hepsi alınmadan ya da bu "rezonans" ortaya çıkmadan önce en iyi dişiyi seçmem gerekiyor. Ona en iyi olduğumu ve bu nedenle en iyi dişiyi ihtiyacım olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Eğer onu etkileyebileceğimizi söylüyorsam, sürekli olarak seçtiğim dişinin etrafında olmalıyım, göğsümün onu çağırabilmesi için yakınlarda gizlenmeliyim.

Ne yazık ki uzuvlarımın çözülmesi için önce ateşin yanında olmam gerekiyor.

Diğer eklenti de orada, sıcaklığın yanında oturuyor. Kürklü yüzü zarif insan yüz hatlarıyla alay eder gibi ve buradaki en çirkin yaratık olduğu açık. Moden bile bir moden için normal görünüyor. Sadece... sanki bir sürü rastgele parça bir araya getirilmiş ve bir gladyatör yapılmış gibi görünüyor. Ekleri görünce hep sarsılıyorum. Onlarda her zaman belli belirsiz bir *yanlıklık* vardır. Yine de iyi savaşçılar. Ateşin karşısına geçiyorum ve hemen alevin yanında kalan son dişi de kalkıp gidiyor. Eğlenerek **h o m u r d a n ı y o r u m**.

"Rezonans konusunda heyecanlı değiller," diyor splice, yüzünde bir sırıtışla. "Bütün gün benden kaçtılar."

Öyle mi? Güzel. Erkeklerin her zaman zevk düşkünü dişileri savuşturmak zorunda kalacağından ve geri döndüğümde hepsini birbirleriyle yankılanırken bulacağımdan endişeleniyordum. İlk ben olmak istiyorum ve bunun için hâlâ fırsat var gibi görünüyor. "Hepsinin khui'si var mı?"

"Çoğu. Kyth'in yeni bir taneye ihtiyacı var. Onunkini öldürdü." "Kyth mi?"

"Moden."

"Ah." Oldukça büyükler. Buradaki moden bile bir ekleme ve genişliği hala insan erkeğinden iki kat daha büyük. Ek parçaya bakıyorum. "Sen mi?"

Göğsüne vuruyor.

"Sessizlik." Başımı salladım.

"Hiç kimse yok mu?"

"Henüz değil. Belki de rezonans bir şey bekliyordur." Omuz silkiyor. "Dişilere kendilerini bu fikre alıştırmaları için zaman tanımanın en iyisi olduğunu söylüyorlar. Ben de diyorum ki, kimin için en iyisi?"

Ateşe yaklaşıyorum, ellerim artık sıcak ve ağır kuyruğumun alevin sıcaklığından faydalanabilmesi için yana dönüyorum. Bunu yaparken düşünüyorum. Ek yerine bakıyorum. "Sen... Chath misin?"

"Chalath," diye düzeltiyor. "Skarr, değil mi?" Beni inceliyor. "Ssethri ve mesakkah?"

Başımı sallıyorum. Bu, üstün olmamı sağlayan bir karışım... tabii tüm gezegen buz değilse. "Bugün biriyle dövüştün mü Chalath?"

Başını iki yana sallıyor. "Biraz avlandım ama bize **d e f a l a r c a** dövüşmememiz söylendi. Birbirimizle savaşmamamız. Bunun burada istenmediği söylendi."

"Ve bize dişilerin henüz rezonansa girmemesinin iyi olduğu söylendi, değil mi?" Çenemi okşuyorum, günün yapboz parçaları birbirleriyle uğraşıyor

birlikte. "Ya ikisi birbirine bağılıysa? Ya yeteneklerimizi göstereceğimiz iyi ve şiddetli bir savaş yankılanmamıza neden olacaksa?"

Chalath canlanıyor, üçgen kulakları oynaşıyor. "Bu da ne şimdi?"

"Sadece düşünüyorum." Ateşin etrafında dolanıyorum, otoriter insan dışı Flor ve mesakkah olmayan tuhaf eşinin etrafta olmadığından emin olmak için daireler çiziyorum, çünkü sorumluluk onlarda gibi görünüyor. "Becerilerimizi göstermezsek dışı khuiler mükemmel savaşçılar olup olmadığımızı nasıl anlayacak?"

Şüpheli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Haklısın. Bize birbirimizle savaşmamızı söylediler ve biz de savaşmadık. Ve aynı zamanda, kimse yankılanmadı."

"Tam olarak benim düşüncem. Eğer ikisi bağlantılıysa, belki de dişiler için en iyisini istedikleri için bize beklememizi söylüyorlardır... ama ben Skarr için en iyisinin ne olduğuyla ilgileniyorum. Tıpkı senin Chalath için en iyisini istediğin gibi, değil mi?"

Splice ayağa kalkar ve kollarını kavuşturur. "Ben de kadının için en iyisini istiyorum-"

"Hsst!" Daha fazla tartışmadan sözünü kestim. "Bunun dişiler için iyi olmadığını mı düşünüyorsun? Bize rezonansın iyi olduğu söylenmedi mi? Hepimizin bundan zevk alacağı? Neden onları böyle bir şeyden mahrum bırakalım ki?"

"Haklı olabilirsin."

"Biliyorum." Şakağımın yan tarafına acımasızca vuruyorum. "Beni *alt edebileceklerini* sanıyorlar ama ben zekiyim. Zekiyim. Bana söylemedikleri şeyleri duyuyorum ve sana şunu söyleyeyim. Kendime ait bir dişisi istiyorum. Bu rezonansı istiyorum." Bir elimi havada gezdirdim. "Onlar için doğru olana kadar beklemek istemiyorum. Bunun *benim* için doğru olmasını istiyorum."

Chalath'ın yeni mavi gözleri heyecanla parlıyor. "Ve sence eğer tartışırsak bu cevap olacak mı?"

Kollarımı iki yana açtım. "Bir dişiyeye en güçlü olduğunu başka nasıl gösterirsin? En iyisi? Burada ateşin yanında oturup pençelerini kışına sokarak mı?"

Yüz ifadesi kararıyor ve çenesinin öfkeyle sıkıldığını görebiliyorum. Güzel.

Tekrar göğsüme vuruyorum. "Dövüş benimle. İyileşmemize yardımcı olacak yeni khuilerimizi test edelim. Kanımız savaşla ısınsın. Bu dişilere ne kadar güçlü, vahşi eşler olacağımızı gösterelim." Ona kararlı bir bakış attım. "*Hepsi* bize yankılanacak."

Chalath keskin dişlerini göstererek heyecanla sırtıyor. "Yeri seç o zaman. Dövüşelim."

Kampın etrafına bir göz atıp, savaşımızı yapacağımız en iyi yeri belirlemeye çalışıyorum. Ateşin yakınında değil - sıcaklığından ne kadar hoşlansam da, geçmişte yanıklardan muzdarip oldum - sanırım ve acı verici bir iyileşme. Bundan kaçınmayı tercih ederim. Yine de kamptan çok uzakta olursak kimse gösterimizi göremez. Ben izlerken, iki dişi kısa bir mesafe ötede garip çadırlardan birini daha kurmaya başlıyor. Yanlarında kavga edebileceğimiz kadar geniş bir yer var.

Ve hem meraklı Flor hem de eşi kampın çok uzak tarafındalar. Güzel.

Hafif bir kar yağıyor ve yosunlu halı ince bir beyaz toz tabakasıyla kaplanmış. Chalath'a beni takip etmesini işaret ediyorum ve kadınların yanına gidiyoruz. İki kadın bize tedirgin bakışlar atıyor ama bizi görmezden gelerek görevlerine devam ediyorlar.

Bizi uzun süre görmezden gelmeyecekler. Yeni botumun deri topuğunu yerde sürükleyerek bir daire çiziyorum. "Bu çemberin içinde savaşacağız," diye fısıldıyorum Chalath'a. "Çemberden ilk kim çıkarsa o kaybeder ya da ilk kanı o akıtır. Ölümcül bir şey olmayacak; sadece dişilere yeteneklerimizi göstermeye yetecek kadar."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu sevdim. Çok akıllısın."

"Biliyorum." Çemberin içine giriyorum ve yeni ağır tuniğimi çıkarıyorum. Sıcak ve pullarıma karşı iyi hissettiriyor ama aynı zamanda hantal ve kürkle kaplı ve savaşta yardımcı olmayacak. Hızlı hareketlere ihtiyacım olacak, hızlı hareketlere, çünkü splice'lar ölümcüldür ve refleksleri gelişmiştir. Ben de bir splice'ım ama Chalath'ın bilmediğim yetenekleri olabilir çünkü herhangi bir şeyin karışımı olabilir. İlk başta temkinli olmak en iyisi.

Tedbire ihtiyacım olduğundan değil. Ben kazanacağım.

Tuniğini çıkarıp kadınlardan birinin ayaklarının dibine atıyor. Bize bakıyorlar ve bir kadın bize şaşkın bir bakış atıyor. "Ateşiniz falan mı var?"

"Ya da başka bir şey," diye sesleniyor Chalath ve sonra yumruklarını göğsüne kaldırarak koruyucu bir duruş sergiliyor. Bana bir parmak sallayarak üzerine gelmemi işaret ediyor.

Vahşi bir hırıltıyla saldırıyorum.

Chalath ve ben dövüşmeye başladığımızda dişiler çılgık atarak kaçıyorlar. Hemen bir kez daha rahatladım. Ben bunu yapmak için doğmuşum. Kollarını kavriyorum, pullarıma saplanan pençelerini görmezden geliyorum. Chalath'ın bakışlarında benim hissettiğim çılgın heyecanın aynısını görebiliyorum - günlerdir ilk kez *yaşadığımı* hissediyorum. Ağırlığını bana doğru iterek beni geriye doğru zorluyor ve ben de savruluyorum,

Pençelerini havada gezdirirken eğiliyor. Birkaç hızlı hamlede onun ne tür bir dövüşçü olduğunu anladım. Kaba kuvvetten ibaret, sinsî bir zekâ ya da hüner değil.

Ne yazık ki onun için, ben üçüyüm.

Ona tekme atıyorum, dönüp kaçmaya çalıştığında kuyruğumla saldırıyorum. Üstünlüğü elimde tutarak dönüyorum ve boğuşmaya çalışarak ona hamle yapıyorum. Bir ileri bir geri, birbirimize vurarak ve daire çizerek ilerliyoruz ve sallanan kuyruğumdan kaçmaya çalıştığında yüzüne bir yumruk indiriyorum. Homurdanıyor ve silkiniyor, sonra beni yakalıyor ve yere fırlatıyor.

"Kesin şunu!" diye bağırır bir kadın. "Flor ve I'rec nerede? Kavga ediyorlar! Biri onları durdursun! Kyth! Durdurun onları!"

Büyük moden splice sadece homurdanıyor, izlemek için yakınımnda duruyor ve bizi durdurmayacağını biliyorum. Sırada benimle dövüşmek isteyebilir ve ben de bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum. Sırtarak dişlerimi Chalath'a geçiriyorum ve pençelerini etime geçirmeye çalışırken bile onu devirmeye çalışıyorum. Pullarımdan zararsızca sekiyorlar ve o hayal kırıklığı içinde hırlıyor.

Sonra Chalath bir yabancıнын kolunu boynuna dolamışken ben tutulup geriye doğru sürükleniyorum. Bu I'rec, Chalath'ı benden uzaklaştırırken yüzünde öfke dolu bir ifade var. Yeni saldırganımdan kurtulmak için mücadele ediyorum ve her iki kolum da hızla kısıtıldığında, bana kalan tek hareketi yapıyorum - Chalath'ın yüzüne basıyorum, botum burnuna çarpıyor.

Kan fişkırıyor ve ben zevkle gülüyorum. Ben kazanmıştım. Kampın ayrı uçlarına sürüklenirken "İyi maçı," diye sesleniyorum.

"Aptal," diyor Praksiyalı-Valmir-kulağıma eğilerek. "Kurallar uyulmak içindir."

Bah. Onu görmezden geliyorum. Elinden kurtulup kollarımı havaya kaldırıyorum, dişilerin bana gönderdiği şok bakışlarının ve erkeklerin ekşi bakışlarının tadını çıkarıyorum. Bunu ilk onlar düşünmediği için kıskanıyorlar. Kanım kulaklarımda kükrüyor ve kendimi iyi hissediyorum.

Hayır, kendimi harika hissediyorum. Kalbimi yumrukluyorum, gururla kükrüyorum ve herkes zaferimi görebilsin diye ateşe doğru fırlıyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor bir kadın.

İki elimi tekrar havaya kaldırıyorum, ateşin etrafında dolanıyorum ve hepsinin Skarr'a, bu kasvetli gezegendeki ilk antrenman maçını kazanan Skarr'a hayran kalmasına izin veriyorum.

Biri sırtıma bir avuç kar fırlatıyor. "Sessiz ol," diye sesleniyor başka bir kadın. "Başımı ağrıyorsun!"

Yavaşça kollarımı indiriyorum ve kaşlarımı çatarak onlara belli etmemeye çalışıyorum. Ben...anlamıyorum.

Beni ya sevmeliler ya da benden korkmalılar. Muzaffer ve tehlikeli bir gladyatörle karşılaştıklarında her iki tepkiyi de vermeleri beklenir. Bana iki tepkiyi de vermiyorlar. Zevk almak için yalvarmıyorlar.

Bir savaşı nasıl değerlendireceklerini bilmiyorlar mı?

Tekrar göğsümü yumrukluyorum ve sonra ateşin yakınındaki bir kayanın üzerine oturuyorum, sırtım kaskatı ve kuyruğum tedirginlikle ileri geri hareket ediyor. Bekliyorum.

Teorim doğruysa, rezonansa gireceğim. Ateşin ışığının menzilineki herkese bakıyorum. Sarışın kadın (beni görmezden geliyor), Valmir (bana tiksinti dolu bir bakış atıyor) ve Chalath (şüphesiz kazandığım için sinirli). Diğer iki kadın aceleyle uzaklaşıyor ve bir diğeri benimle göz teması kurup gözyaşlarına boğuluyor.

Ateşin yanında sadece biri kalıyor, sıradan yüz hatlarına sahip mülayim bir dişi. Uzun, sıska bir kemikle alevleri dürtüyor, sonra kısık gözlerle bana bakıyor.

"Ha!" diye bağıriyorum, göğsümü tekrar döverek. Kuyruğum ileri geri sallanıyor ve kalbimin üzerine bir kez daha yumruk atıyorum. Zaferimi kutlamak için o dişinin hayranlığına ihtiyacım yok.

Dudaklarını bana doğru kıvrıyor, ateşe dönüyor ve elindeki sopayla ateşi bir kez daha dürtüyor. Beni reddediyor. Belli ki gücümü gösterdiğim kavgayı kaçırmış.

Göğsümü bir kez daha gururla yumrukluyorum, ileri geri volta atıyorum ve sonra onu hissediyorum. Göğsümde bir gıdıklanma var. Merakla durup bekliyorum. Giderek güçleniyor, gıdıklanma bir titreşime dönüşüyor. Bir uğultuya.

Bir şarkı.

Evet.

Ben *kazandım*. Bu parazitin, bu khui'nin, erkeklerin en güçlüsü olduğumu ve bu yüzden dişilerin en iyisini almam gerektiğini anlamasını sağladım. Göğsümü tekrar yumrukluyorum, muzaffer bir şekilde ve şarkı daha da güçleniyor. "Gördünüz mü?" diye bağıriyorum. "Yankılanıyorum! Ben gladyatörlerin en büyüğüüm! Khui'm bir dişiye sahip olmamı talep ediyor!"

"Ah kardeşim," diye mırıldanıyor biri ve ben dönüyorum.

Dişi olan, mülayim olan. Gözlerini devirerek ateşe doğru bir yüz ifadesi takınıyor ve bunun bana mı yoksa başka bir şeye mi yönelik olduğundan emin değilim. Eminim etkilenmiştir, sadece birazcık? Ben erkeklerin en zekisiyim.

rezonansı nasıl kullanacağımı buldum. Ben tam bir güç ve kurnazlık paketiym. Huşu içinde olmalı.

Duraklıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. Eli göğsüne gitti. Sonra ben de onun şarkısını duyuyorum. Yankılanarak mırıldanıyor.

Benim için yankılanarak mırıldanıyor. Bunun farkına varmak kasıklarına bir gıdıklanma ve içime bir başka coşku yüklüyor.

İnsan dişi göğsüne bakıyor. Sanki şarkının kendisinden geldiğine inanmıyormuş gibi elini kalbine götürüyor. Sadece daha da güçleniyor ve sikimdeki gıdıklanma, dışarı çıkma ve itme dürtüsüne dönüşüyor. Eğer dişi şimdi yakalarsam.

Ama göğsünü ovuşturarak garip bir yüz ifadesi daha takınıyor. "Olamaz." Ve dönüp gidiyor.

Bölüm
Altı

SKARR

Biz sadece rezonansa girdik.

Özelliklerini hatırlayamadığım mülayim dişi bana savaşçıların en büyüğünü çağrıştırdı. Eğer khui'm onu eşim olarak seçiyorsa onda özel bir şeyler olmalı, onu benimle eşleşip inanılmaz yavrular yaratmaya layık kılan bir tür gizli yetenek ya da zekâ.

Peki neden *gidiyor*? Ayaklarımın dibinde yaltaklanıyor olmalı, sikimin ona tohum vermesini bekliyor olmalı.

Geri dönmesini beklerken göğsümü bir kez daha yumrukluyorum.

Herkes şaşkınlıkla bana bakıyor. İlk yankılanan ben olduğum için sersemlemişler mi? Diğer erkekler de aynı şeyi yapacak ve damarlarındaki kanı harekete geçirmek için birbirlerine saldıracaklar mı? Ama hayır, herkes sadece şaşkın bir sessizlik içinde bakıyor.

"Bu..." Kyth, büyük moden, sonunda soruyor.

"Evet." Daha dik durarak ona zafer dolu bir bakış attım. "Kadınların en iyisini kendime aldım." Ona bir kez daha iyice bakmam gerekiyor. Belki de daha önce sessiz olduğu için fiziksel özelliklerini fark etmemiştim. Khui'm bir şey fark etti ve önemli olan da bu.

"Senin olmak istediğinden emin değilim kardeşim," diyerek dişinin geri çekildiği uzaklara bakıyor. "Kaçıyor gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Saçmalama. Sevinçten havalara uçuyor." Kyth'in geniş ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Öyle diyorsan öyledir."

"Biliyorum." Hiçbir şey bilmiyor. Ne de o l s a Modenler zekaları için yetiştirilmezler. Büyüklükleri ve sonsuz dayanıklılıkları için eklenirler. Neden bahsettiğini bilmiyor. Kampı tarayıp dişimi arıyorum ama itiraf etmeliyim ki neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek hatırladığım, diğer dişiler gibi saçları ve gözleri olduğu... ve en iyisi olması gerektiği. Kendi kendime kaşlarımı çatarak, kampın kenarında oyalanan dişilere doğru ilerliyorum. Onu bulup sahipleneceğim ve her şey yoluna girecek.

Chalath bir adım öne çıkıp çenesini bana doğru kaldırdı. "Ben yankılanmadım. Benimle tekrar dövüş."

"Yankı uyandırmadınız çünkü hiçbir dişiyi etkilemediniz," diye belirttim, ilerlemeye devam ederek. "Belli ki etkiledim."

"Aynen öyle. O yüzden benimle tekrar dövüşmelisin." Burnundaki kanı siler. "Bu sefer ben kazanacağım."

Homurdanıyorum. Pek olası değil.

Tam o sırada Flor ve arkadaşı koşarak gelir. "Ne oluyor lan?" Flor ağlıyor. "Biri kavga ettiğimizi mi söyledi? Neler oluyor? Ve neden kanaması var?"

"Her şey yolunda," diye telaşlı kadına güvence veriyorum, çok kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak. "Rezonans sağlamak için şiddeti teşvik ettim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor lan?"

"Biz gladyatörüz," diyorum ona, sanki bu çok açık değilmiş gibi. Bir pazumu kaldırıyorum ve belki hayran olur diye esnetiyorum. "Bir khui'nin en iyi dişilerle çiftleşmek için en iyi erkekleri seçeceğini söylemiştin. Bir khui'ye benim en iyisi olduğumu göstermenin dövüş hünelerimi sergilemekten daha iyi bir yolu var mı?"

Diş bana bakıyor. Eşine dönüyor ve başını sallıyor. "Bunu sen hallet."

"Halledilecek ne var bilmiyorum, F'lor'um." I'rec bir elini yüzüne götürdü ve bana kaşlarını çatı. "Rezonansın bu şekilde çalışmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Benim için işe yarıyor gibi görünüyor. Sıcak kanım ona ne kadar vahşî bir savaşı olduğumu gösterdi. En iyisi olduğumu."

"Ve en alçakgönüllüsü," diye homurdanıyor diş. Sonra kampın etrafına bakıyor. "Tamam, sen Skarr'ı hallet, ben de Vivian'ın peşinden gideyim."

Duraksıyorum, titreyen göğsümü ovuyorum. "Vivian kim?"

Diş bana bakıyor. "Senin eşin, aptal."

"Ah. Kaçtı." Göğsümü ovmaya devam ediyorum ve sonra acaba daha aşağıları ovmalı mıyım diye düşünüyorum, çünkü anatomimin bazı kısımları kesinlikle ağrıyor. Duraksıyorum. "Gidip onu bulmalı mıyım? Onu memnun etmeli miyim? Eminim şimdi bunu isteyecek ve ben de üreme yarışmasını kazanacağım." Şimdiden diğerlerinden bir adım öndeyim.

Diş F'lor başını sallıyor. "Sen burada I'rec ile bekle. Ben gidip onu bulacağım ve onunla konuşacağım."

"Ama yankılanan bendim," diye belirtiyorum. "Bana binmek isterse diye onu bulmalıyım."

I'rec homurdanarak arkadaşına bir bakış attı.

F'lor sadece başını sallar. "İçimden bir ses bunun bir sorun olmayacağını söylüyor, dostum."

İleri doğru bir adım atıyor, ancak arkadaşı kolundan çekerek onu durduruyor. I'rec başını sallar. "Hayır, dostum. Yankılanan kişi o. Bırak gitsin ve onunla konuş. Yardım etmek istediğini biliyorum ama buna yardım edemezsin."

"Onunla konuşabilirim-"

"Konuştunuz," diyor nazikçe, onu kendine yaklaştırarak. "Rezonansın nasıl çalıştığını biliyor, değil mi? Bırakın bunu kendi aralarında çözsünler. Sen sadece ayak bağı olursun."

Gizli bir bakış paylaşıyorlar ve kadın ona yaklaşıp fısıldıyor. "İçimden bir ses onların rezonansının bizimki kadar kolay olmayacağını söylüyor."

"Bununla hiçbir şeyin kolay olacağını sanmıyorum," diyor ve bana doğru sırtlıyor. "İyi şanslar dostum. Buna ihtiyacın olacak."

Arkadaş mı? Arkadaş mı? Müttefik gibi bir şey mi? Takım arkadaşı mı? Ama bir savaşta ikinci bir kişiye ihtiyaç duymak zayıf olduğumu gösterir. Kendimi tam boyuma çekiyorum, eğlenen erkeğe ve arkadaşına ters ters bakıyorum. "Arkadaşa ihtiyacım yok," diye bilgilendiriyorum onu. "Tek başıma yeterince güçlüyüm. Ben en iyisiyim, en acımasızıyım."

F'lor'un tek söylediği "Zavallı kadın".

Bölüm
Yedi

VIVIAN

Bugün için artı ve eksilerin çetelesini tutacak olursam, korkarım ki olumsuzla doğru gidiyoruz.

Her şey iyi başladı. Ayakkabılarım ve kalın giysilerim var. Artı ve artı. Hiçbir şey uymayacak diye endişelendim çünkü kaç beden olduğumu hatırlayamıyorum. Yüzümün neye benzediğini bile hatırlayamıyorum. Sadece uzun ve uzun bacaklı olduğumu ve saçlarımın çamurlu sarı-kahverengi olduğunu ve omuzlarımdan sarktığını biliyorum. Flor'dan bir çeşit at kuyruğu tutacağı istedim ve bana sivri uçlu bir kemik uzattı, ben de onu Çakmaktaşlar tarzı topuzuma sapladım. Ayakkabılar elle dikilmiş ve içlerinde sıcak tutan kürkler var; tuniğin de ön kısmında dikişler var, böylece giyen kişiye göre ayarlanabiliyor. Her şey üzerime oturdu ve kendimi reddedilmiş bir klon gibi değil de daha çok bir *insan* gibi hissediyorum.

Öğle yemeği sıcak ve lezzetliydi ve bunu yapmak için kimsenin herhangi bir hayvanı kesmesini izlemem bile gerekmedi. Başka bir artı daha.

Kamp yapmayı ve ateş yakmayı hatırladım. İşe yararım.

Bunların hepsi birer artı ve ateşin sıcaklığında oturabilmek ve közleri parlak tutmak için onu sürekli dürtmek bana rahatlatma hissi veriyor. En azından ağlamak yerine bir şeyler yapıyorum. Belki bu benim için daha fazla anıyı canlandırır ve nerede yaşadığımı ve adım gibi şeyleri hatırlarım.

Bir ismin sadece bir hecesi bile güzel olurdu.

Flor bize yarın onun evine doğru yola çıkacağımızı söyledi. Kayalıkların en kötü rüzgârları uzak tuttuğu ve sıcaklığın dağlara göre biraz daha ılımlı olduğu bir sahilde. Daha ılımlı bir sıcaklık bana başka bir artı gibi geliyor. Hatta burada mahsur kalan diğer insanlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum, çünkü daha fazla sohbetin daha fazla anıya yol açacağını umuyorum. Elbette ben de sıcak bir barınak için sabırsızlanıyorum ama şu anda beni havadan çok anılar rahatsız ediyor.

Ama sonra yarı kertenkele adam Skarr yanıma oturuyor ve gün hızla eksi sütununa kaymaya başlıyor.

Bir tür Tarzan özentisi gibi göğsünü dövüyor ve a v a z ı çıktığı kadar bağırıyor. Herkese başka bir adamla kavga edip kazandığı için ne kadar harika olduğunu söylüyor. Kampta bir tür Tarzan özentisi gibi

yeşil tavuskuşu ve ben Skarr gibi biriyle hayatımın geri kalanında yaşamamanın eksi sütununda kesin bir onay işareti olacağına karar verdik. Flor bile bu adamdan hoşlanmıyor. Sürekli ona doğru attığı sinirli bakışları görüyorum, sanki çenesini kapamasını istiyormuş gibi. Bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı sevindim.

Skarr ateşin yanında yanıma sokuluyor ve kalkıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum. İğrenç biri ama iğrenç adamlar bile ısınmayı hak eder. Pulları olduğuna göre, muhtemelen yarı kertenkeledir. Eğer soğuk kanlıysa, burası onun için zor olacak. Onun için üzölmeliyim. Kafamı kaldırdığımda esniyor ve bana muzaffer bir bakış atıyor.

Ugh. Adam için üzölmek buraya kadarmış. Umarım bu tavrını düzeltmek için kışına bir buz saçağı girer.

Ama sonra endişe verici bir şey olur.

Göğsüm titriyor. Önce yine titrediğimi sanıyorum. Üşüttüğümü. Ama sonra titreme daha da artıyor, sanki biri yakınlarda çim biçme makinesini çalıştırıyormuş gibi. Sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakıyorum ve bir an sonra anlıyorum ki sesin bu kadar yüksek çıkmasının nedeni, sesi çıkaranın ben olmam.

Titreşiyorum.

Yankılanıyoru

m.

Kaşlarımı çatarak, elimi iç organlarım tarafından motorbotla çekiliyormuş gibi hissettiğim göğüslerime bastırıyorum. Yukarı bakıyorum ve kertenkele adamın muzaffer ifadesini görüyorum.

O da yankı uyandırıyor.

Olamaz. Bu benim için mi? Benim mi olması gerekiyor?

Biriyle çıkmak ve denizde çok balık olmasıyla ilgili bir deyim vardır, ama acaba istemediğın balığı geri atmak için de bir deyim var mıdır? Çünkü ben bu iğrenç, kendini beğenmiş ahmağı kesinlikle istemiyorum.

Bana sırtıyor ve tekrar göğsünü yumrukluyor, bu hareket bir zafer işareti.

Evet, hayır.

Ayağa kalkıyorum ve gidiyorum. Eksi sütunumun birbiri ardına sonsuz negatiflerle dolduğunu hayal ediyorum. Kabus. Bu uyanamadığım bir kâbus. Sabrina'nın yüzünde sempatik bir ifade görüyorum ama ondan kaçıyorum. Her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağına dair tatlı şeyler söylemesini duymak istemiyorum. Ben sendeleyerek geçerken başka bir kadın perişan görünüyor, sanki o da bu "rezonans" olayının bizi aynı hızla mahvedebileceğini fark etmiş gibi

ödüllendirilebilir. Ben de onunla konuşmak istemiyorum. Kimse tarafından teselli edilmek istemiyorum.

Sadece uzaklaşmak istiyorum.

Kaçmak için. Uyandığım bu cehennem kabusundan kaçmak ve asla arkama bakmamak için.

Kürklü tuniğimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve yürümeye devam ediyorum. Bir vadideyiz - görünüşe göre tüm klonların atıldığı yer burası - yakınlarda yüksek kayalıklar var. Vadi çanağından dışarı tırmanmaktan kaçınıyorum, duvarlara yakın duruyorum ve kayalık uçurumların gölgesinde yürüyorum. İyi bir tırmanıcı mıyım bilmiyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Bildiğim bir şey var, kertenkele adam berbat.

Ne oluyor, khui? Ne oluyor lan? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Arkadaş olmasak bile en azından ortak bir amacımız vardı, hayatta kalmak. Ama bu adam çok kötü. Belki de benim khui'm dengesizdir. Belki de hatalıdır ve herkese ve her şeye tepki veriyordur. Neden hemen bana bir zorba seçtiğinin mantıklı bir açıklaması olmalı. Bu benim hakkımda ve kim olduğum hakkında ne söylüyor?

Yürümeye devam ederken düşüncelerim dönüyor. Vadi duvarları hafifliyor ve ufukta esintiyle sallanan bir ağaç kümesi görüyorum. Yer eğimli, mor ve beyaz örtülü dağlar arka planda her yerde, buranın ev olmadığını sürekli hatırlatıyor, çünkü ev...

Duraksıyorum, düşüncenin kendi kendini bitirmesini bekliyorum. Asla bitmiyor.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak kollarımı göğsüme kavuşturup devam ediyorum. Zihnimi bitirmeye zorlayarak bu kelimelere konsantre oluyorum. Çünkü ev...neydi? *Ev...? Ev....???* Bu mantrayı zikrediyorum, yürüdükçe farklı şeyler deniyorum.

Ev soğuk muydu? Ama bu kadar soğuk

değil? Ev sıcak mıydı? Çöl mü?

Ev okyanus muydu? Hiçbir

şey tam olarak uymuyor.

Karda ayak seslerinin çıtırtısı birinin beni takip ettiğini söylüyor. Başımı çeviriyorum ve onun kertenkele adam olduğunu görünce geri çekiliyorum. Beni buraya kadar takip etmiş. Kaşlarımı çatarak tekrar öne doğru dönüyorum. "Ugh. Ne *istiyorsun?*"

Sanki böyle bir karşılama beklemiyormuş gibi bir duraksama oldu. "Dişime bakmak istedim."

"Ben *senin* değilim," diye belirttim. "Sana ait değilim."

"Tabii ki değilsin."

Alaycı sesi beni duraksattı. Bu adam mantıklı biri mi?

"Kalıcı olarak bir kadın beden kölesi olarak ödüllendirilmem için önemsiz bir antrenman seansından daha fazlası gerekir."

Hayır.

Bu kadar umut yeter. Ona doğru tiksintiyle bakarak yürümeye devam etmeye karar verdim.

Önümde koşuyor. "Bekle. Dur."

Durdum, ona ters ters baktım.

"Tek yapmak istediğim sana bakmak." Ellerini havaya kaldırır. "Sen de benim için aynı şeyi dilemiyor musun?"

Sözleri beni duraksattı. Geldiğimizden beri ona göz ucuyla bakmaktan fazlasını yapmadığımı itiraf etmeliyim, çünkü kendi kafamın içinde kayboldum ve anılarımın eksikliğinden endişelendim. Belki de onu incelemek bana bu khui'min neyi bu kadar çekici bulduğunu gösterecektir. Şu anda bile, sadece ona yakın dururken, bir motor gibi devirleniyor, fırtına gibi mırıldanıyor ve tüm vücudumu titretiyor. Göğsünü ovuşturuyor ve ben de büyük bir çabayla bu hareketi otomatik olarak taklit etmiyorum. "Güzel. Bana bak, ama hepsi bu."

Hafifçe içe doğru kıvrılan sivri dişlerini göstererek sırtıyor. "Tabii üzerime binmek istemiyorsan."

"Sizi temin ederim ki hiçbir şey aklımın ucundan bile geçmiyor."

Hararetli yanıtlım karşısında utanmış görünüyor. "Sadece bakıyorum o zaman," diyor sonunda ve kollarını açıyor. "Sen de bana bakabilirsin."

"Poz vermeyi bırak da *bakayım*," diyorum sabırsızlıkla. Tanrım, kalabalığı heyecanlandırmaya çalışan bir güreşçiden daha fazla poz veriyor.

"Duruyorum çünkü heyecanlıyım," diyor sırtarak. "En iyisi olduğumu biliyordum ve bu sadece rezonansımızı kanıtlıyor."

"Konuşmaya devam edecek misin yoksa sana bakabilmem için sessiz mi olacaksın?"

"Sessiz olacağım." Ellerini kaldırıyor ve sonra duraklıyor. "Aynı anda hem bakıp hem konuşamaz mısın?"

Yapabilirim, ama durmadan sorduğu sorularla beni rahatsız ediyor ve ben de dünyaya kızgın ve sinirli olmaya çalışmakla meşgulüm. "Fark eder mi? Sana kibarca sordum. Yoksa duygularımın hiç mi önemi yok?"

Ona biraz kötü davrandığının farkındayım. Sadece çok sinirliyim ve o da hiç sevimsiz. Karlara gömölüp bu adam ve bu buzdan kartopu gezegen bir şekilde benim geleceğim olduğu için ağlamak istiyorum. Bunun olması için cennetteki hangi tanrıyı kızdırdım?

"Ben Skarr." Bana baktı. "Adın ne demiştin?"

"Ben söylemedim, sen de sormadın." Gerçek adımlı bilmediğimi söylemedim. Zihnimin boş olduğunu. Bu, saklamam gereken kirli ve utanç verici bir sır gibi geliyor. Sanki kusurluymuşum ya da değersizmişim gibi.

Bu sefer utanmış görünmüyor, sadece omuz silkiyor. "Şimdi soruyorum."

"Vivi," diyorum kızgınlıkla. "Herkes bana Vivi diyor."

Ağzını bastırıyor, çenesi sanki sessizce kelimenin tadına bakıyormuş gibi esniyor. "Vivi. Hoşuma gitti."

Sanki bir fikri varmış gibi. Sanki o değiştirmese ben değiştirecekmişim gibi. "Artık bakabilir miyim?"

"Seni durdurmuyorum." Kollarını tekrar kaldırıyor, geniş bir hareketle ve sonra poz vermesinden hoşlanmadığımı hatırlıyor. Kollarını tekrar indiriyor, tereddüt ediyor ve sonra sanki umursamadığına karar vermiş gibi bir kez daha kaldırıyor. Kollarını bir kuş gibi ileri geri çırpıyor ve ben de bu manzara karşısında eğlenerek homurdanıyorum.

Adı Skarr. Kulağa çok profesyonel güreşçi gibi geliyor ama o adamların tüm gösteriş, tiyatro ve kayfabe gibi görüldüğü yerde (cidden nasıl oluyor da profesyonel güreş hakkında bu kadar çok şey biliyorum ve kendi ismini bilmiyorum? Kafam berbat), Skarr'da bir tehdit var. Sanki sana bodyslam yapıp sonra da sırf bu yüzden suratını ısıracakmış gibi.

Belki de duruşudur. Yapısı. Çünkü gülümsüyor, ama hala bir tehdit havası var. Kendini tutuşunda, sanki şimdi bile rahatlayamıyormuş gibi. Saldırmak için bekleyen sarmal bir yılan gibi. Benden en az bir karış daha uzun duruyor, bu da onun yanında kendimi rahatsız edici derecede kırılgan hissetmeme neden oluyor ve bunun olmadığı gibi belirsiz bir izlenime kapılıyorum. Ben uzun boylu bir kadını ve erkeklerin üzerine çıkmaya alışkınım.

Belki de pullardır. Her tarafı yeşil pullarla kaplı... en azından pul olduklarını varsayıyorum. Açıkta kalan derisini görebildiğim her yerde soluk yeşim rengi ve yılanlara benzemeyen çizgili bir pul deseni var. Çok ağır kürkleri giyiyor ama kuyruğu soğuğa maruz kalıyor ve bana timsah kuyruğundan başka bir şeyi hatırlatmıyor. Kalın ve ağır.

Karla temas eden bir nokta. Şimdi bile, sanki tedirginlik içinde ileri geri sallamak istiyormuş gibi seğiriyor.

Belki de yüzü yüzündendir. Sanırım yeterince yakışıklı. Kemik yapısı belirgin, yüz hatları düzenli. Çenesi kare şeklinde, burnu kaşları gibi belirgin ve ağır, gözleri derin. Sanki tüm bu sertliği ve yüzünün sert köşeliliğini dengelemek istercesine, saçları tüylü, neredeyse bebek yumuşaklığında. Bir tür peri masalı prensi gibi çenesine yakın sarkıyor, dalgalanıyor, parlıyor. Yine de sorun bu değil. Sorun bakışları. Gözleri herkes gibi mavi, ama gözbebekleri - gözlerinin geri kalanından biraz daha koyu bir mavi tonu- dikey. Mavi denizin ortasında karanlık bir yarık gibi duruyorlar ve tehditkâr bir hava yayıyorlar. Bundan hoşlanmadım.

Ben de *ondan* hoşlanmıyorum.

Tüm bunlar benim için bir "hayır teşekkür ederim" anlamına geliyor.

"Eee?" diyor ve sanki aniden ona iltifat yağdırmamı bekliyormuş gibi tekrar gülümsüyor.

"Peki ne?"

"Gördüğün şey hoşuna gitti, değil mi?" "Hayır."

Yüz ifadesi düşer. "Bah. Biliyorsun. Sadece bu mesakkah dolu gezegendeki tek ssethri splice olduğum için huzursuzsun."

"Mesakkah?"

"Mavi olanlar. Flor'un burada onlardan çok olduğunu söylediğini duymadın mı?" Başını sallıyor. "Onlar korkunç gladyatörler. Biraz zırhları var ama beyinleri pek yok. Onları kolayca alt edebilirim." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "En azından benim geldiğim splice onları kolayca alt edebilir."

Skarr bir an için sıkıntılı görünüyor ve ikimizin de bu klonlama olayıyla mücadele ettiğimize dair bir yakınlık hissediyorum. İkimiz de kim olduğumuzu bilmiyoruz. "İyi görünüyorlar."

"Kibarlık savaş kazandırmaz."

"Kimse burada savaş olduğunu söylemedi."

Bana küçümseyerek ve acıyarak bakıyor. "Tabii ki böyle söylüyorlar. Yine de beni iyi dinle, her zaman kazanılacak bir savaş vardır."

Gözlerimi deviriyorum.

Skarr tekrar göğsünü ovuşturuyor ve şarkısı daha da güçleniyor. Bana gülümsüyor, sanki bana bakmanın onu mutlu ettiğini fark etmesi biraz zaman alıyormuş gibi yüzünde yavaşça beliren bir ifade var.

"Ne?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Ben sana bakıyorum, tıpkı senin bana baktığın gibi." Beni tuhaf hissettirecek şekilde göğsünü ovmaya devam ediyor, özellikle de kalçalarımın arasında sıcaklık zonklarken. "Buna izin yok mu?"

Biraz omuz silkerek, istediği kadar bakabilsin diye kıpırdamadan duruyorum, çünkü ona aval aval bakmama izin verdi, değil mi? Sadece baktığı sürece bir zararı olmaz. Küçük bir parçam da onun ne düşündüğünü merak ediyor.

Skarr etrafımda dönüyor, sanki khui'sini ödüllendiriyormuş gibi göğsünü ovuşturuyor. "Mmm."

"Bu da ne demek? Şu 'mmm'?"

"Sadece onaylıyorum." Tekrar önümde beliriyor, yüzünde yine bir sırıtma. "Görünüşün biraz sessiz ama sanırım bunun nedeni sinsi ve zeki olman, değil mi? Bu yüzden seni onaylıyorum. Khui'm benimle çiftleşmesi için sadece en iyisini seçer. Ne de olsa bir zelft ile bir thrombox çiftleşmez."

Ona göz kırpıyorum, tamamen tiksiniyorum. Bir dahaki sefere dişlerimi kontrol etmek isterse hiç şaşırmam. Ben onun için bir insan değilim. Başkalarına iyi görünmesini sağlayan bir tür cinsel aksesuarım. Beni umursamıyor, sadece kendi egosunu tatmin ediyor.

Oldukça iğrenç.

Döndüm ve tekrar yürümeye başladım.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Skarr peşimden geliyor, ağır deri pelerini dalgalanıyor. "Kadın, bekle dedim!"

"Az önce sana adımlı söyledim!"

Söylemesini bekliyorum. Normal bir insan olmasını ve özür dilemesini. *Vivi, özür dilerim.* Çok kısa. Basit. Kolay.

Onun yerine yanımda koşuyor. "Bana bunu tekrar hatırlatır mısın?"

Ugh. Bu en kötüsü. En kötünün en kötüsü. Adımlarımı hızlandırarak fırtına gibi uzaklaşmaya devam ediyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece...uzağa.

Beni yakaladı. Kolumdan yakaladı ve beni durdurmaya çalıştı.

Ve kendimi kaybettim. Aniden duruyorum, iki elimi göğsüne koyuyorum ve itiyorum. Küçük vahşi bir öfke çılgılığı bile atabilirim.

Skarr karda sırt üstü yuvarlanıyor. Yine de öfkeli görünmek yerine, sanki onunla dövüşeceğim düşüncesi onu heyecanlandırıyormuş gibi gözleri coşkuyla parlıyor. "İşte bu daha iyi, dostum."

"İğrençsin!" Ellerimi iğrenerek havaya kaldırıyorum ve tekrar tepinerek uzaklaşıyorum. "Ve ben senin eşin değilim!"

"Hani kazanılacak savaş yoktu?" diye sesleniyor ardından.
Ben.

Bölüm
Sekiz

VIVI

Gidecek başka yerim olmadığı için kampa geri dönüyorum.

Yine de ayrılmak istiyorum. Sadece yola devam etmek ve ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek için. Gerçi bunun cevabını zaten biliyorum: çok uzak değil. Bu gezegen (hatta kendim) hakkında bunu geçerli bir seçenek haline getirecek kadar bilgim yok. Bu yüzden diğer klonların ateşin başında beklediği kampa geri dönüyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

Skarr bir grup adamla birlikte duruyor -diğer splice'lar- ve ben döndüğümde hepsi bana hayranlıkla bakıyor. Skarr hariç. Yüzünde bir sıkıntı belirtisi var, sanki onun kemiklerinin üzerine atlamayacağım gerçeğinden düpedüz rahatsız olmuş gibi.

Ona hırlama dürtüsüne direniyorum, ama sadece muhtemelen hoşuna gideceği için.

Kayıtsızmışım gibi davranarak ellerimi ateşin yanında ısıtıyorum. Yaklaştığımda tüm konuşmaların kesildiğini fark etmeden edemiyorum. Kimse konuşmuyor ve bu beni her zamankinden daha utangaç ve savunmasız hissettiriyor. Sanki bir sorunmuşum gibi. Sanki khiu'm gezegendeki en kötü adamın benim sonsuza dek erkeğim olmasına karar verdiği için bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi.

Sanki onu ben seçmişim gibi değil. Rezonans yakalıyor gibi değil. Yine de benden kaçtıkları için onlara kızamıyorum bile. Eğer benim rezonansımın onlarınkini etkileme ihtimali birazcık bile olsa olsaydı, ben de benden kaçınırdım. Kimse bu adamlardan birine takılıp kalmak istemez. Parmaklarımı bükerek birinin bana bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Bir göz attım ve Colleen bakışlarını kaçırdı. Natalie endişeyle tırnaklarını kemiriyor ve hiçbir şey söylemeden beni izliyor. Dawn ve April bakmadığımı düşündüklerinde fısıldaşıyorlar. Kötü niyetli değiller. Sadece bu yeni yerin kurallarını bilmiyoruz ve ben en şanssız el tarafından vuruldum.

Sabrina -en tatlı ve en dışa dönük olanı- Kyth'in üzerine titriyor, battaniyeyi üzerine örtüyor ve gözlerinin yine donuk olduğunu, khiu'sinin ışığının kaybolduğunu fark ediyorum. Flor benimle konuşurdu diye düşünüyorum. Her şeyin yolunda olduğuna dair bana güvence verirdi. Ama o buralarda değil. Belki de eşiyle, kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda gözleriyle yediği adamla birkaç dakika geçiriyordur.

Daha cesur bir ruh olsaydım, ateşin yanındaki boş yerlerden birine oturur ve bir sohbet başlatırdım. Herkese ne kadar garip hissettiğimi söyledim. Daha cesur olsaydım, Skarr'ın yanındaki adam kümesine yaklaşır ve onlara

yankılanmanın nasıl bir şey olduğunun versiyonu. Skarr'ın versiyonunun benimkinden daha coşkulu olduğundan şüpheleniyorum. Çılgılık atarak kaçmak istemek yerine muhtemelen gurur duymalıyım.

Daha cesur bir ruh olmamam çok kötü. Çünkü herkesin bana bakmasına bir dakika daha katlanamam. Bu bana lisedeyken, sınıfın en arkasında siyahlar giyen ve hiç konuşmayan tuhaf çocuk olduğum zamanları hatırlatıyor.

Aman Tanrım. Az önce bir lise anısı yaşadım.

Bu, kim olduğuma dair kışkırtıcı bir anlık bir görüntü ve burada ateşin yanında olan her şeyden çok daha önemli. Konsantre olmam lazım. Çılgına dönüp gruptan uzaklaşıyorum ve sessiz bir yer arıyorum. Uyuyacağımız çadır boş görünüyordu ve doğruca oraya yöneldim. Rezonans yüzünden somurttuğumu düşünsünler. Aklımı başıma toplamalıyım - *benliğimi* geri kazanmalıyım - ve onlar ne isterlerse düşünebilirler.

Çadıra sürünerek giriyorum ve hepimizin paylaştığı kürk denizinde sırtüstü uzanıyorum. Dün gece biri çadırın büyük bir pijama partisi gibi olduğu şakasını yaptı. Aslında muhtemelen Sabrina hepimizi neşelendirmeye çalışıyordu. Ama eğer bu bir pijama partisiyse, bu beni hâlâ sınıfın en arkasındaki tuhaf çocuk yapıyor. Ellerimi alnıma bastırıp anıları sisli beynimden kurtarmaya çalışıyorum. Botları hayal ediyorum. Kovboy çizimleri değil, siyah deri çizimler. Bir sürü parlak gümüş tokalı ve kalın lastik tabanlı botlar.

Aklımdan başka bir anı geçiyor. Bir sopayla o devasa basamaklardan çamur topladığım ve tüm bu süre boyunca küftüğüm.

"Bu kadar inatçı olmasaydın, kampa giderken uygun ayakkabılar giyerdin." Kelimeleri sert ama sesine yayılan bir eğlence var.

"Sen benim yerimdeyken, bu kamp için uygun bir ayakkabı baba."

Onu gülerken hatırlıyorum. Gamzeli. Aman Tanrım, gamzelerim var mı? Çılgınca kendi kendime gülümsüyorum, orada bir çentik olup olmadığını görmek için yanaklarımı yokluyorum. Bulamayınca ağlamak istiyorum. Aynı küçük anı parçasını zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum, ismimin ortaya çıkmasını umuyorum. Yüzünün sadece bir bulanıklık ve gamzelerden oluşan bir anıdan daha fazlası olmasını umuyorum. Kumlu kahverengi saçları ve kırmızı-siyah kareli pazen gömleği var, ama bu noktada bunları kendi kendime ekliyor olabilirim. Saçımın uzun bir tutamını hızlıca çekiştirdiğimde onun da kumral olduğunu görüyorum.

Yani ben ve babam kampa mı gittik? Gotik bir kız olmama rağmen, bu tür şeylerden hoşlanıyor muydum? Babam olduğu için mi? Daha fazlası için açım.

Aynı zamanda acı bir kayıp yaşıyorum, hiç tanımadığım ve benimle tanışmak istemeyen bir insanın yasını tutuyorum. Ben onun gerçek kızının bir klonuyum ve ona ne olduğunu bilmiyorum.

Biliyorum ki ben o değilim ve bu anılar, ne kadar istesem de, giydiğim kıyafetler gibi ödünç alınmış. Sinirli bir gözyaşı gözümünden kaçıp yanağımdan aşağı kayıyor ve öfkeyle onu uzaklaştırıyorum.

"Tak tak," diye sesleniyor bir ses. Flor. Ufak tefek kadın, onunla ilk tanıştığımdan beri dostça davranmaktan başka bir şey yapmadı, bizim için bilginin sesi olmak için elinden geleni yaptı. Beni aramaya gelmesine şaşırmadım. "Seni bir kontrol edeyim dedim. Yemek ister misin?"

"Aç değilim." Ve sonra bu ifade beni huysuz bir çocuk gibi gösterdiği için ekliyorum, "Gerçekten. Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

Flor çadırın girişine yakın bir yerdeki kürklerin üzerine oturarak bana yer açtı. Bacak bacak üstüne atıp rahatına bakıyor. "Bak. Anlıyorum. Neler yaşadığını biliyorum. Rezonans zor olabilir."

Bu beni hayretler içinde bıraktı, çünkü o ve ben açıkça birbirimize aşığız. Birlikte güçlü ve birleşik bir takımlar. Her ne kadar huysuz ve alfa erkeğı gibi görünse de Flor bir emir verdiğinde I'rec itiraz etmiyor. Sadece işe koyuluyor. Ona saygı duyduğu ve sevdiği açık, o da aynısını onun için yapıyor. Ben ve Skarr gibi anlaşmazlığa düştüklerini hayal bile edemiyorum. Yüzünü inceliyorum. "Sen ve ben... böyle miydik?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor ve sonra dudağını ısıyor. "Aslında hayır. Rezonansa girdiğimizden beri birbirimizin üzerindeydik. Ama yıllardır arkadaş olduğumuz için birbirimizin kişiliklerinden hoşlandığımızı biliyorduk. Demek istediğim, son zamanlarda pek çok rezonansın gerçekleştiğine şahit oldum ve mutlu kampçılar olmayan birkaç tane oldu. Herkes -birbirinden hoşlanmayanlar bile- ilk başta zorlanıyor gibi görünüyor."

"Siz ikiniz hariç herkes."

Sırıttıyor, ifadesi düpedüz arsız. "Biz hariç herkes, evet."

Bu bana pek yardımcı olmuyor. "Peki diğerleri nasıl sonuçlandı? Birbirlerinden hoşlanmayanlar? Nasıl kapatacaklarını bulabildiler mi?"

Sırıttışı yüzünü buruşturmaya dönüşüyor. "Aslında bunu kapatamazsın. Ama seni daha iyi hissettirecekse, diğer herkes partnerine aşık oldu ve hepsi son derece mutlu oldu."

"Hepsi mi?" Şüphelendim.

Başını salladı. "Her birini."

"Herhangi birinin kişiliği Skarr'inkine benziyor muydu?" Tereddüt ettiğinde, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "O zaman ben sadece şanslı olanım. Bir kertenkele ve bir... bir... tavus kuşuyla birleşmiş bir adamla birlikte olacağım anlaşılıyor!" Bunu ağzımdan kaçırdığım an, uyduğunu anladım. Skarr tıpkı bir tavus kuşu gibi; kasıla kasıla, hoplaya zıplaya yürüyor ve herkesin ona bakmasını istiyor. O kesinlikle bir tavus kuşu. Onu timsaha benzeyen kuyruğu yerine tüylerden bir yelpaze ile hayal ederek kendi hayal gücüne homurdanıyorum. "O bir tavus kuşu," diyorum tekrar, kendimle gurur duyarak.

"Kabul etmeliyim ki o... biraz özel biri." Flor garip bir gülümsemeyi başarır. "Ama bir de onun açısından bakın. O da en az senin kadar kaybolmuş durumda. Gladyatörler çok özel anılarla yetiştirilir ve onun tek bildiği nasıl dövüşçü olunacağıdır. Eğer gösteriş yapmak ve kavga çıkarmak için geri çekiliyorsa, bu mantıklı. Etrafta olmak eğlenceli değil ama tuhaf bir şekilde mantıklı. Ona insanlarla nasıl arkadaş olunacağı hiç öğretilmedi, sadece nasıl dövüşüleceği öğretildi. Buraya ilk geldiğimizde yanımızda birkaç gladyatör vardı ve kesinlikle hiçbir şeyden haberleri yoktu. Vahşi doğada nasıl hayatta kalınacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Tek bildikleri savaşlar ve zaferdi." Başını eğip bana bakıyor. "O yüzden bir kişilik geliştirmeye çalışırken ona karşı sabırlı olun."

Ben. Ona karşı sabırlı ol. Onun bir pislik olduğunu anla ve...ne? Bir şekilde onun arkadaşı mı olacağım?

Gülüyorum, çünkü bu çok saçma. Kimse ona pislik olmayı bırakmasını söylemiyor. Onun mükemmel bir göt olduğunu görmezden gelmem ve sadece...ne? Nasıl olsa kollarına mı düşeceğim? Kahkahalarım devam ediyor, tizleşiyor ve biraz histerik bir hal alıyor.

Kapana kısıldım. Nereye baksam, ne yöne dönsem kapana kısılmış durumdayım.

Bu gezegende sıkışıp
kaldım. Skarr'a takıldım
kaldım.

Kendi *adımı* bile bilmiyorum.

"Onun bir kişilik geliştirmesini beklemem gerekiyor," diyorum soluk soluğa, çılgınca kahkahalar arasında. "Ve ben kendi adımları bile bilmiyorum? O da benim bir kişilik kazanmamı mı bekleyecek?" Daha çok gülüyorum. "Bekle, bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Onun kemiklerini zıplattığım sürece bir kişiliğim olması umurunda değil."

Kahkahalarım tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yaklaşıyor.

"Özür dilerim Vivian," Flor'un sesi nazikti. "Çok fazla olduğunu biliyorum. Keşke anılar konusunda size yardımcı olabilseydim. Belki daha fazlası aklına gelecektir."

zaman geçtikçe, belki de geçmez. Ama kişilik olarak senden hoşlanıyorum." "Hoşlanacak ne var ki? Ben boş bir levhayım."

Başını iki yana sallıyor. "Böyle söylüyorsun ama ben kendisine atılan her türlü pisliğe rağmen güçlü o l a n birini görüyorum. Kendini en yakın uçurumdan aşağı atmıyorsun. Hayatın acımasızlığı için ağlamıyorsun. Gölgenizden korkmuyorsunuz. Son birkaç gündür hepinizi izliyorum ve buradaki en güçlülerden birisiniz. Fiziksel olarak değil, zihinsel olarak. Öyle olmadığını düşünsen bile kendini toparlamışsın. Ve kampta yardım etmeye çalıştın. Ateşe yardım eden başka birini gördün mü?"

"Çünkü bildiğim birkaç şeyden biri bu." Sanki çok önemli bir şeymiş gibi konuşuyor.

"Bu doğru. İçini dökmek, kavgaya tutuşmak, ağlamak ya da en yakınındaki kişiye sarılıp senin için yapması için yalvarmak yerine, sadece çalışmalısın." Uzanıp en yakın uzvuma -alt bacağıma- şefkatle sıkıyor. "Diğerleriyle alay etmiyorum, dikkatinizi çekerim. Hepinizin havuzun derin ucuna atıldığınızı herkes kadar ben de biliyorum. Bir yolunu bulacaklardır. Ama burada sizin gibi insanların olması yardımcı oluyor. Size bebek bakıcılığı yapmak zorunda olmadığımı biliyorum."

Ama ben güçlü değilim. Sadece yardım istemekten korkuyorum. Rahatsız etmekten korkuyorum. Ve şimdi de onun varsayımlarını düzeltmekten korkuyorum.

Tekrar bacağıma okşadı. "Kendine bu kadar yüklenme, tamam mı? Adını hatırladığında hepimiz sana öyle hitap edeceğiz. Şimdilik Vivian uygun mu? Bir kadın zamiri uygun mu? Yoksa başka bir şey mi tercih edersin?"

Sorması güzel. Bunu takdir ediyorum. "Onun yerine Vivi olabilir. Bu bana biraz daha...ben gibi geliyor." Duraklıyorum ve sonra ekliyorum, "Ve kadın, evet. Kesinlikle dişi."

"Vivi, o zaman. Anladım."

Flor'u ayağa kalkarken izliyorum. "Moral konuşması için teşekkürler."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Konuşmak kolay." Omuz silkiyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Buraya seni rezonans konusunda uyarmak için geldim. Skarr meselesine ne kadar zaman ayırmak istediğin tamamen senin kararın ama şunu belirtmeliyim ki ne kadar direnirsen rezonans ikinizi o kadar çok bir araya getirecek. Birlikte bir çocuk sahibi olmanızı istiyor ve kendinize rağmen ona atlamak istemenize neden olacak. Eğer bir süre kendiniz gibi hissetmezseniz ve bunun yerine çok daha azgın, seksileşmiş bir versiyonunuz gibi hissederseniz, nedenini biliyorsunuz demektir."

Bir yanım "kendimin" nasıl hissettirdiğini bilmediğimi söylemek istiyor ama bu noktada sadece surat asmak gibi geliyor. "Yani rezonanstan kaçınmak için hiçbir şey yapamaz mıyım? Hiçbir şey mi?"

"Eğer çocuk istiyorsan, asla."

"Peki ya yapmazsam?" Hâlâ kendi kafamı anlamaya çalışıyorum. Şu anda çocuklar hakkında düşünecek kadar geniş bir bant genişliğine sahip değilim.

Flor tereddüt ediyor ve içimde bir umut kabarıyor. "Kampta Veronica adında bir kız var. İnsanları iyileştirmesini sağlayan özel bir khui'si var. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama doğru. Eğer istersen, senin khui'ni kapatabilir... ama bu seni fena halde mahveder."

"Hayatımın geri kalanında Skarr'a mahkum olmaktan daha mı fazla?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sadece bir cevap olduğunu söylüyorum ama bu iyi bir cevap değil. Khui'yi kapatmak sizi her şeye karşı hissizleştirir. Tavsiye edeceğim bir çözüm değil."

Başımı sallıyorum ama Flor beni anlayışlı bir şekilde okşayıp gittikten sonra bile bunu düşünmeden edemiyorum.

Bir şifacı khui'mi kapatabilir. Tabiri caizse susturabilir. Bu iyi bir cevap değil ama bir cevap. Ve bir umut. Ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvırıyorum ve tekrar sırtüstü yatıp tavana bakıyorum.

Çocuk istiyor muyum? Gerçekten bilmiyorum. Şu anda daha düşük bir öncelik gibi geliyor. Önceliğim mi? Aklımı kaybetmeden önce kendimi bulmak.

Ne kadar az şeyim varsa.

Babamla kamp anılarımı tekrar canlandırmaya çalışıyorum ama onun yerine aklımdan yeni şeyler geçiyor. Skarr'ın ben ona bakarken kollarını açması ve sanki hoşuna gidecek bir şey bulacağını biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifade takınması gibi şeyler.

Kendinize rağmen onun üzerine atlamak isteyeceksiniz.

Sanki bir şekilde zihinsel olarak birbirimize bağılıymışız gibi, Skarr dışarıda gülüyor. Sesin uzaklığından hâlâ ateşin başında olduğunu anlayabiliyorum ama sesini, tonunu seçebiliyorum. Diğerlerinden daha yüksek sesle konuşuyor - çünkü elbette öyle- ama sesinin kalitesinde hoşuma giden bir şey var. Konuşurken bir zenginlik var, saçmaladığında bile. Elim pantolonumun beline, oradan da kalçalarımın arasına kayıyor. Islak ve kayganım ve onun çadıra sinsice girdiğini, bana o ukala ifadeyi verdiğini hayal ediyorum ve-

Aman Tanrım, ne yapıyorum ben?

Dehşete kapılarak elimi pantolonumdan çekiyorum ve kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

Ondan *hoşlanmıyorum* bile. Bir uçurumdan atlamasını istiyorum. Kamptan çıkıp gitmesini ve bir daha geri dönmemesini istiyorum. Neden onun sesiyle kendime dokunayım ki?

Ve neden hala bunu yapmak için can atıyorum???

Bölüm

Dokuz

SKARR

Kadınım benden kaçıyor.

Kyth ya da insan Jason gibi silik olanlar da dâhil olmak üzere herkes için aşikâr. Birbirimizin bakışlarıyla ziyafet çektikten sonra ürkekleşti ve beni terk etti. Belki de beni görmeyi bunaltıcı buldu. Bunu anlayabilirim. Şüphesiz benim kadar güçlü biri bir insan dışısı için çok fazla. O gece çadıra çekildi ve bir daha ortaya çıkmadı.

Ertesi sabah kampı dağıttık ve sahil köyüne doğru yürüyüşe çıktık; benden çok uzak durmaya özen gösterdi. Onunla iki kez konuşmaya çalıştım, ancak her seferinde beni görmezden geldi, göğsündeki şarkıya rağmen dümdüz ileriye baktı.

"Ona zaman ver," dedi I'rec bana tekrar tekrar. "Duruma alışmasına izin ver. Sizin için olduğu kadar onun için de her şey çok yeni."

Doğrusu, benimle oyun oynamasına aldırmiyorum. Kovalamacanın heyecanından hoşlanıyorum. Dişimi yanıma çekmenin, onu kendisini kollarıma atacak kadar etkilemenin yolunu bulmanın zorluğundan hoşlanıyorum. Sadece doğru *türde* bir ayartmaya ihtiyacım var. O zamana kadar avımı inceleyeceğim.

Ve şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti.

Vivian övgüye değer. Onu ilk başta fark etmedim çünkü diğerleri kadar parlak renkli değildi. Saçları yumuşak, nazik bir kahverengi ve teni soluk bejin dikkat çekici olmayan bir tonu. Göğüsleri diğerleri kadar açık bir şekilde zıplamıyor ya da arka tarafı o kadar yuvarlak değil. İnce ama güçlüdür ve uzun boyludur. Diğerleri kadar parlak tüylere sahip olmayabilir ama bence bu onun sinsi olmasını sağlayan akıllıca bir kılık değiştirme yöntemi. Diğerlerinin arasına karışmak ve göz önünde saklanmak için. Bunu onaylıyorum. Onun değerini anlamak için memelerinin sallanmasına gerek yok.

...ama itiraf etmeliyim ki onunkinin sallanmasına aldırmaıdım. Sadece birazcık.

Hayır, Vivian gösterişli değildir. O sessiz, sinsi bir avcı ve ben buna büyük saygı duyuyorum. Biz seyahat ederken çok az konuşuyor, sessiz kalmayı tercih ediyor. Diğerlerinin konuştuğu her şeyi öğrendiğinden şüpheleniyorum, böylece onlara karşı kullanabilir.

Bilgi toplama - akıllıca bir strateji.

Vivian ayrıca grup yürürken gübre parçalarını toplayıp bir pakete yerleştiriyor. Bunu başka kimse yapmıyor, ancak Flor-I'rec'in sinir bozucu derecede geveze dişisi- onun bunu yaptığını fark ettiğinde, ileriye düşündüğü için onu açıkça övüyor. Cipsler yakıttır ve Vivian kimsenin bitmediğinden emin olmaya çalışmaktadır.

Tekrar ediyorum, bu stratejiyi onaylıyorum. Sessizce kendini diğerleri için paha biçilmez kılıyor. Saldırdığında kimse bunun farkına varmayacak. Bu benim kullandığımdan farklı bir strateji - kendimi o kadar korkutucu bir şekilde etkileyici kılıyorum ki bana meydan okumaya cesaret edemiyorlar - ama son derece etkili olduğunu kabul etmeliyim.

Yolculuk ederken onu izliyorum, hesapçı zekasından etkileniyorum ve rengine ve görünüşüne de hayran kalıyorum. Belki de mülayim bir görünüm seçtiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Ona ne kadar çok bakarsam, o kadar çarpıcı oluyor. Yelesi sarı ve kahverenginin mükemmel, parlak bir karışımı. İkisi de olabilecekken ve ikisi de son derece iyi olabilecekken neden biri olası ki? Gözleri parlak, yüzü simetrik ve hoş, ağzı pembe ve yumuşak. Bacakları güçlü ve uzun, yürüyüşünü izliyorum.

Kabul ediyorum, sürekli benden *uzaklaşıyor* ama bu kolayca çözülebilir.

"Ne oldu?"

I'rec arkamdan geldi ve bana ters ters baktı.

"Ne nedir?" diye sordum.

"Yavaşlıyorsun. Soğuk senin için çok mu fazla? Seni taşımama gerek var mı?"

A l a y ettim, gücendim. "Beni yanlış anladınız. Hasta değilim. Sadece düşünüyorum."

İfadesi temkinli bir hal alıyor. "Peki ne düşünüyorsun?"

Çenemi okşuyorum. "Eşimi nasıl avucumun içine çekebilirim. Belki de bir çeşit tuzak kurmayı düşünüyorum. Doğrudan yaklaşamayacak kadar ürkek olduğu açık." Ben daha konuşmamı bitirmeden I'rec başını sallamaya başladı.

"Kötü fikir.

Çok kötü bir fikir. İnsanlar kapana kısılmaktan pek hoşlanmazlar." "O halde öneriniz nedir?" Sinirlenerek sordum.

Bir an düşünür. "Hediyeler."

"Varlık mı?" Bunu düşünüyorum. "Varlığım zaten hayranlık uyandırıcı. Yoksa tekrar dövüşmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

I'rec elini kaldırdı. "Hayır. *Hediyeler*. Hediyeler."

Hediye mi? Sanki bir şey kazanmış gibi onu ödüllere boğmak mı? O *beni* kazandı ve bu konuda suratsız davranıyor. "Bah. Kendini benden sakladığı için onu ödüllendirmek mi? Sanmıyorum."

"Bu işi tamamen yanlış yapıyorsun," diyor I'rec bana yürürken. "Hâlâ bir patates gibi düşündüğünün farkındayım ama artık bir patates değilsin. Şimdi bir kabile avcısı gibi düşünmelisin. O fethedilecek bir şey değil. O senin ortağın."

Bir ortak mı? Vivian mı? Bu düşünceyle yüzüne gülüyorum. "Eğer o benim partnerim olsaydı her maçı kesin kaybederdim. Güçlü, çevik ve zeki ama yine de bir dişi."

I'rec ellerini havaya kaldırarak başını bana doğru salladı. "Sen ümitsiz bir vakasın. Ben denedim. Seni uykunda öldürmeye çalışırsa bana sürünerek gelme."

Aslında bu düşünceyi tahrik edici buluyorum. Yatakta yanımda yatan, eline bir silah alan ve bakışlarında kana susamışlıkla bana bakan kadını... hmm. Bu fikir çok hoşuma gitti. Elbette başarılı olamayacak ama denemek oldukça cezbedici olacak. "Zaten pek yardımcı olmuyorsun."

I'rec alay ediyor ve sonra duraksıyor.

"A'tar." "Eh?"

"Ejderha. A'tar. Döndüğümüzde onunla konuşmalısın. O da bir tater idi. Belki dişine nasıl kur yapacağın konusunda sana tavsiyeleri olabilir."

Vivian'ı yakalama planlarımı düşünerek ona dudak büküp yoluma devam ediyorum. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Tuzağıma yem olacak hediyelere ihtiyacım yok. Dişimi tek başıma tuzağa düşüreceğim.

Bölüm
On

VIVI

"Aman Tanrım, devam ediyorlar," diye fısıldıyor biri.

Başka biri kıkırdıyor ve sonra Flor'un iniltisini duyuyoruz. Gece vakti ve uyumak için çadıra yeni girmiştik. Sanki yalnız kaldıkları anda Flor ve ben birbirimizin üzerindeydik ve her şeyi duyuyorduk. Her nefesi, her ıslak tokadı, *her şeyi*.

Seks yaptıklarını duyabildiğimiz için, Flor'un onu daha sert yalamamı istediğini duyabildiğimiz için, yaptıkları her şeyin iğrenç bir şekilde farkında olduğumuz için dehşete düşmeliyim. Bunun yerine, rezonans nedeniyle kalçalarımın arasında zonklamama neden oluyor. Skarr'dan ne kadar nefret ettiğimi düşünmek bile o muhtaç nabızı yok etmiyor ve bu inanılmaz derecede rahatsız edici. Flor, kapatmazsam rezonansın beni bir noktada ona doğru iteceğini söylüyor ama kapatma rezonanstan daha kötü.

Şu anda buna inandığımdan emin değilim. Çünkü Flor ve I'rec açıkça birbirlerine tapıyorlar. Yatağı ya da hayatlarını paylaşma konusunda hiçbir sorunları yok. Rezonans vurmadan önce arkadaş olduklarını söyledi.

Ve ben Skarr'a hiç benzemiyorum. Skarr... en boktan kişilik özelliklerinin uzun, yumuşak bukleli bir kertenkele adamda toplanmış hali gibi.

Sonra da buklelerinin sevillebilir olduğunu düşündüğüm için kendime kızıyorum. Ugh. Battaniyeleri başımın üzerine çektim.

"İyi fikir," diyor yanımdaki Colleen.

Flor daha da yüksek sesle inlemeye başlıyor ve çadırdaki başka bir kadın inliyor. "Nasıl uyumamız gerekiyor?"

"Belki de teşhircidirler," diyor Sabrina, sesi fısıltıyla bile olsa neşeli.

"Yargılamamalıyız."

Gabriella, "Birini yediğini duyarsam yargılayacağım," diye karşılık veriyor.

"Uyu artık" diye fısıldıyor bir başkası ve ortalık sakinleşiyor.

Belki de bana öyle geliyor ama ertesi gece gayet iyi uyudum. Yerden gelen soğuğu engellemek için kürklerimiz var ve çadır rüzgârı engelliyor. Dawn ve Colleen'in arasına sıkışmış uyuyorum ve bir battaniyeyi paylaşıyoruz ve bu bana... bir şeyi hatırlatıyor. Bütün gece o hissin peşinden koşuyorum ama asla bir anıya dönüşmüyor.

Uyanıyorum, botlarımı giyiyorum ve ateşin başına gidiyorum. Aslında ateşle ilgilenmekten gerçekten hoşlanıyorum. Benim için rahatlatıcı, kendi adımı bile hatırlamadığım zamanlarda yaptığımı hatırladığım bir şey. Mümkün olduğunca az yakıt kullanmaya çalışırken kömürlerin parlak yanmasını sağlamak da biraz oyun haline geldi.

Bu erken saatte birkaç kişi daha ateşin yanında oturuyor. İçlerinden ikisi -İnsan olan ve "moden" denen bir ırktan gelen büyük grimsi mavi olan. Adı Kyth ve buraya birlikte bırakıldığımız diğer adamlardan -diğer gladyatörlerden- daha rahat görünüyor. Sabrina da uyandı ve Kyth'in gözlerinin içine sıkıntıyla bakıyor.

"Parıltı yok," diyor. "İyi hissettiğinden emin misin?" Kyth omuz silkiyor. "Sadece yorgunum."

"Ve solduğunu hissetmedin mi? Ya da öldüğünü? Ya da herhangi bir şey?" Adam başını sallayınca, kadın dudaklarını büzüyor. "Belki de kış uykusuna yatıyordur." Etrafına göz gezdirip bana bakıyor. "Vivi, hızlıca gözlerine bakmama izin ver."

Doğal olarak dikkat çekmemek için kendimi geri çekme ve saklanma dürtüme direniyorum, çünkü artık herkes bana bakıyor. Ama Sabrina nazik ve arkadaş canlısıydı, bu yüzden kendimi bir adım öne çıkmaya ve gözlerimin içine bakmasına izin vermeye zorluyorum.

"Hayır, onunkiler hâlâ Jason'inkiler kadar parlak," diye endişeleniyor Sabrina. "Belki de arızalı bir tane almışsındır Kyth."

"Şimdi iki kez mi?" Jason soruyor.

Skarr yaklaşıyor, beni dehşete düşürüyor ama Sabrina hemen üzerine atlıyor. "Gözlerine bakayım."

"Hadi ama," diyor Jason. "Buradan bile parladığını görebiliyorum. Onun khui'si iyi durumda. Sadece Kyth'inkinde sorun var. Benimki iyi. Vivian'inki iyi. Seninki de iyi. Sadece Kyth'inki."

"Vivi'nin khui'si iyiden de öte," diyor Skarr hemen. "Açıkça en iyisi."

Sözleri karşısında yüzüm utançla kızarıyor ve yerin beni içine çekmesini dileyerek ateşi bıçaklıyorum. Şu anda uygun bir çukur iyi olurdu. Daha da kötüsü? Khui'm onu görünce mırıldanmaya başladı, ama sözleriyle sanki onaylıyormuş gibi daha da yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

"Khui, khui'dir," diyor Sabrina, kaşlarını Skarr'a çatarak. "Daha iyisi ya da daha kötüsü olduğunu sanmıyorum."

"Daha iyisi var," diyor Skarr kendinden emin bir şekilde. Yanımda durmak için hareket ediyor ve ben hemen ateşin etrafında dönerek ondan uzaklaşıyorum. Sabrina'yı düzeltmeye odaklandığı için fark etmemiş gibi görünüyor. "Onun khui'si beni seçeceğini biliyordu."

tüm erkeklerin. Bu da onu en iyisi yapıyor. Onun zaten güçlü ve zeki olan doğasını daha da güçlendiriyor ve o güzel ve bilge. Bu da onu en iyi khui yapıyor."

Tanrım. Benimle taşak mı geçiyor? Khui'min şarkısı gerçekten çıldırır diye onunla göz teması kurmaya cesaret edemiyorum ama söylediği şeyler tuhaf, mantıksız ve utanç verici. Keşke çekip gitse.

Bunu dilerken bile, vücudum tam kalçalarımın arasında sıcaklıkla titreşiyor.

Aptal Khui.

Diğerleri ateşin etrafında toplanıyor, Flor ve I'rec'in de bize katıldığını görünce rahatlıyorum. İnsanlar bu sevgi dolu çifti görünce kıs kıs gülüyor ve kendini beğenmiş küçük gülümsemeler paylaşıyor, ama dün geceki kaçamakları umurumda değil - sadece üzerimdeki ateşi çektikleri için mutluyum.

"Bu sabah herkes nasıl?" diye soruyor Flor. "Kyth'ın khui'si yine öldü," diyor Sabrina hemen.

"Zor bir gece geçirdim," diye ekliyor Valmir sinsi bir sesle. Onun geldiğini bile duymadım. Karşımda, ateşin yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tuhaf yüzünde bir sırıtma. "Biri çılgılık atıp duruyordu."

Kadınlardan birkaçı yorgun kıkırdamalar çıkarıyor.

"Evet, birileri harika vakit geçiriyordu." Flor bu sataşmadan rahatsız olmadı. "Kyth, hayati değerlerine bir bakayım. Başka herkes iyi hissediyor mu?" Başka kimse gönüllü olarak herhangi bir ağrı ya da acı -ya da khui ölümü- dile getirmeyince eşine başını sallar.

"Çadırları söküp köye doğru yola çıkacağız," diyor I'rec bize. "Sahili seveceksiniz. En kötü rüzgârlardan ve karlardan korunuyor ve bol bol balık tutuluyor. Yiyecekler herkes arasında paylaşıyor ve pek çok dost canlısı yüz var."

"Paylaşmak," diye mırıldandı Skarr. "Bah."

"Paylaşmakla ilgili bir sorun mu var?" Flor parmaklarını Kyth'in büyük bileğinde tutup nabzını ölçerken bile soruyor.

Omuz silkiyor, yeşim yeşili teni tenine sarılmış beyaz kürklere karşı sapsarı. "Yarışmayı tercih ederim."

"Ben de yarıştım," diye ekliyor Chalath. Ellerini ovuşturuyor ve parmaklarının ucundaki hınzır pençeleri görebiliyorum. "Ben hazırım."

Onlara sert bir sesle "Yarışma falan yok," dedim.

"Yalan söylüyorsun," diye cevap veriyor Skarr, kendinden emin bir şekilde. "Avlanmanın bir rekabet olduğunu bana kendin söyledin. Dişileri beslemek için en çok eti elde etmek için yarıştığımızı. Ve tabii bir de üreme rekabeti var."

Üreme yarışması mı? Aman Tanrım. Başım dehşet içinde kalktı. "Ne-?"

"Üreme yarışması mı?" diye bağılıyor başka bir kadın. "Hayatta olmaz!"

Bizi hamile bırakmak için bir yarışma mı yapıyorsunuz?"

Flor başını sallar. "Ne? Hayır! Hayır! Kimse bunu yapmıyor-"

"Bunu yapıyorum," diye yanıtlıyor Skarr. "Eşim khui'm tarafından seçildi.

Geriye kalan tek şey şiddetli bir savaşta onu yenmek ve oğlumu ona vermek."

İnsanların bana baktığını hissedebiliyorum. Ağzımın saf, iğrenç bir dehşet ifadesine dönüştüğünü de hissedebiliyorum. Kısık bir sesle "Böyle bir şey olamaz," diyorum ve sesim öfkemi tam olarak yansıtmayınca daha yüksek bir sesle tekrarlıyorum. "Böyle bir şey *olamaz!*"

Flor, "Bunu ben hallederim," diyor. "Kyth'i kontrol etmem gerekiyor ve şu anda yapamam."

I'rec Skarr'ı yakasından tutup kamptan uzaklaştırıyor, şüphesiz güzel bir "konuşma" için. Gerçi Skarr'ı bir çift bot gibi giyerek geri dönmesini istemek çok fazla olur sanırım. Onlar giderken rahat bir nefes alıyorum ama diğer herkes hâlâ beni izliyor ve ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Başımı eğip kaçıyorum. Çadıra yöneliyorum ve onu yıkma zamanı gelene kadar saklanmaya karar veriyorum.

GÜN PLANLANDIĞI GIBI GITMEZ. Kyth'e tavşan benzeri küçük bir şeyden bir khui daha veriliyor ama öğle yemeğinden önce ölüyor ve Flor üzülüyor. Çadırlardan biri devriliyor ve ben tekrar onarılmasına yardım ediyorum çünkü Isadora ve Natalie'nin ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yok ve ben... var mı? Sayılır mı? Onlar izlerken çadırı bir araya getirip donmuş zemine kazıkları çakarken zihnimde belirsiz anılar uçuşuyor.

"Bunları açman gerekmiyor mu?" Natalie bana sordu. Başımı sallıyorum. "Düz olması daha iyi."

"Açılı olmaları gerektiğinden oldukça eminim," diye yanıtlıyor. Ama eline çekiçle çakmak için bir taş almıyor, yani cevabından emin olmadığı açık.

"Ya biz replikantsak, çocuklar?" Gabriella yakınlarda konuşuyor. Kürkleri kazıyor, Flor'un gözetiminde nasıl yapılacağını öğreniyor. "*Blade Runner*'daki gibi mi? Sadece dört yıl yaşadılar. Ya biz de dört yıl sonra dağılırsak? Klon parçaları çalışmayı bıraktığı için mi?"

"Bizi korkutmayı bırakacak mısın?" Isadora diyor ki. "Endişelenecek yeterince şeyimiz var."

"Sadece söylüyorum!" Ellerini havaya kaldırıyor.

Korkudan içim içimi yiyor. Ya haklıysa? Ya biz ıskartaysak? Ya bir şekilde kusurluysak? Bizi bu yüzden mi attılar? Boktan bir klon grubu olduğumuz ve galaktik çöplüğe atıldığımız için mi?

Ama konuşma hem Natalie'yi hem de Isadora'yı uzaklaştırıyor. Kazıkları çakmayı bitiriyorum ve çadırın gergin olduğundan ve devrilmeyeceğinden emin oluyorum. Yasmin de orada kürkleri kazıyor ve bunu nasıl yapacağımı öğrenmeli miyim diye merak ediyorum. Anılarımda post veya kürkle ilgili hiçbir şey yok, yani kampçılıkla ilgili geçmişim ne olursa olsun, deri yüzmeyi içermiyordu.

"'Çoğalıcı' olayı nasıl işliyor bu arada?" Yasmin soruyor.

"Film biraz belirsizdi. Sadece insanların işlerini yapmak için yaratılmış insanlar olduklarını, sadece dört yıl yaşadıklarını ve doğru düzgün duyguları olmadığını söylüyorlardı." Gabriella omuz silkiyor. "Ama bazı replikantların duyguları vardı zaten. Belki de bu gezegende olmamızın nedeni budur. Biri bizi yepyeni yarattı ve duygularımız olduğunu fark edip bizi buraya hurda gibi attı."

Elimi çadırın kenarında gezdirerek duraklıyorum, çünkü bu mümkün görünüyor.

"Bekle, bizi onlar mı yaptı? Taze ve yeni mi?" Yasmin sanki bunun ne anlama geldiğini yeni anlıyormuş gibi bakıyor. "Bakire olabileceğimi mi söylüyorsun?"

Elime, dövmenin olması gereken yere bakıyorum ve cildim tertemiz.

"Bu konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diyor Skarr, yürüyerek.

Çenem düşüyor ve başımı kaldırıp kertenkele-yaratığın Yasmin'e meydan okuyan bir bakışla baktığını görüyorum.

Ne oluyor lan? Bu adam gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.

"Tamam şimdi," diyor Flor. "Kadınlar, erkekler onlara teklifte bulunmadan seks hakkında konuşabilirler, tamam mı?"

"Teklif etmiyorum," diyor Skarr. "Sadece herhangi bir öğrenme ihtiyacında ona yardımcı olmaktan memnuniyet duyacağımı bildiriyorum."

"Teklif tam olarak budur dostum," diye karşılık verir Colleen. "Hangi gezegenden geldiğinden emin değilim."

"Ben de emin değilim," diye yanıtlıyor Skarr, dikkati dağılmış bir halde. Dönüp uzakları işaret ediyor. "Ve biri geliyor."

Yeterince duydum. Yankı uyandırdığım adamın -onu istediğimden değil!- şimdiden başka kadınlara teklifte bulunduğuna inanamıyorum. Tam bir sürüngen. Kafamı sallayarak temizliyorum ve kamp ateşinden uzaklaşıyorum. Temiz havaya ihtiyacım var.

Hayır, kaçmam gerek. Derilerimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve kamptan uzaklaşıyorum. Tehlikeli olacak kadar değil ama başka bir yerdeymişim gibi davranabileceğim kadar uzağa. Gün ışıyıyor, bu yüzden güvenli olmalı. Bir kayanın üzerine oturup gökyüzünde asılı duran iki aya bakıyorum, biri bu gezegene diğerinden daha yakın flört ediyor. Başka bir anı zihnimi kurcalıyor ve onu takip etmeye çalışıyorum.

"Yıldızlar yakında ortaya çıkacak. Sence hangisinin Kuzey Yıldızı olduğunu seçebilir misin?"

"Hayır. Sen yapabilir misin?"

Babam gülüyor. "Gerçekten mi? Hayır. Kolay olması gerekiyordu ama bana hepsi aynı görünüyor."

Ben de gülüyorum.

Baba.

Babamla kamp yapmaya gittim. O, hakkında anılar biriktirdiğim adam. Bir özlem dalgası beni o kadar güçlü vuruyor ki gözlerim yaşıyor. Keşke şu anda Dünya'da babamın yanında olsaydım. Kusurlu bir klon olmadığım konusunda beni rahatlatılabilseydi. Onun kızı olduğumu. Bir buz gezegeninde değil de onunla birlikte kamp yapıyor olsaydım.

Ama o benim gerçek babam değil. Tüm bu olanlar aklımı karıştırıyor. Dünya'da olsaydım bile, o benim babam olmazdı. Orijinal Vivi orada mı? Orada olmalı. Adını da biliyor olmalı. Muhtemelen şu anda bile onunla kamp yapıyor, botlarını ateşin yanına uzatmış, babasına yeni işinde ona asılan bir sürüngenden bahsediyordur...

"Hey, Vivi?" Karanlığın içinden bir ses sesleniyor.

Gözyaşlarımı siliyorum ve konuşmacıyı görmek için dönüyorum. Yine Natalie'ydi.

Biri tarafından takip ediliyor ve bunun Skarr olduğunu görmek beni dehşete düşürüyor.

"Gel de erkeğini al," diyor Natalie. "Hepimizi iğrendiriyor."

Sanki o pislikle bir şey yapmak istiyorum da. "O benim değil. Onu istemiyorum."

Erkeksi bir itiraz sesi geliyor ve ardından Skarr yanıma geliyor. "Beni nasıl istemezsin? Ben erkeklerin en mükemmeliyim." Eldivenli elini karnına vuruyor. "Ne kadar güçlü olduğumu hisset. Ne kadar zayıf. Beni bir savaşçı olarak tanıyacaksın."

"Kasların umurumda değil. Az önce ben kulağımdayken başka bir kadına seks teklif ettin."

"Hayır, yapmadım." Şaşkın görünüyor.

"Kulaklarım var! Seni duydum!" Elimle kampı işaret ediyorum. "Az önce Yasmin'e asıldınız!"

Başını öne eğdi. "Ona vurmadım. O reddetti."

Delirecekmişim gibi hissediyorum. Skarr ile konuşmaya çalıştığımda hep böyle olur. Onun yakınlığında nabzımın damarlarımda uğuldaması da yardımcı olmuyor. Khui'nin şarkısı içimde dolaşıyor, ısı ve ihtiyacın uzuvlarıma yayılmasına neden oluyor. "Skarr. On adımdan daha az uzaktaydım. Bakire olduğunu söyledi ve sen de ona bu konuda yardım edeceğini söyledin."

"Bakir bir dövüşçü, evet. Hünelerimin tadını çıkarabilmeleri için herkesle dövüşmekten memnuniyet duyarım."

Bunu o kadar düzgün bir yüz ifadesiyle söylüyor ki ona inanıyorum. "Kavga etmek için değildi, seni aptal."

Skarr kaşlarını çatıyor. "Başka ne hakkında olabilir ki?"

"Seks!" Kelimeyi neredeyse böğürerek söyledim ve sesim karda yankılandığında irkildim. "Seksten bahsediyordu."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi daha da derinleşiyor. "Ama... ben onunla çiftleşmem. Seninle çoktan rezonansa **g i r d i m** ve sen seni tatmin etmeme bile izin vermedin." Yasmin'in hâlâ ateşin başında oturduğu kampı işaret ediyor. "Arenada olsaydık, bir savaşı kazanmadığı için çiftleşemeyeceğini söyledim ama bana burada kuralların farklı olduğu söylendi. Benim bilmediğim başka bir kurallar dizisi mi var?"

Sadece ona bakıyorum. Kızabileceğimi bile bilmiyorum. Hiçbir şeyden haberi yok. Sadece bu da değil, her şeyin savaşa bağlı olduğunu sanıyor. Flor'un söylediklerini düşünüyorum - bir kişilik geliştirmeye çalışırken ona karşı sabırlı olmam gerektiği hakkında. Onun sözleriyle alay etmişim ama şimdi durumun ciddiyetinin farkına varmaya başlıyorum.

Skarr gladyatör savaşları ve dövüşleri dışında nasıl düşüneceğini bilmiyor. Ona göre herkes bir rakiptir.

Ve bir şekilde onun deli kışına yapışıp kaldım. "Kurallar-" diye başladı.

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Konuşmayı kes."

"Vivi," diyor. "Khui'm beni zaten sana yönlendirmişken neden başka bir dişiye dokunmak isteyeceğimi düşündün? Sen bu dişiler arasında en iyisisin. Güçlü ve zekisin. Sen-"

Parmaklarımla ağzını kapatıyorum, çünkü konuşmaya devam ediyor ve çünkü küçük, garip bir parçam ona dokunmak istiyor, teninin nasıl olduğunu hissetmek istiyor. Düşündüğüm gibi pullu değil. Sıcak, pürüzsüz ve esnek ve pullu görünüm daha çok bir desene benziyor, belki kaşları ve burnunun köprüsü hariç.

Ona dokunduğumda bakışları ilgiyle parlıyor ve dili parmaklarımı okşamak için dışarı kayıyor.

Sarsılarak uzaklaştım... ama bundan nefret etmedim. Azıcık bile. Ve bu içimi daha da karıştırdı. "Sadece... sadece bakireler hakkındaki konuşmalardan uzak dur, tamam mı? Bundan bahsettiklerinde seks bakirelerinden bahsediyorlar, savaş bakirelerinden değil."

"Sana dokunmak varken neden aşağılık bir kadına dokunayım ki?"

Ama bana dokunamaz. Ya da dokunabilir mi? Çünkü onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, rezonans beni o kadar çok ona doğru çekiyor. "Gitmem gerek" diye bağıyorum. "Beni kampa kadar takip etme."

"Ya senin yanında yürürsem-"

"Yine de hayır!"

Bölüm

On bir

SKARR

Bu dişi imkansız.

Bayıldım.

Bana meydan okuyor ve iyi bir meydan okumadan daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Sert bir rakibi alt etmek için kas gücümün yanı sıra zekamı da kullanmak zorunda kalmayı. Ve gerçekten, Vivi rakiplerin en şiddetlisi. Başka herhangi bir dişi benim h nerlerimden etkilenir ve onu çiftleştirmeme izin vermek için kendini yere atardı ama Vivi  yle değil. O benden daha fazlasını istiyor. Gelmiş geçmiş en değerli dişi olduğunu biliyor ve bu yüzden ona dokunma ayrıcalığını kazanmak için çok daha fazla çalışmalıyım.

Kampa dönerken kendi kendime gülümsüyorum. Bana her hayır dediğinde, bu sadece daha derine inmem gerektiği anlamına geliyor.

Avlanmayı seviyorum.

Günün geri kalanında benden kaçıyor ama sorun değil. Onu sinsice izliyorum, hareketlerini fark ediyorum. Botlarının bağcıklarını bir kez bağlıyor, sonra bileğine doluyor ve ikinci kez bağlıyor. Baskın eli sağda. Bir nesne uzaktayken bazen gözlerini kısıyor. Uzun yelesi bazen başının arkasındaki düğümden kurtuluyor ve onu rahatsız ediyor, bu yüzden onu kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

Tüm bu detayları ezberliyorum ve hepsi beni memnun ediyor. "Henüz  reme olmadı mı?" Valmir soruyor.

Başımı salladım. "Hâlâ onu avlamamı istiyor. Sanki beni tahrik eden her şeyi biliyor. Gerçekten, ondan daha büyük bir dişi yok."

"Sen  yle diyorsan." Eşimden daha az etkilenmiş görünüyor, ama onu benim kadar tanımıyor, benim kadar dikkatle izlemiyor... ve eğer onu benim kadar dikkatle izlemeye kalkarsa, gözlerini oyarım.

Flor dişileri yakından izliyor ve ben de dişimi uzaktan takip etmekle yetiniyorum. Dişi bir avın derisinin nasıl y z leceğini anlatırken dikkatle dinliyor ve p r dikkat izliyor. Sanki bu dünyada nasıl hayatta kalınacağına dair her şeyi öğrenmek istiyor ve ben bundan daha fazla memnun olamazdım. Vivi gelişmek için bilgiye sahip olmamız gerektiğini bilecek kadar zeki.

Kyth'in en yeni khui'si öldüğünde dersler yarıda kesilir ve bu sefer daha büyük bir yaratıktan yeni bir khui elde edilmesi gerekir. Valmir ve Chalath

Ama ben kampın yakınında kalıp Vivi'yi izliyor ve göğsümde onun bana ait olduğunu her an hatırlatan tınının tadını çıkarıyorum. Yakınlığım onu rahatsız ediyor, çünkü dişimi göğsüne dokunurken ve kaşlarını çatarken yakalıyorum ve sonra bakışları benimkini arıyor.

Buna gülümsememek elde değil, özellikle de bana **d o ğ r u** kaşlarını çattığında. Zorlu bir oyun oynuyor... ama ben rekabeti severim.

Kyth'in günün ikinci khui'si için dvisti adı verilen bir yaratık kampa getirilip kesiliyor ve etler ateşte kızartılıyor. Yeni gelenler var -iki kişi- ve hem Flor hem de I'rec onları tanıyor. Biri I'rec'e benzeyen bir erkek. I'rec gibi o da garip bir şekilde kıllı ve rengi mesakkah için tamamen yanlış. Diğeri ise başka bir insan dişisi, bu seferki en yumuşak görünümlü olanı. Onu benim Vivi'mle karşılaştırıyorum ve eksik buluyorum. Giydiği kıyafetler bile gizlilik için tamamen yanlış. Derileri pembe kürkle süslenmiş, sanki bu doğada olan bir şeymiş gibi ve gürültülü ve kıkırdıyor. Adı D'see ya da Day-see gibi bir şey. Umurumda değil. İlginç olan şey, onun erkek O'jek'in eşi olması ve erkeğin onu hem yutmak hem de ona yaklaşan herkesin kafasını kesmek istercesine izlemesi. Yankılanıyorlar ama sesleri Flor ve I'rec'inki gibi incelikli.

Rezonansları bitmiş. Benimki gibi talepkâr bir gümbürtüye sahip değil. Bu da O'jek'in dişisini zevk vaatleriyle kürkünün içine nasıl çekeceğini bildiği anlamına geliyor. Ondan stratejiler öğrenebilirim. Bu mükemmel.

Açıktaki bir gece daha kalmaya karar verdikten sonra sabahdan itibaren sahil köyü Icehome'a doğru yola çıkacağız.

Şahsen nerede olduğumuz umurumda değil, ister dağda ister kumsalda olalım (gerçi hiç kumsal görmedim), çünkü odak noktam tamamen Vivi. Onu fethedip çiftleştirebilmek için bu gece bana meydan okumasını sağlamaya çalışmalı mıyım? Yoksa bir süre daha kovalamaca oyunlarının tadını mı çıkaralım?

Seçenekler, seçenekler. Çenemi sıvazlıyorum ve düşünüyorum.

"Bütün gün kütük gibi dikilip duracak mısın yoksa kampta gerçekten yardım edecek misin?"

Konuşmacıya bakmak için dönüyorum. Bu Jason, erkek insan. Dişilerden daha iri ama benim etkileyici yapıma kıyasla cılız. Bana tahammül edemeyeceğim bir tiksinti bakışı atıyor, ben de dişlerimi göstererek ona tışlıyorum. "Düşünüyorum."

Kaşları kalkıyor ve yanımda durmak için hareket ederken bana alaycı bir bakış atıyor. Omzuna asılı bir el çantası olduğunu fark ettim ve kanyonun etrafında dolaşıp yakacak için gübre kekleri topladığını anladım.

ortak ateş. Diğerleri gibi avlanmadı. Kendi çapında yetenekli olduğundan eminim ama benimle ya da diğer gladyatörlerle başa baş mücadele edemeyeceğine şüphe yok.

Yine zihnim onu "rakip" değil "ödül" olarak sınıflandırıyor. Ona bir el fiske vuruyorum. "Git başımdan."

"Ne düşünüyorsun?" Sanki yüzüme vurmak istiyormuş gibi agresif bir duruş sergiliyor. "Sırada kime saldıracaksın?"

Bah. Salak. Kendini tehdit mi sanıyor? Bunu uygun bir cevapla onurlandırmayacağım bile. "Bilmen gerekiyorsa, dişimi kendi tarafıma nasıl çekebileceğimi düşünüyorum. Ne tür bir meydan okumanın onu etkileyeceğini tartışıyorum."

Dönüp ateşe bakıyor, Vivi yakınlarda bir yerde çömelmiş, ateşle ilgileniyor ve sessizce konuşulanları dinliyor. Ona bakıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum çünkü ona çok uzun süre bakıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Onu hafifçe itiyorum, çünkü muhtemelen narin biri.

"Bir meydan okuma, ha?" Jason asık suratımı görmezden geliyor ve yüzüme gülüyor. "Bunun onu etkileyeceğini sanmıyorum dostum. Utangaç birine benziyor."

"Senin gibi aptallar onun yanında gardını düşürsün diye yapılmış bir numara. Sizi temin ederim, o kurnaz biridir." Vivi'ye zevkle bakıyorum, parmakları kulağına değerken ve saç tutamını kulağının arkasına iterken onu izliyorum. Şu anda bile başka bir konuşmayı dinliyor. Jason onun düşman hakkında istihbarat topladığını göremiyor mu? Bu çok açık.

"Sen öyle diyorsan."

Onunla alay ettim. "Sanki insan dişilerini baştan çıkarma konusunda bir şey biliyorsun da."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sırıtmaya başladı. "Dostum, hayatım boyunca onların etrafındaydım. Bu gezegendeki uzman benim."

Bu beni duraksattı. Ona yeni bir takdirle bakıyorum. Daha önce dişilerin yanında bulunmuş mu? Belli ki o bir klon, ama zihnine kimin anılarını nakşetmişse, dişilerin yanında rahat olduğu açık. Onu birkaçıyla dostane bir şekilde konuşurken ve battaniyelerini paylaşıırken gördüm. Onu kolayca kabul ediyorlar ve benim ve diğer splice'ların aksine ona korku göstermiyorlar. Tekrar çenemi sıvazlıyorum. "Eğer öyleyse, onu nasıl kazanabilirim?"

"Bir kıza oyunun olduğunu göstermelisin."

"Oyun mu oynuyorum? Ona zaten bir üreme yarışması içinde olduğumuzu söyledim." Ateşin yanındaki diğerlerine elimle işaret ediyorum. "Onun umurunda değil

Ne kadar çok zaman harcarsak, o kadar az olasılıkla..." Jason başını bana doğru sallayınca ben de sözümü kesiyorum. "Ne?"

"Hayır. Yarışma değil. Oyun. Senin gibi bir *oyun*." Anlamadığımı anlayınca devam etti. "Bilirsin, bir kadına iltifat edersin, ondan hoşlandığını, ona ilgi duyduğunu hissettirirsin ve sonra sohbete başlarsın."

Kör mü? "Aptal, ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Hayır, adamım, her ne yapıyorsan? Bu oyunun tam tersi." Sırtışı genişliyor. "Etrafta dolaşıp herkese onun harika olduğunu düşündüğünü, senin en iyisi olduğunu ve onun da en iyisi olduğunu söylüyorsun. Ama bunu ona doğrudan söyledin mi? Gözlerinin içine bakıp onda neyi beğendiğinizi söylediniz mi? Onun sizin için özel olduğunu fark etmesini sağladınız mı?"

Bu söylediklerimle -şüpheli bir şekilde- örtüşüyor. "Ona kur yapmak için bir hediye önerdim."

"Hediyeler iyidir," diye katılıyor Jason. "Ondan hoşlandığını küçük yollarla ona göstermelisin. Onunla ilgilendiğini. Ondan seksten daha fazlasını istediğini."

Ama ondan tek *istediğim* seks. Khui'nin istediği gibi çiftleşmek. Çiftleşmek ve bir çocuk yaratmak.

Şüphecililiğimi anladı. "Bak, bir erkek olarak anlıyorum. Ondan sadece seks istiyor olabilirsin ama böyle düşünmesini istemezsin, anlıyor musun?"

"Yani onu hileyle kazanmamı istiyorsun." Bunu anlıyorum.

"Hayır, hayır. Dostum, seninle konuşmak berbat bir şey." Başını sallıyor. "Onunla arkadaş olmak için zaman ayırmanı söylüyorum. Onu tanımaya çalış. Onda beğendiğin şeyleri doğrudan ona söyle. Ondan hoşlandığını herkese söylersen ve bunu ona söylemezsen, o ne düşünecek?"

"Benim onu takdir eden bir erkek olduğumu mu düşünecek?"

"Herkesin ondan hoşlandığınızı düşünmesini istediğinizi ama aslında hoşlanmadığınızı düşünecek. İnsan kadınlar kendilerine doğrudan yaklaşılmasını ister."

"Hediyelerle mi?"

"Elbette, hediyelerle birlikte." Omzuma vurdu. "Şimdi anlamaya başlıyorsun."

"Ve eğer bunu yaparsam, o zaman bana teslim olacak mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Yani, şart değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. Bunca bilgi var ve hiçbir işe yaramıyor mu? "O zaman ne anlamı var?"

"Önemli olan, ona ilginizin farkında olmasını sağlamanızdır. Ona kendini özel hissettirmek. Onunla konuşun. Ondan hoşlandığınızı söyleyin. Bunu tekrar tekrar yapın. Zamanla, bu onu kazanacaktır."

"Yani diyorsun ki, savunmasız kalana kadar savunmasını kıracağım ve sonra beni içeri alacak." Bu klasik bir taktik, ama kadının üzerinde kullanmayı düşünmediğim bir taktik. "Bunu biraz daha düşüneceğim."

Ve bir insan dışisinin hediye olarak ne isteyeceğini düşüneceğim.

Bölüm

On iki

VIVI

Kampa yeni gelenlerle ilgili bir sürü şey oluyor. Flor konuştukları şeyler hakkında biraz endişeli görünüyor ve hepimizin sabah yola çıkmasına karar verildi. Kadınlardan bazıları eşyalarını topluyor, erkekler pişirmemiz için taze et yakaladı ve I'rec ile arkadaşı meşgul görünüyor, bu yüzden ateşle ilgilenmeyi kendime görev edindim. Ateşin yanında oturup onu yakmaya devam edersem, bu önemli bir görev olur ve dikkat çekmeden diğerlerinin yanında durmamı sağlar.

İnsanlar gelip gitse bile ben orada kalıyorum. Jason kanyonun etrafından yakıt topluyor ve tezek torbasını yanıma boşaltıyor ki bu çok kullanışlı. Kömürleri dürtmek için uzun, sivriltilmiş bir kemik kullanıyorum ve Gabriella'nın *Blade Runner*'ın konusunu o gün on birinci kezmiş gibi hissettiren bir şekilde birisine açıklamasını dinliyorum.

Üzerime bir gölge düşüyor ve otomatik olarak yukarı bakıyorum, ancak Skarr olduğunu görünce korkuyorum. Olamaz. Ne istiyor?

Bana bir şey uzattı.

Neden bilmiyorum ama elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum. Onun yakınlığı karşısında khui'm göğsümün içinde çılgınca mırıldanıyor ve biliyorum ki onunki de öyle. Vücudumda dolaşan şarkının ürpertileri içimde tahrik edici dikenlere yol açıyor, bu son derece sinir bozucu ve onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Nesneyi elime tutuşturuyor ve ben de ona bakıyorum.

Bu bir ölçek. Başparmağım büyüklüğünde ve poker fişi gibi sert. Koyu yeşil, tıpkı alnındaki ve sırtındaki pullar gibi. "Bunu bana neden verdin?"

"Böylece beni düşünebilirsin elbette." Bana cesaret verici bir şekilde sırtıyor ve sırtışının çekici olmasından nefret ediyorum. Evet, dişleri ve yeşil ağzı var ama nedense gülümsemesi hoşuma gidiyor.

Tartıyı ateşe atıyorum.

Yakınlarda biri kıs kıs gülüyor.

Bu Skarr'ı caydırmıyor. Ateşin yanına çömelip ellerini ısıtıyor ve ben de onu görmezden gelip kömürleri bıçaklamaya devam ediyorum. Gayet iyi yanıyorlar, ama yapacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden donmuş bir tezek keki alıp yavaşça yanması için alttaki külün içine sıkıştırıyorum.

"Bu konuda iyisin," diyor bana.

Benimle konuşup konuşmadığından emin olamadan ona bakıyorum. "Özür dilerim?" Ateşin üzerindeki tezeğe başını sallıyor. "Bu. Bu konuda iyisin." "Tam anlamıyla bir bok parçası."

"Evet, bokla aran çok iyi."

Yine yakınlarda biri kıs kıs gülüyor. Dawn'ın nefesinin altında mırıldandığını duyabiliyorum. "Tanrım, bunu izlemek çok acı verici."

"Ellerin cılız bir dişiye göre büyük ve güçlü," diye devam ediyor. "Memnun olmalısın."

"Erkek ellerimde mi?" Ona bakıyorum. "Şunu keser misin? Lütfen?"

"Sana iltifat ediyorum. Sana oyun veriyorum." Gülümsemesi cesaret verici. "Ve seni memnun etmeyi çok isterim."

Dawn kıkır kıkır gülüyor ve ben yine kendimi bir obruk olmasını dilerken buluyorum. "Lütfen sessiz ol, Skarr."

"Ben sadece ne kadar yetenekli olduğunuza işaret ediyorum," diyor. "Bunda yanlış olan ne? Sen benim kadınımsın. Üstün olduğun tüm yönlerle işaret etmek çok mu yanlış?"

Eğer öyleyse, bunu yapmak için kesinlikle komik bir yolu var. Ayağa kalkıp sopamı yere bırakıyorum. Bugünlük bu kadar ateşle uğraşmak yeter. Skarr da ayağa kalktı. "Oyun oynamak ister misin? Benimle mi?"

Gözleri parlıyor. "Daha fazlasını istemezdim."

"Buna 'uzak durmak' deniyor," diyorum ona. "Benden ne kadar uzak kalabileceğini görüyorsun, ben de senden. Kim en uzun süre dayanırsa o kazanır."

Ve dönüp uzaklaşıyorum. İşe yaraması için dua ediyorum, çünkü beni takip etmeye ve erkek ellerimle bir şeyleri hallettiğim için bana iltifat etmeye devam ederse, birini öldürmek zorunda kalabilirim.

Bölüm

On üç

SKARR

Bu "uzak tutma" oyununun hayranı değilim. Çok uzun sürüyor.

Gecenin geri kalanında birbirimizden "uzak duruyoruz". Sabah kamp dağılırken "uzak duruyoruz" ve sahil köyüne doğru yola çıkıyoruz. Oraya I'rec ile birlikte drakoni'nin sırtında gittim ve ne kadar uzak olduğunu biliyorum - çok değil. Ama büyük grup çok hızlı hareket etmiyor. Taşınacak çok şey var ve dişiler karların arasından geçerek acele etmiyorlar. O gün rüzgâr soğuk ve ısırıcı, buz taneleri açıkta kalan tenime çarpıyor ve bu sefil bir deneyim haline geliyor. Başka birinin bu havanın korkunç olduğunu, hiçbir yere gitmememiz gerektiğini söylemesini bekliyorum.

Gitmiyorlar. Köye doğru yürüyorlar ve benim de onlarla gitmekten başka seçeneğim yok. Bah.

Gün geçtikçe, "uzak tutma" oyununa karşı sabırsızlanıyorum. Hiçbir şeyde kaybetmeyi sevmiyorum ama kadınımdan uzak durmayı da sevmiyorum. Vivi başıboş, dağınık grubun en arkasında yürüyor, kimseyle konuşmuyor. Ben en öndeyim, çünkü tabii ki öyleyim. Yanlarından geçerken formuma hayran olabilirler ve ben kimseden saklanmıyorum. Ama aklıma yine Vivi'nin daha akıllı olduğu geliyor.

En arkada çünkü zayıflıklarını öğrenmek için herkesi izliyor. Zeki. Çok zekice.

Rüzgârlar daha da soğuyor ve açıkta kalan kuyruğumla birlikte parmaklarım da sertleşiyor. Formumu gevşek ve rahat tutmak daha da zorlaşıyor, özellikle de soğuk hava derilerimi parçaladığında. Yine de diğerlerine acı çektiğimi göstermek istemiyorum, bu yüzden eşimi aramak için büyük bir gösteri yapıyorum ve onunla birlikte arkaya düşüyorum.

"Oynamazsam bu oyunu kaybedemeyeceğime karar verdim," diye açıklıyorum. "Ne oyunu?" Bana bakmıyor, sesi yenilmiş gibi.

"Bu 'uzak durma'. Aptalca bir oyun."

"Mmm."

Onun yanında yürümeye devam ettiğimde, Vivi beni görmezden gelmeye çalışıyor. Onu izlemeye devam ediyorum, çünkü onunla ilgili her şeyi fark ediyorum ve bugün... daha az kendisi gibi görünüyor. Bakışlarında kıvılcım yok, omuzlarında meydan okuma yok. Duruşu çökmüş. Bu hoşuma gitmiyor. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Ağzı titriyor. "Lütfen, bugün beni yalnız bırakabilir misin Skarr?
İyi bir gün geçirmiyorum."

Bu kolayca düzeltilebilir. Ona sırtıyıyorum ve dudaklarımı geri çektiğimde o kadar soğuk ki dişlerim acıyor. "O zaman eşin bunu daha iyi hale getirmek için burada."

Vivi hiçbir şey söylemiyor. Yüzündeki ifade umutsuzluğa dönüşüyor ve gözlerini ovuşturuyor. Gözlerinden su damladığını fark etmem bir an alıyor.

"Vivi, sızıntı yapıyorsun. Ne oldu? Ne kırıldı?" Onu durdurup omuzlarından tutuyorum ve yüzüne bakıyorum. "Gözlerin eriyor mu?"

Benden uzaklaşıyor, sıkıntılı sesleri kahkahaya dönüşüyor. "Gözlerim erimiyor! Ağlıyorum!"

Biri bize bakıyor ve benim kaşlarımı çatmamla birlikte hızla geri dönüyor. Eşıme odaklanıyorum, tekrar yüzüne uzanıyorum ama elleri tarafından uzaklaştırılıyorum. Diğer dişleri ağlarken gördüm elbette. Bu gezegende olmaktan duydukları mutsuzlukla hıçkırma hıçkırma ağlıyor ve iğrenç ıslak sesler çıkarıyorlardı ama gözlerinin sulandığını ve aktığını fark etmemiştim. Vivi-güçlü, becerikli Vivi-'nin şimdi ağlama krizine girmesi daha da üzücü. "Durmalsın. Bundan hoşlanmıyorum."

İnanılmaz bir kahkaha daha atıyor ve tekrar gözlerini deviriyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yapmamı Tanrı korusun."

"Bu beni üzüyor," diye itiraf ediyorum. "Acı çekiyor musun?"

Vivi başını sallar. "Ne yani, üzgün olduğunda ağlamıyor musun?"

"Bah, tabii ki hayır. Ben bir gladyatörüm. Ben üzülmem. İntikam alırım."

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu. "Gözyaşlarının gladyatörlükle bir ilgisi yok. Duygusal hissettiğim için."

"Peki benim yüzümden duygusal mısın?"

Ağzı buruşuyor ve tekrar gözlerini siliyor. "Bir kez olsun, hayır." Bakışlarını hiçbir şeye dikmiyor. "Dün gece rüyamda yine babamı gördüm."

"Baban," diye yankıladım. Beklediğim şey bu değildi.

Yüz ifadesi savunmacı bir hal alıyor, bana meydan okuyan bir bakış atarken ağzı büzülüyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Benim bir klon olduğumu. Onun gerçekten babam olmadığını... ama rüyalar çok net geliyor. Çok gerçek. Anılarım gibi hissettim."

Gerçekten, benim hakkımda bu kadar mı kötü düşünüyor? "Seni azarlamayacaktım.

Böyle şeyleri kıskanıyorum. Anılarımın babası yok, ailesi yok." "Oh."

Sessizce yürüyoruz ve rüzgâr her adımda daha da saldırganlaşırken kürkümü kendime doğru çekiyorum. Soğuk ve açık havaya maruz kalan parmaklarım ağrıyor ama eldiven giyemem, diğer erkekler dişileri korumak için mızrak taşırken olmaz. Eldivenle avlanamam.

Ama Vivi bugün bana daha az kızgın görünüyor. Üzücü, evet, ama o kadar da zorlayıcı değil. Belki de her şeye rağmen benim değerimi anlıyor. Onu etkilemek için yeteneklerimi sergilememi istiyorsa kötü bir gün seçtiğini düşünerek onun yanında yürümeye devam ediyorum. Kuyruğum yarı donmuş ve adımlarım sert. Umarım başka kimse bunu fark etmemiştir. Ona bir göz attığımda hâlâ düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum. "Baban anılarında ne yapıyor?"

"Hm?" Bana dönüyor, sanki onun yanında olmama şaşırmış gibi. "Baban. Onu rüyada gördüğünü söylüyorsun. Ne yaparken?"

"Oh." Yanaklarında parlak renk lekeleri var ama sanırım rüzgârdan kaynaklanıyor. Yine de gözlerini parlatıyor ve ben bunu ağlamasına tercih ediyorum. "Kampa gittiğimizi hayal ediyorum. Açık havada birlikte olduğumuzu. Tartışıyoruz ama bu eğlenceli bir tartışma, anlıyor musun? Sanki birbirimize bok atıyormuşuz gibi çünkü bu bizim sevgimizi gösterme şeklimiz."

"Birbirinize bok mu atıyorsunuz?"

"Öyle değil." Kıkırdıyor ve bu ses o kadar hoş ve beklenmedik ki, güzelliği beni şaşırtıyor. Yine de benim hayranlığımı umursamıyor ve devam ediyor. "Birbirimize bok atıyoruz dediğimde, dalga geçiyoruz. Birbirimize zor anlar yaşıyoruz."

"Bana nasıl bok verdiğin gibi," diye katılıyorum, memnunum. Çekiciliğime karşı bağışıklığı olmadığını biliyordum.

Vivi bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Ne? Hayır, o farklı." Bilgece başımı sallıyorum. "Şimdi bile bana bok atıyorsun. Onaylıyorum."

"Hayır. Ben sadece-ne var biliyor musun? Boş ver." Başını sallıyor ve çantasının kayışlarını daha sıkı kavırıyor. "Tartışmaya değmez. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Aile anılarının olmadığını söyledin, ama sen benden daha çok... bu konuda daha iyi görünüyorsun. Klon olmaktan korkmuyorsun. Her şeyi kabulleniyorsun. Neden böyle?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü bir klon olduğuma dair anılarım var. Her zaman bir klon olduğumu biliyordum."

"Anıların bu mu? Klon olmak mı? Bu neyi gerektiriyor?"

"Savaş. Savaş kuralları." Duraklıyorum. "Savaşa hazırlanmak. Savaştan sonra dinlenmek.

Savaş için eğitim."

Yüzünü bana çevirdi. "Gerçekten mi? Tüm hatırladığın bu mu?"

Neden bu kadar hoşnutsuz görüldüğünü bilmiyorum. Bence gayet güzel anılar. Gelecekteki yarışmalar için çok faydalı. "Başka ne var?"

"İnsanlar mı? Kimseyi hatırlıyor musun?"

"Özellikle sert bir rakibimin kafasını kopardığımı hatırlıyorum." Ah, ne güzel bir andı. Kanı tenime sıçrarken kalabalığın nasıl kükrediğini. Sanırım bu benim en sevdiğim anım.

Ama Vivi sıkıntılı bir ses çıkarır. "Bir arkadaş gibi demek istedim Skarr."

"Bu kadar endişelenmeyin. O kesinlikle bir arkadaş değildi. Kafasını koparmak iyi bir şeydi, inanın bana."

Gözlerindeki bakış yumuşak ve şaşkın, sanki benden ne anlam ç ı k a r a c a ğ ı n ı bilemiyormuş gibi. "Hiç arkadaşın oldu mu?"

"Savaşta bir ortak ister misin? Ben yalnız bir savaşçıyım."

"Hayır, arkadaş gibi. Yoldaşlar. Yanında olmaktan keyif aldığınız insanlar. Birlikte iyi vakit geçirdiğiniz insanlar."

"Bah. Böyle şeylere ihtiyacım yok." "Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır."

Öyle mi? Ona gülümsüyorum, çünkü anlattığı her şey benim de eşimden beklediğim şeyler. Etrafımda olmasını istediğim bir insan mı? Birlikte zaman geçirmek istediğim biri? Bu Vivi. Cevap o. "Sana sahibim."

Yine de cevabımdan hoşlanmamış gibi irkildi. "Oh oğlum, ne şanslıyım."

"Ve ne şanslıyım ki," diye katılıyorum, buz gibi hissettiğim için pelerinimi ellerimin üzerinde yeniden ayarlıyorum. Neredeyse tökezliyordum ama o fark etmeden kendimi tutmayı başardım. Aptal, zavallı dizlerim soğuktan kilitleniyor ve hareket etmeyi gittikçe zorlaştırıyor. "Ama bu şans değil, yetenek ve khuilerimizin bu gezegendeki en iyi türler olduğumuzu kabul etmesi ve bu yüzden birlikte güçlü yavrular yapmalıyız."

Bana doğru baktı. "İyi misin?"

"Ben inanılmazım. Güçlüyüm. Güçlüyüm. En iyi gladyatörüm."

"Mmmhmm." Daha sıcak tutmak için boynuna sardığı pelerininin iç kısmından bir kürk tabakası çıkarıyor. Oldukça davetkâr görünen kalın, tüylü bir kare. "İşte. Ellerini sıcak tutmak için bunu ellerinin üzerine koy."

Zayıflığımı mı hissediyor? Bunu göstermeyeceğim. Bu gezegendeki hiç kimseye. Bana kürk verildiğini fark etmemeleri için sıranın ilerisindeki diğer erkeklere bakıyorum. "Sende kalsın. İhtiyacım yok. Bu hava beni rahatsız etmiyor."

"O zaman benim için taşıyabilirsin." İkiye katlıyor ve ellerimin üzerine örtüyor.

Kalın kürk acı rüzgârı hemen kesiyor ve parmaklarım hemen daha iyi hissediyor. Kuşkuyla izliyorum, zayıflığıma dikkat çekmesini, bir kusurum olduğunu belirtmesini bekliyorum, böylece bir başkası benimle savaştık ve ben de onun önünde gücümü göstermek zorunda kalacağım. Ne de olsa Vivi dişilerin en iyisi ve bunu defalarca kanıtlamam gerekse bile erkeklerin en iyisini hak ediyor.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Bunu sadece beni rahatlatmak için yaptı. Göğsümde garip bir sıcaklık yayılıyor. O...o beni düşündü. Benim için güzel bir şey yaptı. Sadece iyi olmak istediği için. Zayıflığımla alay etmiyor ve bunun yerine benimle paylaşıyor.

Daha önce de söylediğim gibi, Vivi benim ortağım. Bunun farkına varmak beni alçalttı. Bir insan dişisinin bir gladyatörün partneri olabileceğini hayal etmemiştim, çünkü güçlerimiz eşit değil. Ama bu güçle ilgili değil.

Bu çok daha fazlası demek.

O anda karar veriyorum ki, eğer başka biri onun gözlerini eritir ya da ağlatırsa, onu yok edeceğim. İçimde o kadar güçlü ve şiddetli bir koruma duygusu kabarıyor ki, khi'i'm buna karşılık olarak yüksek sesle şarkı söylüyor ve aletlerim neredeyse kasıklarımındaki kılıfından çıkıyor.

Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsemediğinde aldırımıyorum bile. O zaten sadakatini gösterdi. Gösteriye ihtiyacım yok. Şimdi tek ihtiyacım olan sabır ve o da kollarıma düşecek.

Onun yerine, savunmasını aşındırmak için ona başka hangi hediyeleri verebileceğimi düşünüyorum.

Bölüm

On dört

VIVI

Karr günün büyük bölümünde yanımda yürüyor. Bundan nefret etmeyi bekliyordum, çünkü... Skarr. Ama aslında oldukça hoş. Sürekli benimle konuşmaya çalışmıyor ve yanımda olmaktan memnun. Ve eğer başka biri gelip benimle konuşmaya çalışırsa, onları kovuyor. Konuşkan bir ruh halinde olmadığım için bu bana gayet uygun.

Babamla -birinin babasıyla- ilgili rüyalar beni rahatsız ediyor. Bu beni delirtiyor, çünkü hiç tanımadığım bir adamı rüyamda görüp duruyorum ve bu kafamı daha da karıştırıyor. Bu yüzden içime kapanıyorum ve diğerlerinin bana yönelttiği acıma dolu bakışları görmezden geliyorum. Skarr ve rezonans çok daha büyük bir sorunun parçası haline geliyor - kim olduğumu bilmezken kendimi nasıl birine ya da herhangi bir şeye adayabilirim?

Bu düşünce kafamın içinde sürekli dönüp duruyor.

Eğer başka biri de böyle bir ruhsal kriz geçiriyorsa, bunu iyi saklıyor demektir. Bir başkası tarafından yakılan ateşin yanında toplanıp kamp kuruyorlar ve bir yandan da konuşuyorlar. Bazı kadınlar soğukla ve hareketlilikle mücadele ediyor ama çoğu iyi uyum sağlamış görünüyor. Daisy, Sabrina ve Dawn ile sohbet ediyor, taze etten güveç yapıyor, diğerleri ise karda çadır kuruyor. Rüzgârdan korunmak için birkaç kayalığın arasında bir yer seçtik ve yarın gece Icehome Plajı'nda olacağımız söylendi.

Yeni evimiz.

Ben bunların hiçbirine katılmıyorum. Ateşin "oradaymışım" gibi hissettirecek kadar yakınında ve kimsenin benimle konuşmayacağı kadar uzağında duruyorum. Gerçekten dikkat etmeden diğerlerini dinliyorum ve kimse bana çorba ikram etmiyor ve ben de kendim için bir şey talep etmiyorum. Skarr'a ve onun caka satmalarına gün boyu karşı koyabilmeme rağmen kimsenin çorba kâsesini bana uzatmadığını söylemem gerektiği anda ağzımın kilitlenmesi çok komik.

Skarr'a gelince, o ateşin yanında eğleniyor. Valmir'le geçmişteki savaşlar hakkında konuşuyor, bir hayvan kemiğiyle bir şeyi karnından bıçaklamakla ilgili işaretler yapıyor. Valmir gözlerini devirmek ister gibi görünüyor ama yüzünde bir gülümseme var. O'jek yakınlarda dinliyor, başını sallıyor ve başka bir avı kesiyor.

Skarr aniden, "Sadece kendiniz görmediniz," dedi. "Bunu biliyorum. Rezonansa girdiğimizden beri onun yanındayım. Sinsi ama bilge biri.

Sadece gerçek bir aptal tüm gücünü bir anda gösterir. Bu yüzden sessiz. Göz önünde saklanıyor." Yüzündeki ifade gururdan başka bir şey değil ve grubu taradığında beni aradığını anlıyorum.

Hayır, yine mi? Sırf onun khi'si benimkini seçti diye benim en iyisi olduğuma dair bu tuhaf böbürlenme olmaz. Bu düpedüz utanç verici ve doğru olmadığı için daha da utanç verici. Omuzlarımı kamburlaştırıp meşgul görünmeye çalışıyorum, bütün gün taşıdığım (ve şimdi kucağında duran) çantanın kayışlarıyla oynuyorum. Belki yeterince küçülürsem Gabriela'nın arkasında olduğumu fark etmez, çünkü o uzun boylu.

"Vivi! Öne gel!" Skarr, sesinde bir zevk notası olduğunu söylüyor. "Seni Valmir'e göstermeme izin ver! Senin güçlü ve güzel olduğunu söylediğimde bana inanmıyor!"

Aman Tanrım. Adam yürüyen, konuşan bir yalakalık yığını. Ayağa kalktım ve hızla ateşin yanındaki gruptan ayrıldım.

"Vivi," diye tekrar sesleniyor Skarr. "Vivi!"

Onu görmezden geliyorum, biraz daha hızlı koşuyorum. Fazla uzağa gidemem -ancak bir aptal gece vakti sonsuz karların içinde dolaşabilir- ama biraz da olsa uzaklaşmak istiyorum. Tuvalete gitmek için kullanmamız gereken yöne doğru ilerliyorum, çevre nöbeti tutan modenin yanından geçerken belirlenmiş çalılık bir alanı işaret ediyorum. Birkaç saatliğine (tabiri caizse) tuvalette saklanıyormuş gibi yaparsam kimse peşimden gelmez, değil mi?

Ama tuvaletin olduğu yere vardığımda, yoluma devam ediyorum. Uçurumun kenarını takip ederek gecenin derinliklerine doğru ilerliyorum. Kendime biraz daha gideceğimi ve sonra oturup düşüncelerimi toplayacağımı söylüyorum. Ne zaman durmayı düşünsem, gruptan gelen kahkahaları ya da birinin bağırıldığını duyuyorum ve bu beni yürümeye devam ettiriyor.

Sonra bulutlar dağılıyor, ay ortaya çıkıyor ve daracık kaya kanyonları açılıyor. Yıldızlar başımın üzerinde parlak ve sonsuz bir şekilde açılıyor ve ben duruyorum, saf güzellik karşısında dehşete düşüyorum.

Hangisinin Kuzey Yıldızı olduğunu ya da bulunduğum yerden görünüp görünmediğini bile bilmiyorum. Ama yıldızlara bakmak içimdeki endişeyi biraz olsun hafifletiyor.

"Vivi!" Skarr'ın sesi. Beni takip etti.

Endişe geri döndü.

Acele ediyorum. Karlı patika eğimli ve adımlarım karda çığırdayarak ilerliyorum. Taze kar olmadığı için üstte buzlu bir tabaka var.

Bugün kar yağıyor ve ay ışığında aydınlanan izleri görünce duraksıyorum. Yeni izler, kampa doğru gidiyor.

Çömelerek onları inceliyorum, ne tür bir yaratık olduğunu anlamaya kararlıyım. Anılarımda izler, ayakların açısı ve kara nasıl vurdukları hakkında biraz bilgi var. Daha önce de iz sürmüştüm ve bu bilgi içimi baş döndürücü bir sıcaklıkla dolduruyor.

Yine de bunlar tuhaf, çünkü izlerin bir tarafı net ayak izleri, diğer tarafı ise leke. Burada bir tarafında sadece bir çift ayağı olan hayvanlar var mı? Yoksa yaralı ve başa çıkmaya çalışan bir hayvan mı? Ayağa kalktım, pantolonumun tozunu aldım ve olası bir suçlu bulmak için etrafıma bakındım. Yana doğru bir adım atıyorum-

-Ve hemen çırpınmaya başlar.

Ay ışığında ve gölgelerde, sağlam görünen bir kar yığınına yanlış değerlendiriyorum ve ayaklarımın altında çökmesine neden oluyorum. Bir yarığın içine batıyorum, elim sertçe yere çarpıyor ve düşüşümü durdurmaya çalışırken kemiklerim çatırdıyor. Beyaz bir acı koluma yayılırken ve kolum bükülürken bir nefes alıyorum.

"Vivi!" Skarr yanıma koşuyor ve beni yarıktan çıkarıyor. "Ben iyiyim.

Ben iyiyim." Bana tutunurken ellerini itmeye çalışıyorum.

"Gerçekten. O kadar da derin bir yarık değildi."

"Yaralandın mı?" Gözleri karanlıkta parlıyor, zayıf noktalarımı arar gibi beni tarıyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, elimde zonklayan acıyı görmezden gelerek. Her şeyi bir yarış haline getiren bu adama karşı zayıflık göstermek isteyeceğim son şey. Yaralı bir Vivi'nin benim kolayca "fethedilebileceğim" anlamına geldiğini düşüneneğinden endişeleniyorum. "İyi olduğumu söyledim."

Bana doğru kaşlarını çatıyor ve kolumu işaret ediyor. "İyi olduğunu söylüyorsun ama insan parmaklarının o yöne doğru bükülmediğinden oldukça eminim."

Elime baktım... ve kusmak istedim. Serçe parmağım garip, kırık bir açıyla aşağıya doğru, ilk boğumun hemen yanından dışarı çıkmış. Düşüşümü engellemeye çalışırken üzerine düşmüş olmalıyım.

Ne yaptığımı düşünmeden uzanıp onu düzeltiyorum.

Kemiklerim çatırdıyor ve birbirlerine sürtünüyorlar. **İ ç i m i** sıcak bir acı kaplıyor ve etrafımdaki dünya kararırken bile inleyerek sendeliyorum.

Yakınlarda bir yerde Skarr homurdanıyor ve destek kolunu belime doluyor. Sert

ve güven verici bir sesle "Göz kırparak uzaklaştır" diyor. "Acı geçebilir. sizi kusturur ya da bayıltır ve ikisi de bir savaşçı için iyi değildir. Göz kırp

Uzaklara. Başka bir şeye odaklan. Size başka bir gladyatörün parmaklarını ısırdığım ve birinin boğazıma kaçtığı zamanı anlatayım mı? Neredeyse kumların **ü z e r i n d e** boğulup ölüyordum. Oldukça utanç vericiydi."

Bu dehşet verici bir hikaye, bunu rahat bir şekilde **a n l a t m a s ı** daha da kötüleştiriyor. Adam çıldırmış. "Lütfen... lütfen bana daha fazla böyle hikayeler anlatma."

"Ne yazık ki, elimde sadece bunlar var. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, sağlam eliyle karnıma yumruk attı ve parmaklarını boğazımdan çıkardı ve ben de savaşı kazanmaya devam ettim."

Neden... bu beni *daha iyi* hissettirir mi?

"İşte," diyor tuniğinin kenarından tutarak. Uzun bir şerit koparıyor ve bana uzatıyor. "Yaralı parmağını yanındakine bağla. Düzgün iyileşmesine yardımcı olacaktır."

Bandı ondan alıyorum ama elime dokunduğumda acım yeniden alevleniyor. Başımı sallıyorum ve derme çatma bandajı ona geri uzatıyorum. "Bunu benim için sen yap. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," diye bana güvence veriyor. "Ve bunu kendin yapacaksın, çünkü güçlü ve yeteneklisin... ve çünkü eğer yanlış yaparsam, beni suçlayacaksın."

Acıya rağmen içimden bir kahkaha yükseliyor. Haksız değil. Titreyen elime bakıyorum ve şeridi üzerinde tutuyorum. "Dikkatimi dağıt o zaman."

"Bir keresinde tam kan bir ssethri erkeğiyle dövüşmüştüm," diyor hemen. "Ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

"Neden?" Derin, sakın nefesler alıp kendimi parmaklarımı sarmaya hazırlarken bile soruyorum.

"İyi bir dövüşçüydü," diye düşünüyor Skarr. "Sorun bu değildi. Onu kuyruğundan yakaladım, çünkü kaldıraç kullanmak için akıllıca bir yol gibi görünüyordu ve kuyruk düştü. Ssethri'lerin kuyruklarını atabildiklerini biliyor muydun? B e n bilmiyordum ve zor yoldan öğrendim. O kumların üzerinde bizim için hazırlanmış silahlara ulaşmak için çabalarken ben de işe yaramaz bir kuyruk tutuyorum."

"Ama... sen... kazandın?" Elimi sarmaya başladım, acıdan inliyordum. Durmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Acı korkunç ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. Bu manzarada kötü bir ele sahip olamam. Tüm uzuvlarımı kullanabilmeliyim. Parmağımın düzgün iyileşmesine ihtiyacım var.

Skarr boğazından azarlayıcı bir ses çıkarıyor, bakışları elimde. "Hikâyeyi kendin için mahvetme. Bırak ben devam edeyim. Güzel, sarmaya devam et."

Bir acı seli içinde, serçe parmağımı iyi yüzük parmağıma sarıyorum ve bu sırada Skarr bir gladyatörle dövüşmekle ilgili bir hikaye anlatmaya devam ediyor.

burnu, jilet gibi keskin dişleri ve sert derisi vardı. Nasıl da sarmaş dolaştılar, darbeler savurdular ve silahları kırdılar.

Parmaklarımı tamamen sardığımda, ucunu içeri sokuyorum ve sonra sarkıyorum, vücudumdaki tüm adrenalini bir kalp atışında yok oluyorum. Skarr beni yakalıyor ve ona yaslanmama izin veriyor. "Çok iyi. Peki rakibim daha sonra ne yaptı biliyor musun? Asasını kolumda kırdıktan sonra?"

"Hayır, ne?"

"Yüzüme zehir tükürdü. Beni şok etti. Sadece kuyruğum kopmadı, aynı zamanda zehirli zehrime de sahip değilim. Kendimi çok aldatılmış hissediyorum."

Kendime rağmen gülüyorum. Zehirli tükürüğe değil, Skarr'ın öfkeli ton.

Eli enseme kavıyor, parmakları soğuk. "Ve sende Çok iyi iş çıkardın, Vivi'm. Güçlü olduğumu biliyordum."

Kelimeleri okşar gibi söylüyor ve muhtemelen aklına bir şey gelmemesi için elini sıkmam gerekiyor ama yorgunum ve acı çekiyorum ve nedense bu güvenceyi gerçekten takdir ediyorum. Kırık bir parmak beni durduramaz. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Halledebilirim.

Ben de onu nazıkçe ittim. "Neden beni takip ettin, Skarr?"

Başını eğiyor ve sorum karşısında şaşırdığı belli oluyor. Bana anlattığı hikâyedeki rakibine kıyasla yüz hatlarının kertenkeleye ne kadar benzemediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Öncelikle, sivri dişlerle dolu bir burnu yok. Yüz hatları diğer uzaylılar gibi güçlü ve geniş, ama yine de belli belirsiz insani. Yüzündeki en yabancı şey belki de rengi ya da alnından burnuna doğru inen kabarık pul çizgisi. Buraya bırakılan erkekler arasında -yani Jason dışında- gerçekten de en insan görünümlü olanı o, özellikle de yumuşak, dalgalı saçlarıyla.

"Neden seni takip ettim? Çünkü sen benim eşimsin, elbette. Seni bir şekilde kırdığımdan endişelendim." Skarr bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Elim zonkluyor ve kendime onu sararken bana koçluk yaptığını hatırlatıyorum. Ateşin başında ne kadar harika olduğunu anlatmak yerine burada olduğunu ve beni desteklediğini. Anlayışlı olmam gerekiyor. "Sürekli dikkatleri üzerime çekmenden hoşlanmıyorum," diyorum ona. "Bu beni üzüyor."

Başını eğiyor ve bir an için sürungen gibi görünüyor. "Neden?" "Çünkü ben söylediğin şeylerin hiçbirini değilim!"

Göz kırıyor. "Evet, öylesin."

"Hayır, değilim. Bütün bu saçmalıkları nereden çıkardığını bilmiyorum. Beni çok az tanıyorsun."

Kendini beğenmiş gülümsemesi dudaklarını büküyor. "Evet, seni tanıdığım süre boyunca başkaları ağlarken senin sakın kaldığını gördüm. Yakıt toplamak ve ateşin diğerleri için sıcak ve alevli olmasını sağlamak için çalıştığını gördüm. Rezonansa rağmen beni uzaklaştırdın çünkü henüz seni yeterince etkilemedim. Ve şimdi bir parmağınızı kırdınız ve tekrar yerine koydunuz. Tüm bunları görüyorum ve bana senin güçlü, yetenekli ve zeki olduğunu söylüyorlar. Yalan nerede?"

Ağzım açık kaldı. Sözsüz bir protesto kaçıyor benden. Tüm bunları görüyor ve bunun güç olduğunu mu düşünüyor? Bana göre, bu sadece panik. Saf, su katılmamış panik. "Kim olduğumu bilmiyorum, Skarr-"

"Sen Vivi'sin," diyor, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi.

"Ama değilim. Bu sadece bana verilen bir isim çünkü kim olduğumu gerçekten bilmiyorum. Yeterince anım yok."

"O zaman kim olduğunu bulmana yardım edeceğim." Keskin köpek dişlerini göstererek tekrar sırtıyor. "Bu senin eşin olarak benim görevim. Kim olduğun gerçeğini keşfetmene yardım edeceğim ve tüm meziyetlerini görmek için sana göstereceğim."

Aman Tanrım. "Şu erdemler meselesini biraz azaltabilir miyiz? Bunu gerçekten utanç verici buluyorum."

"Güçlü ve yetkin olmak utanılacak bir şey değildir."

Gerçekten anlamıyor. Farklı bir taktik deniyorum. "Tamam, ama onlara tüm güçlü yönlerimi anlatırsan, savaşa girecek hiçbir gizli yeteneğim kalmaz. Zehir saçan tarafından nasıl şaşırtıldığını hatırlıyor musun? Bazı sırları gizli tutmak mantıklı, böylece avantajlı oluruz."

Söylenecek en doğru şey bu. Skarr'ın gözleri sevinçle parlıyor. "Sen çok *akıllıca*."

"Teşekkürler. Denerim." Elimi biraz oynatıyorum ve acı dalgası karşısında dudagımı ısıırıyorum. "Kahretsin, bu berbat bir şey."

Gözlerini kırptırıyor, gözleri büyüyor ve elime bakıyor. "Bu... ne?"

Oh. Oh, bunun insani ifadesini anlamayacak, değil mi? Yüzüm anında ısınıyor. "Bunun talihsizlik olduğunu söylüyorum."

"Kıç yalamak talihsizlik mi? Böyle bir şey hoş karşılanmaz mı?"

Aman Tanrım, bunun peşini bırakmayacak. "Yani... bu sadece bir deyiş. Elimin incinmesi talihsizlik. Bunun gerçek göt yalamayla bir ilgisi yok."

"Yani hâlâ göt yalamaktan hoşlanıyor musun?" Son derece ciddi görünüyor.

"Buna cevap vereceğimi sanmıyorum."

Yüzünde kendini beğenmiş, bilmiş bir ifade beliriyor. "Bilmem gereken tek şey bu."

İçimden bir ses yanıt vermeyişimin gerçekten de kıcımlın yenmesini istediğim anlamına geldiğini düşündüğünü söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, isteyip istemediğimi bilmiyorum ama ona daha fazla cephane vermeyeceğimi biliyorum. Şansım yaver giderse yarın akşam yemekte ateşin etrafında bu konuyu açacak ve kıcımlı ne kadar mükemmel yiyeceğini anlatmaya başlayacak. Bu senaryoyu düşünmek bile içimi sızlatıyor.

Skarr tekrar omzuma dokunuyor. "Eline gelince, gerçekten talihsiz bir durum ama bunu diğerlerinden saklayacağız. Onlara kazandan bahsetmeyeceğiz." Bir an düşündükten sonra kürkünü çıkarıp bana uzatıyor. "Ellerini maskelemek için bunu ellerinin üzerinde taşı, tıpkı bana yaptığın gibi."

Sargılarını bu kadar çabuk vermesine şaşıarak alıyorum, çünkü soğuktan korunmak için onlara ihtiyacı var. "Kendimi yaraladığımı neden kimseye söylemeyelim ki?"

"Çünkü biz ortağız. Senin benimkileri sakladığın gibi ben de senin zayıflıklarını saklayacağım. Yaralar bir sorumluluktur ve kimsenin seni güçlü ve yetenekli olmaktan başka bir şey olarak görmesine izin vermeyeceğim."

Ne kadar tuhaf görünse de bu destek beni garip bir şekilde duygulandırdı. "Ben... teşekkür ederim Skarr."

Bir kez başını sallar. "Tabii ki."

Belki Flor haklıdır ve her şeye rağmen biraz kişilik geliştiriyordur. Belki de ona çok sert davrandım. Biz arkadaş değiliz. Ona saldırmak ve seks yapmak istemiyorum.

Ama bu bir başlangıç.

Bölüm

On beş

VIVI

Ertesi gün grubun en arkasında yürüdüğümde S. Karr bana hiç kızmadı. Sadece ellerimin üzerine bir battaniye tutuyorum ve o da sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi başını sallıyor. Ayrıca yanıma gelip yürümüyor ki bu durumdan rahatsız olup olmadığıma karar veremiyorum. Zamanımı çevremizi gözlemleyerek geçiriyorum, sarp dağların nasıl aşağıya doğru eğildiğini, yerini daha düz ve daha düz arazilere bıraktığını. Burada kar kalın, ama daha fazla iz var, çünkü daha fazla insan gelip gitme eğiliminde.

Bana geçen gün gördüğüm izleri düşündürüyor. Bana babamla ilgili anılarımı da düşündürüyor ama onları çağırmaya çalıştığımda hiçbir şey elde edemiyorum. Bunun yerine gördüğüm izleri tanımlamaya ve buradan kaç farklı insanın geçtiğini belirlemeye odaklanıyorum.

Mavi uzaylılardan biri -O'jek- beni kontrol etmek için geri döndü. "İyi misin, V'vian? Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim."

"Her zaman diğerlerinin arkasında yürüyorsun," diye dikkat çekiyor. "Bir sakatlık saklamadığından emin olmak istedim."

Ona parmağımdan bahsetmedim. "Sadece sessizliği seviyorum."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu kadar çok kişinin arasında olmak bazen zor olabiliyor. Köye vardığımızda da sessizliğini koruyabileceksin, hiç korkma. Daha fazla insan olacak ama onlar bir avcının huzur ihtiyacına saygı duyarlar."

İşte bunu anlayan biri. Başımı sallayarak daha geniş gülümsüyorum. "Sahip olduğum tek anı babam ve onunla birlikte avlanmak ve iz sürmek. Anılarımı canlandırmak için kardaki izleri izliyordum. Köyün yakınındayız o zaman? İnsanlar tarafından yapılmış pek çok iz gördüm, bazıları çocuk olacak kadar küçüktü."

O'jek yanımda yürüyor ve öğrendiklerimden etkilendiğini söyleyebilirim. "Evet, avcıların çocuklarını becerilerini geliştirmeleri için getirdikleri patikaların yakınındayız. Çok geçmeden köye varmış oluruz. İyi bir gözün var."

"Sadece bildiklerimle izleri eşleştiriyorum," diyorum, yine de övgüsü beni zevkle dolduruyor. Hiçbir şey olmasa bile, güvenilebileceğim birkaç becerim var. Benim

Düşüncelerim dün gece gördüğüm izlere geri dönüyor. "Bir tarafında elimden daha büyük pençeleri, diğer tarafında kuyruğu olan bir yaratık var mı?"

"Kuyruk mu?"

Dün gece gördüğüm izleri, sol tarafın nasıl net bir şekilde işaretlendiğini ama sağ tarafın sürüklenme izlerinden başka bir şey olmadığını anlatıyorum.

Endişeli görünüyor. "İzlerde ayak parmakları var mıydı yoksa yuvarlak mıydı?"

"Ayak parmakları. Kesinlikle ayak parmakları."

"Yuvarlak izler mi yoksa sa-khui ayağı gibi uzun mu?"

"Yuvarlak."

Homurdanıyor. "Bu endişe verici. Bu kadar büyük olan tek şey yetişkin bir kar kedisi olabilir ama onlar karda kuyruklarını sürüklemeyiz. Sürüklenme izlerine neden olabilecek tek şey yaralı bir bacak olabilir ama yaralı bir kar kedisi tehlikelidir ve dikkat edilmesi gerekir. Bu izleri nerede gördünüz?"

Bazı nedenlerden dolayı ona söylemek istemiyorum. Belki yaralı elimden, belki de terk edilmiş bir klon olduğum gerçeğinden dolayı kendimi tuhaf hissediyorum ama bir yaratık sadece hayatta kalmaya çalışırken ona "bakılması" beni rahatsız ediyor. "Oh, çok eskidendi," diyorum ona. "Kapsüllerimizin bulunduğu kampta."

Rahatlamış görünüyor. "İzleri tekrar görürsen bana haber ver." "Elbette."

Kar çatırdıyor ve Skarr koşarak bize katıldığında pek de şaşırmadım. "Eşimle ne konuşuyorsun?" diye soruyor O'jek. "Neden onu güldürüyorsun? Onun gülümsemesi benim için."

O'jek Skarr'a gözlerini devirir. "Benim bir eşim var, aptal. Seninkini kontrol ediyordum."

"Kontrol edilmeye ihtiyacım yok," diye belirttim. "Ben iyiyim."

"O iyi," diyor Skarr açıkça, O'jek'e hançer gibi bakarak. "Onu rahat bırakın."

O'jek bana dönüyor, ifadesi sakın. "İzleri görürsen bana haber ver. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin."

Sessizce başımı sallıyorum ve O'jek ayrılıyor, Skarr hemen yanıma geliyor ve ters ters bakıyor. Büyük yeşil uzaylı adımlarını benimkilerle eşleştiriyor ve ben konuşmayınca sonunda konuşuyor. "Seni yalnız bırakması gerekiyor."

"Onun bir arkadaşı var. Sadece beni kontrol ediyordu. İyi davranıyordu."

"Kimsenin eşıme iyi davranmasını istemiyorum. O kendi başının çaresine bakabilir." Önümüzdeki insanların arkasından kaşlarını çatıyor. "Yaranı fark etti mi?"

"Hayır."

Rahat bir nefes alır. "Güzel."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Sadece bir parmak. Eminim önemli bir şey değildir."

Ama Skarr başını sallar. "Benim tecrübelerime göre, yaralı bir gladyatör bir sorumluluktur. Yaralı olduğunuzu kimseye belli etmezsiniz çünkü bir anda ortadan kaldırılabilirsiniz."

Bir yaralanmayı ölümle bir tutması düşünmesi bile dehşet verici. Ama sonra O'jek'in kar kedisine "bakmak" hakkında söylediklerini düşünüyorum ve bu insanlar ve durumumuz hakkında yeterince bilgim olmadığını fark ediyorum. Tıpkı Skarr'ın bir gladyatör gibi düşündüğü ve beni güvende tutmaya çalıştığı gibi, ben de Dünya'daki bir insan gibi düşünüyorum. "Umarım yanıyorsunuzdur."

Bana bir gülümseme attı. "Umarım ben de öyleyimdir."

Bölüm

On altı

SKARR

Sahil köyü, tıpkı geçen gün I'rec ile yaptığım kısa geziden hatırladığım gibi meraklı insanlarla dolu. Hepsi yeni gelenler için hazırlanmış, köyün ortasında büyük bir ateş yanıyor ve bir ziyafet hazırlanıyor. Tetikteyim, eşimi dikkatle izliyorum, ta ki aralarında bir erkeğin takma bir uzuvla topalladığını görene kadar. Dört kolu var ve güçlü görünüyor, ama bacağına kaybettiğinde ondan kurtulmadılarsa, o zaman Vivi için güvenlidir. Onu ona gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

Ama sonra her yerde insanlar var ve her türden insan tarafından karşılanıyoruz. Yabancılar beni selamlarken Vivi'nin izini kaybediyorum ve aralarında gladyatör olduklarını iddia eden iki a'ani de var. Burada da bir splice var, ancak geri kalanımızla konuşmaktan kaçınıyor ve gladyatörlerin hepsi bir araya gelip savaşları tartışıyor. Büyük drakoni Ashtar da onlara katılıyor.

"Söz veriyorum, burada gladyatör savaşları yok, güç yarışmaları yok," diyor, ısrarımız karşısında eğlenerek. "Bazen kutlamak için sahilde oyunlar oynuyoruz ama bunlar en çok balığı yakalamak gibi aptalca oyunlar ve herkes katılıyor."

"O zaman ne anlamı var?" Chalath açıkça tedirgin bir şekilde soruyor. "Zaferimizi göstermek için dövüşmeyeceksek, gladyatörlerin burada olmasının ne anlamı var?"

"Burada olmamanız gerekiyordu," diyor Vordis. "Terk edildin. Gladyatör olup olmaman kimsenin umurunda değil. Şimdi tek yapabileceğin hayatta kalmak ve kabileye yardım etmek. Güven bana, arenanın dışında da bir hayat var."

Valmir hiçbir şey söylemiyor ama kısık gözleri buna pek inanmadığını gösteriyor. Ben de buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

"Ve bu zaten yankılandı," diyor Ashtar, beni ensemden tutup başıma kilitleyerek.

Kavrayışından kurtulmaya çalışarak dönüyorum ve kuyruğumu dizinin arkasına vuruyorum. Beni gülerek serbest bırakıyor ve ben de hemen onu itiyorum. Ve gülüyorum, çünkü sanki dövüşmek hoşuna gidiyormuş gibi sırtıyor. "Arenanın olmaması çaresiz olduğumuz anlamına gelmiyor," diye belirtiyorum. "Savaş için hazır kalabiliriz."

"Burada sizi meşgul edecek pek çok şey var," diye onaylıyor Vordis, kollarını kavuşturmuş bize bakarken. "Ellerinizi dolu dolu avlanacaksınız."

ve balık tutuyorsunuz ve üzerinize düşeni yapıyorsunuz, bana güvenin. Her zaman yapılması gereken daha çok şey vardır."

"Kyth için başka bir khui bulmak gibi," diyor Valmir, büyük moden ek parçasına bakarken sinsi bir sesle.

Kyth yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturuyor. "Yine mi?" diye soruyorum.

Kyth omuz silkiyor. "Sabrina tekrar solduğunu söylüyor. Olduğu zaman bunun için endişeleneceğim. Bugün köy ile buluşacağız."

"Ve dişileri etkilemek," diye ekliyor Chalath. Ateşin yanındaki gruba bakıyor, kadınlar diğer insanlarla heyecanla konuşuyor ve geri kalanımızı görmezden geliyorlar. "Belki de yarın senin yaptığın gibi rezonansı zorlamak için daha fazla savaş yapmalıyız Skarr."

"Güç... rezonans?" Thrand-diğer a'ani-soruyor ve sonra Gren adındaki büyük ekleme dirsek atarak eğlenerek homurdanıyor. "Arkadaşımın da dediği gibi, evet doğru."

"Oldu," diyorum ona, gururla dik durarak. "Bir başkasıyla dövüştüm ve kazandım ve eşimin khui'si o kadar etkilendi ki bu durum hemen bana da yansıdı."

"Hangisi senin eşin?" Ashtar sorar.

Dönüp ateşin yanında gülüşen, konuşan ve ağlayan kadın çemberine bakıyorum. Sonra, Vivi'yi tanıdığım için, bakmaya devam ediyorum. Bakışlarımı ateşin ötesine çeviriyorum ve onu grubun kenarındaki bir kayanın üzerinde tek başına otururken buluyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, gözleri kocaman, herkesi dinliyor ve izliyor. Daha çok gözlemlediğini fark ediyorum ve göğsüm gururla kabarıyor. Onların sırlarıyla dolu olacak. Onu işaret ediyorum. "Eşim tam şuradaki güzellik."

Thrand, "Saklanmak istiyormuş gibi görünüyor," diye yorum yapıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra tekrar Vivi'ye bakıyorum. İkinci bakışta oldukça mutsuz görünüyor. Kim olduğunu bilmemekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Endişeleri hakkında. Onu böyle görmek, kendinden ve vahşiliğinden şüphe etmek beni üzüyor. Kadınların açık ara en güzeli o, uzun boylu, güçlü ve zeki. Keşke bunun farkında olsaydı. Burada, sahilde yaşayan erkeklere bakıyorum. Thrand ve Vordis, Chalath ve Valmir'le köye bir arena eklenmesi konusunda tartışırken Kyth ve Gren de onları dinliyor.

Yine de Ashtar benim dişime bakıyor ve ben de sinirden onu dürtüyorum. "Ona bakmayı kes. O benim."

"Bana utangaç alevimi ve onunla ilk rezonansa girdiğim zamanı hatırlatıyor," diyor Ashtar sırtarak. "Benim Veronica'm çok uysal ve yumuşak başlıydı. Bunu görmek çok güzeldi."

Uysal mı? Mild? Benim vahşi savaşçım Vivi mi? Bah. O açıkça yanılıyor. Ama onun eşi onu kabul etti, benimki ise etmedi. Bunu düşünüyorum ve Ashtar'a onunla özel olarak konuşmak istediğimi işaret ediyorum. Başını sallıyor ve gruptan uzaklaşıp okyanus olması gereken, çalkantılı, nahoş görünümlü su kütesine doğru ilerliyoruz. Daha önce hiç görmemiştim ve muhtemelen daha sonra daha çok ilgimi çekecek ama şu anda aklımda Vivi ve rezonans var.

Titreyen göğsümü ovuyorum. Ashtar ve ben diğerlerinden uzaklaştığımızda durup eşime dönüp bakıyorum. "Sıkıntılıyım ve tavsiye bekliyorum."

"Devam et." Drakoni kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, rahat bir duruş sergiliyor. "Eşimin iradesi güçlüdür," diyorum. "Her ne kadar khui'si benim

Onun için en iyisi benim, o henüz karar vermedi. Ona kur yapmaya çalışıyorum çünkü rezonans onu kollarıma çekmek için yeterli değil. Henüz kıcını emmeme izin vermiyor ve çok güzel bir kıcı var." Ona bakıyorum. "Bu yüzden tavsiye için sana bakıyorum. Eşinin benimki gibi olduğunu mu söylemiştin?"

Bana bilerek bakıyor. "Benim Veronica'mla da öyleydi, evet. Rezonans onu kızdırdı. Çok etkileyiciydi."

"Ve hemen kollarınıza düşmedi mi?"

Düşünerek dudaklarını büzüyor. "Şey, hayır, o yaptı. Ama bana aşık olmak için beklemiş gibi davranmayı seviyor." Bakışları ateşe, orada duran birine yöneliyor ama kim olduğunu anlayamıyorum. Tüm insan dişiler

-Vivi hariç hepsi bana aynı görünüyor. "Veronica ilk başta utangaçtı, ama ben oldukça sevimliyim ve bu yüzden uzun sürmedi."

Homurdanıyorum. "Benim kadını utangaç görünse de ruhen bir savaşçıdır. Beni kendinden uzaklaştırıyor. Gladyatör savaşları olmazsa onu nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum."

"Ona kur yapmayı dene," diyor Ashtar. "Ona değer verdiğini göstererek iyiliğini kazan. Ona bir şeyler ver. Sence ne istiyordur?"

Vivi'ye baktığımda omuzlarının kambur olduğunu görüyorum. Yanında biri konuşuyor ama o rahatsız ve mutsuz görünüyor. İlgi görmek istemediği için grubun arkasına yapıştığı zamanları hatırlıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, saklanacak bir yer istiyor sanırım."

"Aha," diyor Ashtar, parmaklarını şıklatarak. "Ona bir ev inşa edebilirsin. Buradaki erkeklerin çoğu dişileri için kulübe inşa eder. İnsanlar kendilerine ait diyebilecekleri bir konutları olmasını, kimsenin onları rahatsız etmeyeceği özel bir yere sahip olmayı severler."

Dahice bir fikir. Kumsalın etrafına, taş duvarların üzerine gerilmiş hayvan postlarıyla yapılmış derme çatma kulübelere bakıyorum. Bah, bunun gibi bir şeyi kolayca yapabilirim. Ve içgüdüsel olarak Vivi'nin bundan hoşlanacağını biliyorum. Kimsenin onu rahatsız edemeyeceği, kendisine ait özel bir yer... ben hariç, çünkü adımı haykırdığında kesinlikle onun yanında ve kollarında olacağım. "Bu mükemmel bir fikir kardeşim. Şimdi başlayacağım."

"Sabah başla," dedi ve sırtımı sıvazladı. "Bu gece, garip küçük kabilemizin büyümesini kutluyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama ona şimdi kur yapmak istiyorum. Ondan etkilenmesini istiyorum Ben."

"O zaman gladyatörler yerine git onunla konuş." Ashtar beni itiyor öne doğru, onun yanına gitmemi işaret etti. "Onu tanımaya çalış. İhtiyaçlarını dinleyin ve ona amından daha fazlasını önemsedığınızı gösterin." Durakladı ve sonra ekledi, "Ya da kış emme."

"Onun amından daha fazlasını önemsiyorum," diyorum ona, yaralanmış bir halde. "Onun her şeyini önemsiyorum. Hepsi bağlı."

Başını bana doğru sallıyor. "Onunla rezonanstan başka bir şey hakkında konuş, ssethri aptalı. Onun düşüncelerine değer verdiğini gösteren bir şey hakkında konuş. Sohbet et, onu pohpohla, onun hakkında **b i r** şeyler öğren ve bu seni göt yalamaya götürecektir." Ashtar duraklar. "Yine de eşimi tanıdığım kadarıyla, kış emmeye başlamadan önce öpüşmeyle başlamanız muhtemelen en iyisi olacaktır."

"Öpüşmek mi?" Bu daha önce duyduğum bir kelime ve anlamını çıkarmam bir anımı alıyor. "Flor'un I'rec'e yaptığı garip ağız masajları mı? Ve O'jek ile Daisy'nin birbirlerine yaptıkları?"

"İşte bu kadar. İnsanlar öpüşmeyi sever. Ondan sana nasıl yapılacağını göstermesini isteyebilirsin... ama öpüşmeyle başlamadığından emin ol yoksa sadece amını istediğini düşünür. Unutma, önce onun ilgisini çekecek şeylerden bahset."

Mmm. Arkadaşıma doğru kumları geçerken bile bunu düşünüyorum.

Bölüm

On yedi

VIVI

Ateşin etrafındaki bitmek bilmeyen konuşmaları güvenli bir mesafeden dinliyorum. Kendimi bunalmış hissetmeye başladığımda -ki bu çok uzun sürmüyor- grubun arka tarafına çekiliyor ve diğerlerinin konuştuklarını özömsüyorum. Bu kimseyi sevmediğimden ya da katılmak istemediğimden değil. Sadece çok fazla gibi geliyor. Sanki biri cevap vermeye hazır olmadığı bir şey soracaktı gibi - ismim gibi - ve geri çekilip tüm konuşmayı başkalarının yapmasına izin vermek daha iyi. Böylesi daha rahat.

Yine de Skarr bana yaklaştığında şaşırmadım, kaşları çatılmıştı. yüz.

Yanımdaki taşlı koltuğa çöktü ve önce ateşe, sonra bana baktı. Tekrar. Aklından diğerlerinden ne kadar uzakta oturduğumu hesapladığını görebiliyorum. Bacaklarıma sarılıyorum ve onun kızgınlık ifadesini görmezden geliyormuş gibi yapıyorum, çünkü geride durduğumu biliyorum. Sadece... çok fazla yabancı var. Hâlâ küçük grubumuza alışmaya çalışıyorum ve şimdi selamlaşacak çok kişi var. Benim gibi utangaç biri için bu düpedüz acı verici.

Skarr utangaç değil elbette. Pelerinini gösterişli bir hareketle geriye atıyor ve sanki tebaasından biriyle konuşmaya tenezzül eden bir sahil prensi gibi eğiliyor. "Acıktınız mı? Susadın mı?"

Midem yüksek sesle guruldarken bile başımı sallıyorum. Gözlerini bana diyor.

Yanağımın içini ısırarak ona bakıyorum. Kalabalıktan uzaklaşmaktan başka bir şey istemediğimi anlamasını nasıl sağlayabilirim? Ayağa kalkıp gülen, neşeli gruptan yiyecek ve içecek talep etmenin şu anda yapabileceğim bir şey olmadığını? Bir yabancı bana doğru baktığı anda bile donup kalıyorum.

Homurdanıyor ve tekrar ayağa kalkıyor. "Burada kal."

Sanki gidecek başka bir yerim varmış gibi? Olsaydı, çoktan orada olurum.

Ateşe doğru ilerleyip yiyecek ve içecek alırken içten içe gerilerek izliyorum. Skarr'ı tanıdığım kadarıyla, kendisi için bir şeyler kapıp sonra da kaşlarını çatarak önümde yiyebilir ve kendi yemeğini almam için bana meydan okuyabilir. Bu kesinlikle ona yakışırdı.

Ama yapmıyor. Grubun arasından geçerek yanıma dönüyor ve sonra tekrar yanıma oturuyor, tabağı dizinin üzerinde dengeleyerek

paylaşmalıyız. "Şanslısın ki ben son derece cömert bir erkeğim," diyor. Diğer elinde bir deri tutuyor. "İçki de getirdim. Ona sah- sah diyorlar."

"Teşekkürler." Sırtını sıvazlamasına kızmak istiyorum ama beni gidip kendim almaya zorlamadan benimle paylaştığı için rahatlıyorum. Tabaktan kaburgaya benzeyen bir şey koparıyorum ve eti kemiriyorum. Kemikten ayrılacak kadar yumuşak ve aynı anda hem keskin hem de çekici otlarla tatlandırılmış. Birkaç hızlı ısırıktaki mideye indiriyorum ve sonra kemiği tabağa geri koyup uzun, ince bir yumruya uzanıyorum. Tadı biraz haşlanmış patatese benziyor ve onu kemirirken bir yandan da Skarr'ı izliyorum.

Yemek yemiyor. Beni yemek yerken izliyor ve tabağı benim için tutuyor. Ağzımdaki lokmayı yutuyorum ve kırıntıları temizlemek için elimi ağzıma götürüyorum. "Yemiyor musun?"

"Önce doyduğundan emin olmak istiyorum. Bütün yemeğini yersem nasıl bir eş olurum?"

Oh. Bana yemek getirmesinin artık arkadaş olduğumuz anlamına gelmediğini belirtmeliyim. Hiçbir şey ifade etmiyor. Ama bitkin ve bunalmış durumdayım ve şu anda Skarr bana tanıdık geliyor. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, sadece yemeye devam ediyorum.

Ben bir kaburga daha alırken yaklaşıyor. Sesi alçalıyor. "Parmağın nasıl?"

"Bugün daha iyi," diye itiraf ediyorum, biraz esnetiyorum. Hâlâ yüzük parmağıma bağlı ama dünkü gibi zonklamıyor ve ağrımıyor. Parmakların iyileşmesi ne kadar sürer? Gerçekten bilmiyorum.

"Ve yine de herkesten geri mi çekiliyorsunuz?"

Sesindeki sitem beni tekrar içime kapanmaya itiyor. "Bu sadece... biraz bunaltıcı. Önce bu gezegen, sonra klon olayı ve şimdi de bu." Baktığım her yerde insanlar var. Deri giyen ve yarı uzaylı bebekler taşıyan insanlar ve mavinin tüm farklı tonlarında ve hatta birkaç kırmızı uzaylı adam var. Kumsal, dağlar kadar yasaklayıcı görünüyor ve dalgalar sanki kişisel bir kan davaları varmış gibi kıyıya çarpıyor. Bu konuda hiçbir şey davetkar ya da ev gibi görünmüyor.

Bize sahildeki kampın korunaklı olduğu söylendi. Daha güvenli. Burası güvenli değil. En dost canlısı olmayan okyanusta ilkel bir kampa benziyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama... tam olarak bu değildi.

Çok fazla şey var.

Skarr gruba bakarak homurdanıyor. Su tasını bana uzatıyor. "İç bunu. Kendini daha iyi hissedeceksin."

İçkiden temkinli bir yudum alıyorum. Tadı biraz keskin bir meyve suyuna benziyor ama bana hangi meyveyi hatırlattığını söyleyemiyorum. Yine de güzel ve bir yumru daha yerken daha büyük bir yudum alıyorum. Skarr hâlâ beni izliyor ve açıklama ihtiyacı hissediyorum. "Sadece her şeye alışmak için zamana ihtiyacım var. Her şey alışık olduğumdan farklı."

Huffs. "Bilmez miyim. Bu kadar insan arasında bir tanesi bile tartışmak istemiyor. Bu düpedüz şaşırtıcı."

Öfkesi bana komik geliyor. Ağız dolusu patates yumrusunun etrafında kıkırdıyorum ve bir yudum meyve suyuyla yıkadıktan sonra deriyi ona uzatıyorum. "Dövüşmenin her şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Skarr içkiden büyük bir yudum alıyor, ona takdir dolu bir bakış atıyor ve ardından bir yudum daha içiyor. Bana geri uzatıyor, ben de hepsini içmesin diye biraz daha içiyorum. "Senin için öyle değil," diyor. "Ama benim için savaşmak bildiğim tek şey."

"O zaman sen de benimle aynı durumdasın," diyorum ona. "Şimdi ikimiz de burada nasıl yaşayacağımızı öğrenmek zorundayız. Şimdi ikimiz de sıfırdan başlıyoruz."

Homurdanıyor, sesi benim hissettiğim kadar hoşnutsuz çıkıyor.

Bir kaburga daha alırken tabağı ona doğru itiyorum. "Biraz ye. İkimize de yetecek kadar var."

Bana sırtıyor ve eğilip elimde tuttuğum patatesten bir ısırık alıyor. Bu çok aşıkça bir şey ve kızmam gerekiyor, ama o yaramaz bir çocuk gibi sırtıyor ve benim tek yapabildiğim ne kadar gülünç olduğuna kıkırdamak.

"Kendin ye," diye açıklıyorum ama gülümsüyorum. Ayrıca kendimi oldukça iyi hissediyorum. Oldukça gevşek. Diğerlerinin yanında olduğum için kaygılarımın bir kısmı geçiyor. İnsanların beni ve Skarr'ı izlediğinden eminim ama çok fazla umursayacak bir şey bulamıyorum. Bahse girerim sah-sah'ın içinde alkol vardır. Ben de artık umursamayacak kadar içtim ve bir içki daha aldım.

Skarr patatesimden bir ısırık daha almaya çalışıyor ama ben tamamını ona veriyorum ve onun yerine kabuğunu alıp harika suyundan biraz daha içiyorum. Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor, ama zaten ne zaman geçirmiyor ki? Her zaman dünyayı ele geçirmeye hevesli görünüyor. Buna imreniyorum. "Nasıl oluyor da üzölmüyorsun?"

"Neye üzöldün?"

Etrafımızı işaret ediyorum. "Bunların herhangi birine. Üstümüze sürekli kar yağan bir gezegende mahsur kaldığımız için. Sanırım bir buzdağının yüzerek geçtiğini gördüm."

Okyanus. Bu da buranın her zaman soğuk olduğu anlamına geliyor."

Omuz silkiyor, keskin dişleriyle bir parça et koparıp çiğniyor. "Bu dünyada olduğum için neden üzüleyim ki? Başka nerede olabilirim ki?"

"Peki, senin için ev nerede?"

Tekrar omuz silkiyor. "Ben bir splice'ım. Bir savaşçı, bir gladyatör olmak için yaratıldım. Bir yuva kurmak için yaratılmadım." Bana bakarken gözleri coşkuyla parlıyor. "Sen benim evimsin."

Bunu görmezden geliyorum ve onun önceki düşüncelerine odaklanıyorum. "Lafi açılmışken... nasıl oluyor da bir klon olduğun için üzülüyorsun? Birileri tarafından bir laboratuarda yapılp atıldığına?"

Skarr yemeye devam ediyor, bir tane daha almadan önce dalgınca bana bir kaburga uzatıyor ve etrafımızdaki karşılama partisi devam ederken ikimiz de çiğniyoruz. Onu izliyorum çünkü khui göğsümde uğulduyor ve bu onun her hareketini büyüleyici kılıyor. Dudaklarının ete sürtünmesi, dilinin bir damlacık yağ yakalamak için dışarı fırlaması, çiğnerken çenesini sıkması hoşuma gidiyor. Güzel olduğunu fark ettim.

Pisliğin teki ama güzel.

Ve tanıdık biri, yani biri ateşin yanında dans etmeye başladığında ona biraz daha yaklaşmakta sakınca görmüyorum. Sabrina, Kyth'i kendine doğru çekip dönüyor, biri davulunu çıkarıp maskaralıklar biraz artınca gülüyor. Bir sarışın, kucağında bir bebek olan ve onun maskaralıkları karşısında hiç de eğlenmemiş görünen yaralı mavi bir uzaylının önünde kıcını sallamaya başlıyor ve her yerde kahkahalar yükseliyor. Herkes çok *mutlu*.

Bu çok garip. Burası berbat bir yer ama yine de hepsi çok memnun görünüyor.

Skarr'a tekrar baktım, parmaklarını yalıyordu. Oh. Dilinin ucu dışarı çıkıyor ve emin olamıyorum ama çatallı olabilir. Bunun üzerine gözlerim kamaşıyor ve göğsümdeki khui daha da yüksek sesle mırıldanıyor, göğüslerimin ağrmasına ve kalçalarımın arasında bir karıncalanma başlamasına neden oluyor. Birisi rezonansın az ya da çok sizi çiftleşmenizi istediği kişiye doğru sürüklediğini söylemişti ve ben de bunu anlıyorum. Çünkü Skarr'ın etrafında ne kadar çok zaman geçirsem ondan o kadar az nefret ediyorum ve bunun rezonans mı yoksa gerçeklik mi olduğunu bilmiyorum. Bir erkeğin çatal dilli olduğu düşüncesiyle hiç ürpermediğimi biliyorum ama şu anda ürperiyorum.

Başparmağını şapırdatarak yalıyor ve kemiği tabağa fırlatıyor, sonra bana bakıp deriyi göstererek başını sallıyor. Bir yudum daha alıyorum ve

sonra ona geri veriyorum. O da içiyor ve sonra omuz silkiyor. "Her zaman öyleydin."

"Hmm?" Sözleri bana mantıklı gelmiyor ve ne hakkında konuştuğumuzu unuttuğumu fark ediyorum. Oh. Klonlar.

"Geçmiş için üzülmiyorum," diye devam ediyor Skarr, gözlerini ateşe dikerek. "Zihnim şimdiki zamanla dolu. Burada ve şimdi yaşıyorum, çünkü elimde olan tek şey bu olabilir." Omuz silkiyor ve bana dönüp bakıyor. "En iyi olmak, en iyi kadını elde etmek, en iyi çocukları yapmak ve onları birinci yapmak istiyorum. Bildiğim tek şey kazanmak ve zaferle devam etmek istiyorum."

Verdiği cevaptan rahatsız olarak su kabını ondan kapıyorum. "Senin için sadece bu m u y u m ? Bir galibiyet mi?"

"Evet." Duraksıyor, bana bakıyor. "Hayır... Aynı şey değil. Öyle, ama ondan daha fazlası."

Kendi düşünceleri yüzünden kafasının karıştığını söyleyebilirim ve nedense bunu hoş buluyorum. Dirseğimle onu dürtüyorum. "Düşünürken kendini zorlama."

Deriden bir yudum daha almamı izleyerek homurdanıyor. "Kendimi boş yere zorluyorum. Senin bu gezegendeki en iyi dişi olduğun doğru ve ben de en iyi erkeğim, bu yüzden rezonansa girmemiz ve en iyi bebekleri yapmamız doğal. Ama... bundan daha fazlası da var."

"Ne şekilde?"

Skarr omuz silkiyor ve ne hissettiğini ifade edemediği belli oluyor. "Öyle işte." Tabaktan bir kaburga daha koparıp bana uzatıyor. "Daha fazla yemelisin. Bu yemeği herkes kadar sen de hak ediyorsun. Bak diğerleri ne kadar yiyor, onlar ağlayıp sızlanırken sen günlerce çok çalıştın. Ateşle ilgilendin, yakıt topladın ve çadırlar kurdun."

Diğer kadınlara biraz haksızlık ediyor. Eğer ağlamayı ve korkudan felç olmayı gerektiren bir durum varsa, o da budur. Yine de beni fark etmesi gururumu okşadı ve nedenini bilmiyorum. Genelde fark edilmekten nefret ederim ama bugün umurumda değil. Belki de alkol yüzündendir, çünkü kafam kesinlikle dumanlı, ama kendimi oldukça gururlanmış hissediyorum. "Sadece meşgul olmayı seviyorum."

"Çünkü sen akıllısın, yeteneklisin ve güçlüsün," diye kabul ediyor ve her kelimeyi okşar gibi söylüyor. "Ve senin de diğerleri kadar yemek yemene izin var."

"Yemek konusunda iyiyimdir ama biraz daha içkiye hayır demem." Neredeyse boş olan su tasını biraz sallıyorum.

"Kadınımın istediği gibi." Ayağa kalkıp biriyle konuşuyor ve boş derimizi içki dolu bir deriyle değiştiriyor. Birkaç kişinin bize içki verdiğini fark ettim.

Dostça, meraklı bakışlar, ama henüz sosyal olmaya hazır değilim. Skarr'la takılacağım, çünkü kimse onun sinir bozucu kışını etrafta istemeyecektir.

İçkiyle geri dönüyor ve yanıma oturmak yerine boş tabağı elimden alıp cazip bir şekilde tutuyor. "Burası çok gürültülü. Biraz uzaklaşmak ister misin?"

Sihirli kelimeler, çünkü ben hiç. Buraya geldiğimizden beri kaçmak istiyordum. Ona başımı sallıyorum, o da ayağa kalkıyor ve elini bana doğru uzatıyor.

Belki de göğsümdeki khui uğultusundan ya da Skarr'ın endişeli ve mutsuz olduğumda beni dinleyip yardım etmek istemesinden kaynaklanıyor ama uzattığı el tatlı ve romantik geliyor. Sağlam elimi onunkine koyuyorum ve parmaklarım onunkinden daha sıcak. Bunu fark ettiğinde gözleri takdirle parlıyor ve elimi daha sıkı sıkıyor. Ayağa kalkarken kulağıma "Isınmak için sana yakın durmam gerekecek," diye mırıldanıyor. "İyi hissediyorsun."

"Alkol yüzünden," diyorum ama ben de kendimi oldukça iyi hissediyorum. Bir içki daha alıyorum ve ona karşı sendeliyorum. Sah-sah'ın tadı meyve suyu gibi ama adamım, sert vuruyor.

"Gel," diyor, beni desteklemek için kolunu belime doluyor. "Sessiz bir yere gideceğiz."

Gruptan ayrılırken Valmir sırtıyor ama ben umursamayacak kadar gevşemiş hissediyorum. Birkaç gündür ilk kez korku ve şüpheyile kendimden geçmiyorum ve hepsi alkol sayesinde... ve Skarr.

Muhtemelen pantolonuma girmek için iyi davranıyordur, ama şu anda? Adil bir takas gibi görünüyor.

Zihnimde, deri pantolonumu Skarr'a verdiğimi ve onun ağır yeşil bir bacağı geçirdiğini hayal ediyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum.

"Belki de içkiyi biraz ağırdan almalısın," diyor gruptan uzaklaşırken boynuma doğru. "Böyle şeylerin insanları ne kadar etkilediğini bilmiyorum."

"Gladyatörken çok içki içer miydin?" "Pek değil. Sadece kazandığım zaman."

"Yani çok kazanmadınız mı?"

"Bah, tabii ki yaptım. Ne aptalca bir soru." Bakışlarını kumsalda gezdirerek bir yer aradı. "Belki de kayalıklar boyunca sıralanmış kulübelerin yanına gidelim. Sanırım orası güvenlidir. Sudan uzak durmalıyız."

"Yapmalıyız," diye kabul ediyorum. "Su korkutucu."

"Hiç bu kadar çok su görmemiştim. Ya da bu kadar buz. Ssethri eklerinin daha soğuk iklimlere götürülmesi için çok fazla çağrı yok."

"Burası berbat bir yer," diye katılıyorum neşeyle. "Buraya tıkilıp kaldığımıza göre öyle diyebilirsin."

Kıyı boyunca, su kenarından epeyce uzakta yürürken Skarr, "Sadece zorlu bir yer, ama bu yüzden en iyileri buraya göndermişler," d i y o r .

"Ama her zaman kaybedersek en iyi biz olmayız-"

"Kadın! Ben öyle bir şey demedim!" Bana kızgın bir bakış attı.

Skarr'ın tüm kirli sırlarını biliyormuşum gibi daha çok kıkırdıyorum. Kazanma rekoru konusunda çok hassas. Ayık olsaydım, muhtemelen daha fazla kurcalardım. Bu haliyle, yaptığı komik suratlar hoşuma gidiyor. "Birileri huysuz."

"Birisi etkilemeye çalıştığı kadın tarafından hakarete uğruyor." "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" Arkama yaslanıyorum - kolay bir başarı değil Ona yaslandığım gerçeğini. Öne doğru dönüyorum ve o da yere düşmemem için diğer kolunu bana dolamak zorunda kalıyor.

Skarr kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Elbette öyleyim. Bunu fark etmedin mi?" "Ben sadece senin... bilirsin işte... sen olduğunu düşünmüştüm."

"Eşim olduğunu kabul etmen için seni etkilemeye çalışıyorum." Beni kollarına çekti, sanki sarılıyormuşuz gibi. "Ve sonra birlikte bebekler doğuracağız."

Ugh. Bebekler. Elimi yüzüne koyup onu itiyorum. Beni bırakıyor ve geriye doğru kuma yuvarlanıyorum... bu da beni daha çok güldürüyor.

Dostum, sarhoş olmak *eğlenceli*.

Sırt üstü uzanıp gece gökyüzüne bakıyorum. Çok güzel. Kum altımda yumuşak bir his uyandırıyor ve kollarımı ve bacaklarımı ileri geri hareket ettirerek bir kum meleği yapıyorum. Skarr yanıma çöküp oturuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sessizdi.

Bu onun yapacağı bir şey değil.

Ayağa kalktım, kan çanağına dönmüş gözlerimi kısarak ona baktım. "Neyin var?"

Skarr düşünceli bir şekilde beni izliyor, güzel saçları bir tür kertenkele çizgi film prensi gibi yüzünün etrafında hafifçe dalgalanıyor. "Çocuk istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Buradan önce." Başımı eğip düşünüyorum. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Belki de düşündüm ama hatırlayamıyorum."

Homurdanıyor.

Onu botumla dürtüyorum. "Ama çocuk istiyorsun?"

"Bu benim sahip olacağımı düşündüğüm bir seçenek değildi. Yine de umurumda değil. Babaların en iyisi olacağım."

"Çünkü sen her şeyde en iyisisin, değil mi?"

Alaycı sözlerim onu memnun ediyor. Skarr gülümsüyor. "Kesinlikle. Ve sen de en güçlü, en vahşi anne olacaksın."

Bunu düşündüm. Sert bir anne olabilirdim, elbette. "Çocuğumuz iz sürmeyi öğrenmek zorunda kalacak. Ve nasıl ateş yakılacağını."

"Ve nasıl öpüşüleceğini."

Kahkahayı patlatıp yan tarafıma devrildim. "Seni çılgın adam. Çocuğuma nasıl *öpüşüleceğini* göstermeyeceğim."

"Neden olmasın? Öğrenilmesi gereken önemli bir beceri, değil mi? İnsanlar için?" Çok endişeli görünüyor. "Sanırım bilmesi gerekiyor."

"Öpüşmek iki yetişkinin kendi aralarında yapması gereken bir şeydir. Bir anne ve çocuk için değil. Bunlar farklı türde öpücükler." Doğrudum, uzandım ve burnunu dürttüm. "Aptal tavus kuşu."

Parlak mavi gözleri parlayarak bana bakıyor. "Yani bana nasıl öpüşüleceğini gösterebilir misin?"

"Evet, eğer isteseydim."

"Belki de yapmalısın. Bahse girerim bu işte en iyisi sensin." Gözleri parlıyor. "Aslında, bu işte en iyisinin sen olduğunu *biliyorum*."

Biliyorum, ben de öyleyim. Ama sarhoşken bile, harika (ve eğlenceli) bir fikir gibi görünen şeylere biraz şüpheyle yaklaşıyorum. "Nasıl öpüşüleceğini bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Hiç fırsatım olmadı."

Gözlerim kocaman oldu. "Hiç öpüşmedin mi? Hiç mi?"

"Asla." Sırtı yukarı kalkıyor. "Ama yeterince basit görünüyor. Sadece nasıl zevkli olduğunu anlamıyorum."

"Pffft. Çünkü sen aptal bir tavus kuşusun."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Ağzı eğlenerek seğiriyor. "Ve sen çok sarhoşsun."

"Çok," diye kabul ediyorum, ama çok iyi vakit geçiriyorum. Onunla sahilde olmak bile umurumda değil. Göğsümün umutsuzca gümbürdüyor ve mırıldanıyor olmasına ya da şu anda her türlü yaramaz şeyi düşünüyor olmama aldırımıyorum. Sadece anın tadını çıkarıyorum - sarhoş, sarhoş anın. "Yani sana nasıl öpüşüleceğini göstermemi mi istiyorsun?"

"Sadece sen istersen. Sadece eşin olarak benden yeterince etkilendiysen. Seni kazanmak için daha çok çalışmam gerekorsa, anlarım. Buna layık olmalıyım."

Öpüşmek isteyen bir adam için çok konuşuyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, düşünüyorum ve sonra devam etmeye karar veriyorum. Ayağa kalkıp kendimi ona doğru fırlatıyorum ve kollarımı boynuna dolayıp ağzımı onunkine yerleştiriyorum.

Skarr şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkarıyor, elleri yanlarıma gidiyor.

Alt dudağını ısıırıyorum ve ağzı beklediğimden daha yumuşak. Dudakları gerçekten çok hoş, yumuşak ve benimkine dayanıyor ve onu öpmek gerçekten de harika hissettiriyor. Ağzımı onunkine sürüyorum ve inliyorum, çünkü çok iyi hissettiriyor. Parmaklarım ipeksi saçlarında dolanıyor ve boğazının altından inlediğinde kendimi güçlü ve seksi hissediyorum. Dilimi dudaklarının arasında gezdirip onunla alay ediyorum ve onun şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Gerçekten nasıl öpüşüleceğini bilmiyor. Ona gösterecek kişinin ben olduğumun farkına varmak oldukça tatmin edici. Skarr'ı benden başka kimse öpemez. Benden başka kimse bu dudakları kemiremez ya da ellerini onun güzel prens saçlarına dolayamaz. Onunla oynamak bana ait.

Ve böylece onunla oynamaya devam ediyorum. Sahip olduğum her şeyi, kadınsı kurnazlığımın ve heyecanımın her zerresini öpücüğe akıtıyorum ve o soluk soluğa geri çekildiğinde, alt dudağını tekrar ısıırıyorum, yavaş ve kasıtlı bir şekilde emiyorum.

"Yani... sen..."

"Oldukça harika," diye kabul ediyorum, nefes nefese. "Hadi biraz daha öpüşelim." Eğiliyorum ama Skarr başını yana eğiyor. "Bekle."

Bu beni duraksattı. "Neyi bekleyeceksin?"

"Bilmem gerek." Bana bakıyor. "Beni sarhoş olduğun için mi öpüyorsun yoksa bana öğretmek istediğin için mi?"

Gözlerimi deviriyorum, saçlarıyla biraz daha oynuyorum. "Çünkü sarhoşum."

Yüz ifadesi tamamen çökmüş bir ifadeye dönüşür. "O zaman istemiyorum. Senin beni istemeni istiyorum."

"Oynamak istemiyor musun?" Elimi göğsünde gezdirerek o na surat asıyorum. "Ya göğsüne dokunursam?"

"Oh, oynamak istiyorum," diyor, elimi iterken bile sesi gergin. "Ama sarhoşsun. Aynı şey değil."

"Elimi kalçana koysam nasıl olur?" Baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyorum ve aynen öyle yapıyorum.

Bu.

Gözlerini kapatarak inliyor. "Yine de seni uzaklaştıracığım." Ve yapar.

Şimdi, o sadece saçmalıyor ve ben hala eğleniyorum. "Ya ben sikini ov..."

Ve elimi kalçalarının arasına koyuyorum.

Garip, çünkü ilk başta hiçbir şey yok. Ken bebeği gibi pürüzsüz. Ama sonra, bunu fark ettikten bir saniye sonra, sanki vücudundan bir şey fırlıyor. Oh. Büyüyor olmalı.

Sonra, ikinci bir çıkıntı fırlıyor.

Sarhoş, işveli zihnim anında ayıldı. İki şişkinlik mi?

İki normal değil. Gözlerimi kaçırarak ona bakıyorum. Skarr sadece beni izliyor, gözleri ağırlaşmış ve aç.

A m a artık oynamıyorum. Beynim panik moduna geçti.

O bir *uzaylı*.

İki şişkinlik.

Ayağa fırladım ve tepelere doğru koşmaya başladım.

Bölüm

On sekiz

VIVI

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda zonklayan bir baş ağrım ve önceki geceye dair belli belirsiz bir anım var. Skarr'ın yanından ayrıldıktan sonra kampa geri döndüğümü, birinin yanına kustuğumu ve sonra bir çadıra girip birinin ayaklarının dibinde uyuduğumu hayal meyal hatırlıyorum.

Utanç verici. Doğruldu, her tarafım kum içindeydi ve üzerimde hâlâ dün geceki kıyafetler vardı. Gerçekten sarhoş olmuş olmalıyım. Bir elimi alnıma götürüp daha fazla kum sildim ve anılarım canlanınca yüzümü buruşturdum.

Kimin üzerine kustum? Kyth olabilir. Sonra sanırım ağladım ve çadıra doğru süründüm. Etrafıma bakındım ve yabancılarla değil de birlikte kurtarıldığım diğer "klon" kadınlarla iç içe olduğum için rahatladım. En azından tanıdıklar. Ağzımı siliyorum, meyvenin ekşi tadı boğazımın arkasında kalıyor ve ayağa kalkıyorum. Hareketlerimi bir kum yağmuru takip ediyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Çadırdan çıktığımda bir sürü yabancıyla karşılaşıyorum. Herkes yine ateşin etrafında toplanmış - herkes değil ama epeyce insan toplanmış - ve birileri dumanı tüten sıcak kahvaltılık kaseleri dağıtıyor. Herkes bana eğlence ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyor ve ben gerçekten sürünerek uzaklaşıp saklanmak ve bir daha asla ortaya çıkmamak istiyorum. Utanç verici. Kesinlikle utanç verici.

"Kahvaltılık ister misin?" diyor bir kadın, bana bir kase uzatarak.

Aç olmama rağmen başımı sallıyorum ve utangaç bir şekilde birkaç adım geri çekiliyorum.

Yemeği almak konuşmak demek ve ben sadece utancımın saklanmak istiyorum.

Dün gece Skarr'ı öptüm. Gerçekten, gerçekten öptüm. Porno seviyesindeki öpücükler gibi.

Ve eğlenceliydi. Ve onu elledim.

Ve iki aleti olabilir, ama bu alkolden de kaynaklanıyor olabilir. Kadın gülümseyerek "Hayır, yok" diyor. Benimkine doğru yürüdü.

ve kolunu omuzlarıma doladı. "Utangaç olduğunu biliyorum ama yemeğe ihtiyacın var. Ve biz ısırmayız! Gel biraz otur, söz veriyorum seni yalnız bırakacağız. Bizimle güvendesin."

Beni tekrar ateşe doğru yönlendiriyor, itiraz etmek istiyorum ama midem tekrar gurulduyor, duyulacak kadar yüksek sesle. Bu kadarı da fazla. Yere yığılıyorum ve kendimi son derece rahatsız hissetmeme rağmen beni gruba doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

"Benim adım Callie," diyor sesi neşeli bir şekilde. "Arkadaşım M'tok. Hani şu büyük, uzun boynuzları olan ve bir şeyler başlatacakmış gibi duran adamı görüyor musun? İşte o." Bunu sesinde bir parça gururla söylüyor. "Ve benim küçük oğlum M'cal ama M'tok ona bakıyor, böylece kahvaltı hazırlama sırası bende. Sen de ister misin? Tatlı yaptım, çünkü tatlı severim."

Beni sürükleyerek oturttuğu koltuğa çöküyorum ve yanımdakilere garip bir gülümseme veriyorum. Koyu renk saçları ve çiçeklerle kaplı, güzel işlemeli deri bir tuniği olan Callie bir kâse hazırlıyor, içine oymalı bir kaşık atıyor ve sonra bana uzatıyor. Beklentiyle bana bakıyor.

Tamam. Küçük bir lokma alıyorum. Dokusu biraz tuhaf, tohum gibi görünen birkaç büyük parça ile biraz macun gibi, ama tatlı ve bana yulaf ezmesini, hatta belki de irmiği hatırlatıyor. Gülümsemeyi başarak başımı salladım. "Güzel."

"Biliyorum, değil mi? Daha tatlı olan daha iyidir." Ateşin yanındaki yaşlı bir siyah kadına kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Onlara diyorum ki, eğer benim yaptığım şekli beğenmezlerse, ellos *no tienen que comerlo*."

Yaşlı kadın gözlerini dostça devirerek, "Toplum kahvaltısı yapmamızın amacı bu değil," diyor.

"Ben yaptığım zaman öyle." Callie kemik bir fincan çıkarıp ikinci bir torbaya daldırıyor, sonra duraklıyor. "Çay için hazır olmayabilirsin. Onun yerine su ister misin?"

Göz kırpıyorum. Neden çay için hazır olmayayım ki?

Yaşlı kadın yüz ifademi görüyor ve gülümsüyor. "Burada en iyi kafein karides kabuklarından elde edilir. Onları demliyoruz ve kabuklarını ayıklıyoruz. Biz buna karides çayı diyoruz ama bazı insanların alışması biraz zaman alıyor."

A k ş a m d a n kalma midem içkimden ölü karidesleri ayıklama düşüncesine isyan ediyor. Burun deliklerim alevleniyor ve ağzımdaki bir ağız dolusu macun aniden tutkal gibi geliyor.

"Uh oh, geri çekil," diyor Callie. "Patlayacak. Sana çay yok."

"Burnunuzdan yavaşça nefes alın," diyor yaşlı kadın bana yol göstererek. "Derin nefes al ve gökyüzüne bak. Kusmayacaksın. Bu arada ben Gail."

Ağzım tükürükle dolarken bile birkaç derin nefes alıyorum ama kusmamayı başarıyorum. Tekrar rahat nefes alabildiğimde Gail ve Callie'ye garip bir gülümseme veriyorum. "Ben Vivi... ama gerçek adımlı pek hatırlamıyorum."

Gail sadece başını sallıyor. "Değiştirmek istemediğın sürece sana Vivi diyeceğiz."

İstediğın ismi kullanabilirsin. Sadece dostlar arasında olduğunuzu bilin."

Gail'in varlığında beni rahatlatan bir sıcaklık var ve kadınları izlerken yemekten bir ısırık daha almayı başarıyorum. Callie de hoş görünüyor, **gerçi** benim yaşımda olabilir ve onu bir anne olarak düşünmek garip geliyor. Yine de khui benden Skarr'la bebek yapmamı istiyor, o yüzden sanırım o kadar da garip değil.

Dün geceyi ve ona nasıl dokunduğımı düşünüyorum ve içten içe yaptıklarımın utanıyorum. Şimdi onu rezonans istemediğime ikna etmek gerçekten zor olacak, sikini... *siklerini* tuttuktan sonra. Belki de o kadar sarhoştum ki iki tane hayal ettim. Çift penisli bir kertenkele adam düşüncesini heyecan verici mi yoksa korkutucu mu bulduğumu bilmiyorum.

İkisi de, karar verdim. İkisi de.

Yemeğimi çabucak bitiriyorum ve Callie kaseyi benden almak için elini uzatıyor. "Teşekkür ederim."

Sözlerime bir el salladı. "Hiçbir şey düşünme. Kabile birlikte çalışır. Her sabah ana ateşte kahvaltı hazırlarız ve herkes gelip yiyebilir. Bazıları kendi yemeklerini yapmayı sever ama yemek pişirmeyenler ya da ava çıkacaklar için işleri dönüşümlü olarak yaparız, böylece birileri her zaman çok erken kalkıp kahvaltı hazırlar. Genelde ortak ateşte akşam yemeğide yenir."

Dudağımı ısırdım. "Yemek yapmayı bildiğimi sanmıyorum."

"Öğrenebilirsin," diyor omuz silkererek. "Ya da öğrenemezsen avlanırsın. Ya da deride çalışırsın. Ya da başka bir şey. Herkes hangi konuda iyi olduğunu bulur ve bir şekilde katkıda bulunur."

Kulağa gerçekten hoş geliyor ama biraz da korkutucu. "Ya yeterince katkıda bulunmazsak? Ya birileri üzerimize düşeni yapmadığımızı düşünürse?"

"Bileceksin," diyor Gail. Yüz ifadesi seymatikleşiyor. "Ama gerçekten, daha önce böyle bir sorunumuz olmadı. Herkes avcı değil ama herkes yardım ediyor. Karnını doyurmak için yapman gereken işlerin bir listesi yok. Sadece elinizden geleni yapın. Hepimiz bunun zor olduğunu biliyoruz, özellikle de ilk başlarda."

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle, içinde bulunduğum durumun gerçekliği beni yeniden bunaltmakla tehdit ediyor.

Gail bir sandalye çekip yanıma oturuyor ve koluma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Biliyoruz. Ama işte bu yüzden sırtını yaslayabileceğin başka herkes var. Biz de aynı şeyleri yaşadık."

"Sen de mi bir klonsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Tamam, çoğu aynı şey. Ama ben de senin gibi Dünya'dan kaçırıldım. Buraya gelmeden önce birkaç yıl boyunca uzaylılar tarafından esir tutuldum. Mesele şu ki, hiç kimse buraya hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi bilerek gelmiyor. Hepimiz burayı öğrenmek zorundayız."

Callie başını sallıyor ve tahta kaşıkla kendini işaret ediyor. "Sorunuz mu var? Gel bana sor. Sana doğrudan anlatacağım. Rezonans hakkında, bebekler hakkında, her neyse."

"Zaten rezonansa girdim," diye ekliyorum çekingen bir sesle.

"Oh, sen miydin?" Kaşları kalktı. "Kertenkele adama mı? Onun biraz... çok olduğunu duydum."

İçimden mahcup bir kıkırdama kaçıyor. "Bunu söylemenin iyi bir yolu."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ilk rezonansa girdiğimizde eşim bana tam bir pislik gibi davrandı ve onu boğmak istedim." Görünmez bir boğazı sallamak istercesine ellerini havaya kaldırıyor. "Ama birbirimizi anladık ve mutluyuz. O yüzden umudunu kaybetme. Khui genellikle ne yaptığını bilir. Ve muhtemelen güzel bebekler yapacaksınız. Güzel saçları var."

Güzel saçları var, kabul etmeliyim. Ama bebekler konusunda emin olmadığımı belirtmek istemiyorum. Flor'un bana söylediği şeyi cebimde tutuyorum - şifacının gerekirse her şeyi kapatabileceğini. Bunun tabiri caizse nükleer bir seçenek olduğu izlenimini edindim ama en azından bir seçenek.

"Şu anda rezonans hakkında düşünmek istemiyor," diyor Gail savunmacı bir tavırla. "İsteseydi, diğer kadınlarla yatmak yerine onunla birlikte olurdu. Bir şeyleri anlaması için ona zaman verin."

Callie daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor. Bize doğru kaşlarını çatıyor ve sonra omuz silkerek yemeği karıştırmaya geri dönüyor. "Diğer hanımlardan bazıları yakında uyanır."

Oldukça sessiz. Suyumu yudumlarken Gail'e bakıyorum. Eski koltuğunun yanında dikişle dolu gibi görünen bir sepet var. Başka bir kadın yaklaşıyor, kızıl saçlı, çilli bir kadın ve kucağında birkaç genç oğlan ve daha küçük bir çocuk var. Ama hiç erkek yok. Aslında, etrafa dağılmış kulübelere baktığımda, tepelerinden duman çıkan birkaç tane ve kıyıda duran bir iki kişi görüyorum, ama bizimle gelen diğer gladyatörleri göremiyorum.

Skarr'ı hiçbir yerde göremiyorum. Göğsümü ovuyorum, çünkü o kader gününden beri var olan sabit rezonans tınısı sessiz. Bu... garip ve belli belirsiz nahoş bir durum, sanki khui'm henüz onunla birlikte olmadığım için beni cezalandırıyor. "Herkes nerede?"

"Herkes mi, yoksa sadece Skarr mı?" Callie soruyor.

"Sus," diye azarlıyor Gail yüzüm yanarken. "Buraya yemek yemeye geldi, sorgulanmaya değil. Diğerlerine gelince, bilmiyorum. Bazı kadınlar uyuyor. Bazılarının bebekleri ve kocaları var ve diğerlerinden daha geç başlıyorlar. Henüz çok erken ama kıyıda birkaç kişinin balık tuttuğunu görebilirsiniz." Uzaktaki formları işaret ediyor. "Dün gece bir parti olmasına rağmen herkesin yapacak işleri var."

Callie gönüllü olarak, "Adamlardan birkaçı erkenden yola çıktı," diyor. "Avlanmaya." Dikkati çilli kadına yönelir. "Günaydın Harlow. Herkes için kâse ister misin?"

"Evet, lütfen." Harlow çocukları yerleştirir ve Callie kaseleri alıp doldurur.

Skarr oraya mı gitti? Avlanmaya mı? Gösteriş yapmayı sevdiğini biliyorum ama nedense önce benim iyi olduğumdan emin olur diye düşündüm. Neden umurumda olsun ki? Bunu kendime sorduğumda aklıma gelen tek sebep, onun beni korumuş olması. İhtiyacı olduğu belliyken bana deri pelerinini verdi, sırf yaralı elimi örtebileyim diye.

Kimseye söylemeyeceğiz, diye bana güvence verdi. *Biz bir takımız.*

Belki de bu yüzden bu sabah onun yokluğundan belli belirsiz rahatsız oldum. Biz gelene kadar "ekip" hakkında konuştu ve şimdi o gitti ve ben burada iki yabancıyla garip bir şekilde sohbet etmeye çalışıyorum.

"Skarr'ı soruyorsan," diyor Gail alçak bir sesle yanımda. "Bu sabah erkenden Ashtar'la birlikte ortadan kayboldu."

Başımı sallıyorum. Başka ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Verdiğin bilgi için minnettarım ama benim için hiçbir şeyi çözmiyor. Skarr neden kaçtı? Ne yapıyordu?

Köye geldiğim için ne kadar gergin olduğumu bildiği halde neden yanımdan ayrıldı? Aletini tutup kaçtığım için kızgın mı?

Callie, kızıl saçlı kadın ve yanındaki çocuklar için yemek hazırlarken, "İşte Penny," diye anons ediyor. "Siz ikiniz tanıştınız mı?"

"Merhaba," diyor Penny, gülümseyerek diğer yanımda otururken. Kollarında narin, soluk mavi tenli, tombul yanaklı ve siyah saçları başının üzerinde iki düğüm halinde toplanmış küçük bir kız çocuğu var. Çocuğun boynuzları minik yumrular halinde ve Penny yumruğunu ağzından çektikten sonra bile başparmağını emiyor.

Çok sevimli.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor Penny bana gülümseyerek. "Daha fazla insan gelmesine bayılıyorum! Yeni kan her zaman hoş karşılanır, biliyor musun? Ve kampta yardım edecek daha çok el."

Callie garip lapadan biraz daha kaşıklayarak, "Bu Vivi," diyor. "Yankılanan oydu."

Callie'nin sözleriyle içten içe ürperdim. Böyle mi bilineceğim? Skarr'da yankı uyandıran kız mı?

Penny'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh, senin hakkında iyi şeyler duydum! Ateş konusunda çok becerikli olduğunu ve her şeyi çabucak kavradığını. Eğer bir akıl hocası istiyorsan, sana talip olacağım."

"Hey," diye itiraz ediyor Callie, "Ya ben de istersem?"

Penny gülerek, "İlk kim söylerse onun hakkıdır ve az önce ben söyledim," diyor. Kızının başparmağını tekrar ağzından çıkarır ve sonra yüzünü buruşturur. "Bu sabah midem çok kötü. Sanırım gidip çayımı almam gerekiyor."

Sonra sanki yabancı değilmişim gibi bana kızını verdi.

Penny kızının eline bir kase yulaf ezmesi tutuşturur. "Bayan Vivi yemene yardım edecek, Brenna. Uslu dur, annen hemen dönecek." Burnunu kırıstırıyor. "İki jif. Kusacağım ve çayımı alıp hemen döneceğim."

Oh. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Hamile," diye açıklıyor Gail.

Ah. Brenna'yı kucağıma alıyorum ve tanıdık gelmese de -hatıralarım bebeklerle dolup taşmıyor, bu iyi bir şey olabilir- tatsız da değil. Mis gibi kokuyor ve bir kaşık yerken Gail'e kıkırdıyor, Gail de ona surat yapıyor.

"Oğlumun o kadar küçük olduğu zamanları özlüyorum," diyor Gail hüznle. "Z'hren artık çok büyüyor. Bu sabah babasıyla ava gitti. Seni onlarla sonra tanıştıririm."

Brenna ciddiyetle kaşığını yemeğine daldırır ve onu Gail.

"Teşekkür ederim," diyor Gail ve yemek yiyormuş gibi yapıyor, bu da Brenna'nın

Kıkırdama.

Gizlice eğilip Brenna'nın bebek saç örgülerini kokluyorum. Yumuşak, kırırcık ve koyu renk ve bana Skarr'ın saçlarını hatırlatıyor. Neden bu kadar

Ya da veda etmeden gittiği için neden hâlâ kırgın olduğumu. Onun eşi olmayı kabul etmiş değilim. Eğer seks yaparsak, bebekler olacak.

Brenna gibi bebekler, sevimli tombul yanakları ve tatlı kokulu at kuyruklarıyla.

Olamaz. Acaba khui beni de bebek delisi yapar mı? Bu düşünce beni endişelendiriyor ve sormak istiyorum ama aynı zamanda bunun kampta duyulmasını da istemiyorum. Skarr'ın bebekler hakkında soru sorduğumu ya da rezonansın nasıl hissettirdiğini öğrenmesi isteyeceğim son şey.

Sorulması gereken bir şey varsa o da çoğul çük meselesidir ve bu konuşmaya nasıl gireceğimi bilmiyorum. Bütün uzaylıların iki siki mi var? Skarr bir anomali mi?

İkinci alet nereye gidiyor? Yani, bariz bir delik var ama... Bu düşünceyle telaşlanıp, otomatik olarak Brenna'nın elindeki yemek kaşığını yiyorum. Beni itip kakıyor, çocuğun çok hoşuna gidiyor.

Bölüm

On dokuz

SKARR

Sabah erkenden Ashtar'la yola çıkıyoruz ve o da insan Jason'ı yanında getiriyor. Ekibimize katılması beni pek heyecanlandırmadı ama Jason'ın da bir kulübe inşa etmeyi öğrenmek istediğini söyledi. Bunu anlıyorum. Biz zeki olanlarız, becerilerimizle dişileri etkilemek istiyoruz. Biz avantaj elde ederken diğerleri uyusun.

Vivi'mi etkilemek için elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım olacak.

Böylece Ashtar bir ejderhaya dönüşüyor ve bizi birkaç koy öteye götürüyor, burada yuvarlanan kayaları toplayıp kulübenin temelini **o l u ş t u r a c a k** büyük kayaları arayabiliyoruz. Ashtar "savaş formundayken" son derece ağır şeyleri taşıyabilir ve onları bizim için uçurur. Tek yapmamız gereken ihtiyacımız olanı seçmek ve bir araya getirmeye çalışmak.

Sahilde yürüyorum, en iyi, en mükemmel kayaları arıyorum ve Vivi'yi düşünüyorum.

Dün gece zihnimde tekrar tekrar oynayıp durdu. Güldüğünde ne kadar güzeldi, ay ışığında gözleri nasıl parlıyordu. İçki o n u n çekingenliğini azalttı, rahatlamasını ve endişelerini unutmasını sağladı. Ve *beni* öptü.

Öpüşmek. Şimdi tecrübe ettiğim için bunun cazibesini kesinlikle görebiliyorum. Vivi ne yaptığını biliyordu. Kendini bana doğru fırlattı ve ağzını ağzıma yerleştirdi, sonra da dilini ağzımın içine sokarak kontrolü ele aldı. İnanılmazdı ve beni sadece sarhoş olduğu için öptüğünü fark etmek o anı benim için mahvetti. İçkiden aklını kaçırdığı zaman öpmesini istemiyorum. Beni istediği için öpmesini istiyorum.

Sonra onu durdurmaya çalıştım ve her şey ters gitti.

Vivi bana oynak dokunuşlar yaptı ve onları itmek için sahip olduğum her şeyi aldı. Sikime uzandı ve ovuşturdu, ben de dokunulmamış bir çocuk gibi hemen hem üst hem de alt sikimi çıkardım.

Hemen kaçtı. Küçük düşürücüydü.

Neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum. Aletlerim onu memnun edecek kadar büyük değildi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı mı fark etti? Onu geri çevirdikten sonra bile onun avuçlarının içine doğru mu çekildim? Keşke cevabı bilseydim. O sırada

Adına ya da nereden geldiğine dair hiçbir anısı yok, benim de kadınlara dokunmak konusunda hiçbir anım yok. Bu konuda iyi olduğumu varsayıyorum, ancak şüphe güvenimi yiyip bitiriyor ve ruh halimi bozuyor.

Belli belirsiz üçgen şeklinde büyük bir kaya parçası buluyorum ve hem Jason hem de Ashtar'a el sallıyorum. Kayaları inceliyorlar ve Jason hemen aşağıdaki başka bir kayalığa atlarken memnun bir ses çıkarıyor. "Burada iki kat için de yeteri kadar var. Şimdi tek yapmamız gereken onları bir yapboz gibi birleştirmek."

"Jig-saw?" Ben soruyorum. "Nedir bu?"

Jason hâlâ kayaya bakarak, "Bir bulmaca," diye devam ediyor. "Yine de sanırım çatlakları daha küçük taşlar ve bir çeşit çimento karışımıyla harçlayabiliriz. Size babamın inşaatçı olduğunu söylemiş miydim? Bana öğrettiği birkaç şeyi hatırlıyorum ve sanırım bununla çalışabiliriz."

Jason ve ben yakınlarda durup kum ve deniz kabuğu parçalarının yağmasını izlerken Ashtar savaş formuna dönüyor ve ilk büyük kaya parçasını kumsalın kenarından aşağı atıyor.

İnsan erkeğe bakıyorum. Benden daha küçük. Çok daha küçük. Omuzları o kadar geniş değil ve insan dişiler arasında en uzun boylu olan Vivi'den sadece biraz daha uzun. Belki de çok iyi donatılmışımdır? Sorun bu olabilir mi? Aletlerim onu memnun etmek için çok mu büyük? "Jason, insan sikleri cılız mı?"

Jason kekeliyor.

Ashtar hemen tekrar insana dönüşür, büyük kaya parçasını atar ve ağır bir *Gümbürtüyle* sahile düşmesine izin verir. Yüzünde eğlenceli bir sırıtiş belirir. "Üzgünüm, bunu duymak zorundayım. Bu da ne şimdi?"

Erkek drakoni çıplak, çünkü formlar arasında geçiş yaparken kıyafet giymiyor. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama şimdi penis boyutlarını düşündüğüm için onunkini yakından inceliyorum. Boyutu benimkiyle eşit görünüyor ve Ashtar da Jason'dan daha büyük. Bu yüzden ona elimle işaret ediyorum. "Yeterince büyüksün. Yeterince büyük olduğumu biliyorum. Jason'ın sikinin küçük olup olmadığını merak ediyorum. Eğer tüm insan erkekleri yetersiz donanıma sahipse."

"Bu ne lan, kardeşim." Jason ellerini kalçalarına koyar. "Sikimi çıkarıp seninle karşılaştırmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum ve kemerimi çözmeye başlıyorum. "Benim için sakıncası yok."

Jason ellerini kaldırır. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Sırf merak ediyorsun diye onu çıkarmayacağım. Buna neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum."

Bu yeterince adil bir soru gibi görünüyor. "Dün gece arkadaşım ile bir yere gidiyorduk. Bana dokundu ve kaçtı. Acaba bedenimden dolayı mı

onu korkuttu. Belki de benimkiler yerine küçük insan siklerine alışmıştır."

"Kendini bir şey sanıyorsun. Sen konuştuğun için kaçmadığına emin misin?"

"Eminim. Konuşmama aldırıyor." Yani, çok.

Jason gözlerini devirir. "O zaman bir tek o var. Ne kadar harika olduğun konusunda çeneni kapatmıyorsun ve bu herkesin sinirini bozuyor."

Öyle mi? "Gücüm ve kurnazlığım konusunda neden utangaç olayım ki? Güven verici olmalı. Kabile benim iyi ve yetkin bir avcı olduğumu bilecek. Sadece yetkin değil, en iyisi."

Ashtar hiçbir şey söylemiyor, elini ağzına bastırmış. Bir kahkahayı ya da yüz buruşturmayı gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor.

"O kadar muhteşem olsaydın bunu zaten bilmiyor olur muyduk?" Jason talep ediyor. "Neden bağıırıyorsun?"

"Çünkü-"

"Çocuklar, çocuklar," diye sesleniyor sonunda Ashtar, bize doğru bir adım atarak. "Şu anda benim çocuklarım gibi konuşuyorsunuz. Burada hepimiz arkadaşız."

"Ben sadece sorunun aletlerimin büyüklüğü olup olmadığını anlamaya çalışıyorum," diye belirtiyorum.

Jason gözlerini kırpıştırır. "Affedersin, sik mi dedin?" "Dedim."

"Sanırım sorunu bulduk." Jason sırtıyor. "Gerçekten iki siki mi var?"

"Tabii ki. Ben bir ssethri splice'ım." Bunun neresinin garip olduğunu anlayamıyorum.

Jason önce Ashtar'ı sonra da kendisini işaret eder. "Onun iki siki yok. Benim iki sikim yok."

"O drakoni. Sen insansın." Başımı tekrar sallıyorum. "Dediğim gibi, ben ssethri'yim."

"Ama senin eşin bir insan," diye hatırlatıyor Ashtar. "Ve bu galaksideki diğer insan ırkları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bizim bildiğimiz gibi değil."

Öyle mi? Vivi bu yüzden mi panikledi? Beklediğinden daha büyük bir aletim olduğu için mi? Sorun aletin büyüklüğü ya da benim ona verdiğim tepki değil mi? "Aletlerimden birini yok edemem. Çıktıklarında ikisi birden çıkar."

"Çıkarmak mı?" Jason'ın kaşları çatılır.

Ashtar bir parmağını neredeyse zıplayan bir hareketle açarak gösteriyor.

"Kahretsin, *ekstrüzyon*." Jason'ın gözleri genişler. "Eh, artık bu boku görmek istiyorum. Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

Şimdi de sikimi mi görmek istiyor? Bah. "Senin için çıkmayacağım. Sadece kadının için." Durup düşünüyorum. "Yani sence onu panikleten şey sik sayısı mıydı?"

"Yüzde bin," diye katılıyor Jason.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yapıldığımı değiştiremem. Vivi'nin vücudumu yaratılış şeklinden dolayı beğenmeyebileceği düşüncesi iç karartıcı.

"İşimize dönelim mi?" Ashtar soruyor. "Kulübenin döşemesi için parçaları topla ve gün çok geç olmadan yola koyulalım."

Bölüm
Yirmi

VIVI

Gail, bütün gün onun yanında kalabileceğimi ve sohbet etmem için baskı yapmadan beni insanlarla tanıştıracaklarını açıkça belirtiyor. Tatlı, rahat bir kişiliği var ve ona hemen güveniyorum. Onun yanında oturmak ve kemik bir tığ ve sinew'den yapılmış bir kordonla giysilere nasıl yama yapılacağını öğrenmek günü korkunç olmaktan çıkarıyor. Gail herkesle sohbet ediyor, tanışabilmem için insanlara adımı veriyor ve sonra hemen sohbeti değiştiriyor, böylece kendimi zor durumda hissetmiyorum.

Kabiledeki diğer herkes de oldukça iyi görünüyor. Çok sayıda bebek ve oldukça fazla sayıda sert görümlü, çok uzun mavi uzaylı var, ancak Gail bana hepsinin göründüklerinden daha nazik oldukları konusunda güvence veriyor ve birden fazla bebeği kucaklayan veya bir çocukla oynayan birini görüyorum, bu da endişemi hafifletiyor. En korkutucu olanı aslında Liz adında otoriter bir sarışın ve herkese bok atıyor gibi görünüyor. I'rec'i takip ediyor, "taters" ya da başka bir şey hakkında onunla alay ediyor ve I'rec onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Ondan tamamen uzak durmaya çalışıyorum, çünkü birinin benimle dalga geçmesini kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Eminim eğlenmek için yapıyordur ama yine de bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Gail'in eşi Vaza koyu mavi tenli yaşlı bir erkek ve oğullarının dört kolu var ve insana hiç benzemiyor. Bunun hakkında soru sormuyorum. İkisinin de onu çok sevdiği ve bir aile oldukları çok açık. Gail döndüklerinde ikisini de öpücük yağmuruna tutuyor ve küçük çocuk avladığı ölü bir hayvanı gururla havaya kaldırdığında, sanki ona elmas getirmiş gibi haykırıyor. Çok şirin.

Ama sonra daha fazla insan ateşe doğru akmaya başlıyor, yürüyüşlerinden dönen avcılar. Ortam kalabalıklaşır ve gürültülü bir hal alır, insanlar birbirleriyle konuşur. Dört kollu iri bir uzaylı eşini ve çocuğunu öpüyor ve hemen ardından yakındaki büyük bir hayvanı kesmeye başlıyor, bu da yeni gelenlerden birkaçının geri çekilmesine neden oluyor. Ben olduğum yerde kalıyorum, Gail'in bana yardım ettiği tuniğe bir dikiş daha atıyorum. Başa çıkabilirim, kendi kendime moral konuşması yapıyorum. Birbirini tanıyan ve hepsi de yeterince iyi olan bir grup insanın etrafında olmak o kadar da kötü değil. Onlar benim yeni ailem olacak. Bununla başa çıkabilirim. Halledebilirim.

O zaman hissediyorum.

Khui'm göğsümde mırıldanıyor, şarkı yükseliyor. Ejderha tepemizde uçuyor ve sırtındaki yeşile bir an için gözüm takılıyor. Sadece Skarr bu

Yakınlaşmak göğsümde bir şarkı patlamasına yetiyor ve yanımda oturan kadının merakla bana baktığını fark ediyorum.

Ayağa kalkıp dikişi sepete koyuyorum, birinin üzerine basıp Skarr kampa dönmeden geri çekiliyorum.

"İyi misin?" Gail kendimi gruptan ayırma çabalarımı fark ederek bana soruyor.

Parmaklarım alnıma gidiyor ve hareket etmeyi bırakmıyorum. "Başım ağrıyor, uzanacağım."

Ben *tam* bir korkağım.

Sadece... dün gecedен sonra onunla konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Diğerlerinin önünde yüzleşmeye kesinlikle hazır değilim ve Skarr'ın onların önünde poz vermeyi ve gösteriş yapmayı sevdiğini biliyorum. Ya öpüşmekten ve onu ateşin etrafında yakalamamdan bahsetmeye kalkarsa? Ölürüm. Sadece öleceğim. Bir aşağılanma topuna dönüşür ve ölürüm.

Gelsin ve beni bulsun, böylece özel olarak konuşabiliriz.

Yeni gelen kadınların uyuduğu çadırın girişine yakın bir yerde oturuyorum. Bir mağara önerilmişti ama erkekler "birlikte" uyumak istemedikleri için tekil insanlar için birden fazla çadır kurmaktansa erkeklerin orayı almasının daha iyi olacağı düşünüldü. Mağarada erkekler yayılıp göğüslerini doyasıya dövebilirken, kadınlar da sıcaklığı paylaşmak için aşağı yukarı bir kucaklaşmaya sahipler.

Ya da benim gibi olur ve sabahları ayaklarının üzerine yayılırsınız.

Zaman geçiyor, khui'm daha güçlü mırıldanıyor ve Skarr'ın yakınlarda olması gerektiğini biliyorum. Diğerlerinin ateşin yanında gülüp konuştuklarını duyabiliyorum. Güneş batıyor ve hava kararıyor ama Skarr hâlâ gelmiyor. Esniyorum ve battaniyeye kıvrılıyorum ve uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda Colleen ve Isadora yatağa girmişlerdi ve saat geç olmuştu.

Skarr benimle konuşmaya gelmedi.

Pekala. Ben de onunla konuşmak istemedim.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN acı verici bir şekilde yavaş geçiyor.

Her gece diğer kadınlarla birlikte battaniyeleri paylaşarak uyuyorum. Yeterince masum, ama rüyalarım Skarr'la dolu ve zonklayarak ve özlemle uyanıyorum. İsteyeceğim son şey, khui'm kontrolden çıkarken başka bir kadının sırtıma sarılmasıdır. Ben olmadığım zaman

Skarr'ı hayal ediyorum, ormanda ateş yakıyor ya da balık tutuyorum, göremediğim biriyle konuşuyorum. Etrafım dağlar ve uzun yeşil ağaçlarla dolu ve belimde bir şamandıra içine yerleştirilmiş pantolon ve botlarla siyah waders giyiyorum. Pantolonumun ne kadar çirkin olduğuna ama renginin iyi bir seçim olduğuna gülüyoruz çünkü ben hep siyah giyiyorum.

Bu rüyalar her zaman Skarr'la ilgili olanlardan daha rahatsız edicidir, çünkü uyandığımda acı çekerim ve rüyalarındaki kişiyi özlerim. Babam olduğunu düşünüyorum ama yüzünü hiç görmüyorum ya da adını hatırlamıyorum. Sadece onu sevdiğimi hatırlıyorum.

Gündüzler, sıkıntılı gecelerimden çok daha iyi değil. Skarr ana kamptan uzak duruyor ve diğer kadınlar yakın durduğu için ben de öyle yapıyorum. Gail, Flor ve bir süredir burada olan diğer kadınlar her gün bize becerilerimizi göstermek için zaman ayırıyorlar-ölü bir hayvanın derisinin nasıl yüzüleceği, nasıl kesileceği, üç ayaklı torbalar ve içindekileri ısıtmak için torbanın içine yerleştirilen sıcak taşlarla ateşte nasıl yemek yapılacağı. Kendimizi giydirmekten sorumlu olacağımız için dikiş ve kıyafet yapımı da var. İşlenecek deriler, ayıklanacak balıklar, kurutulacak deniz yosunları, toplanacak kökler ve otlar var. Bu liste hiç bitmiyor ama buradaki kadınlar birbirlerini destekliyor ve işleri sırası geldikçe hallediyorlar. Kimseden insanüstü ya da yetenekli olması beklenmiyor, sadece ellerinden gelenin en iyisini yapmaları isteniyor.

Bu yüzden önüme konan her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapıyorum. Kendim için üzerime oturan ve sıcak tutan çirkin bir tunik dikiyorum. Yemek pişirmeye, ot ve kök toplamaya yardım ediyorum. İçgüdülerim beni ele geçiriyor ve bir balığın pullarını ve bağırsaklarını nasıl temizleyeceğimi çoktan biliyor gibi görünüyorum ve bir gün herkesin balığını temizlemek zorunda kalıyorum, ki bu benim en sevdiğim şey değil, ama en azından kimse bana yaklaştırmaya ve sohbet etmeye çalışmıyor.

Hâlâ rahat konuşamıyorum. Hepsi henüz yabancı gibi hissediyor. Sanırım Skarr da benden kaçıyor. Eğer rezonans onu geceleri uyutmuyorsa, belli etmiyor. Sabah erkenden kalkıp ava çıkıyor ya da Jason ve Ashtar'la birlikte "gizli projesi" üzerinde çalışıyor. Ben oradayken ateşin yanına yaklaştırmıyor ve geceleri, büyük bir grup hikayeler anlatmak, yemek paylaşmak ve arkadaşlığın tadını çıkarmak için toplandığında, ona benimle özel olarak konuşma şansı vermek için geri çekiliyor.

Yine de beni hiç aramıyor. Beni aramaya hiç gelmiyor ve bu beni rahatsız ediyor. Islak rüyalarla uyanan bir tek ben miyim? Günün ortasında birdenbire bacaklarını titretecek kadar güçlü bir ihtiyaçla sarsılmıyor mu?

Rezonans onu hiç rahatsız etmiyor mu? Yoksa beni takip etmekten yoruldu mu?

Peşinden gidebilirdim elbette. Sessiz bir yere oturup benimle konuşmasını talep edebilirdim. İlk hamleyi ben yapabilirdim.

Teoride, her neyse. Gerçekte, dilim tutuldu. Onunla konuşma fikri aklımdan her geçtiğinde, mahrem yerlerini nasıl avuçladığımı ve sonra bir bakire gibi nasıl kaçtığımı düşünüyorum. Belki de iki tane değildi. Belki de gerçekten çok büyüktü ve ben de iki penis sanmıştım. O anı takıntı haline getirdim.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, çalışırken her anı takıntı haline getiriyorum. Konuşmalarımızı kafamda canlandırıyorum ve kendime ilgilenmediğimi söylesem de sahili onun için tarıyorum. Şifacıyla her an bir şeyleri bitirmek için konuşacağımı. Onu istemediğimi. Ya da bebekleri. Ya da rezonans.

Gerçek şu ki, Skarr'dan hoşlanmıyorum.

O bir palavracı, evet. Bir palavracı ve şiddet konusunda biraz fazla hevesli. Dikkat çekmeyi sever. Bu açıdan birbirimize tamamen zıtız. Ama bana karşı hiçbir zaman açıkça kaba olmadı, sadece bilgisizdi. Geçmişte benimle ilgilendi ve kendince şefkatli olmaya çalıştı.

Yani hayır, onunla rezonansa girme konusunda eskisi kadar dehşete düşmedim. Sadece karmaşık geliyor, özellikle de ben koştuktan sonra.

Üç gün geçti. Sonra üç gün daha. Skarr benden farklı çevrelerde hareket etmeye devam ediyor. Sahilde birbirimize rastlamıyoruz.

Ve tüm bunlar olurken, rüyalarım gittikçe daha da pisleşiyor.

Bir hafta boyunca birbirimizden uzak durduktan sonra, şafaktan hemen önce uyandım, ağrıyor ve tahrik oluyordum. Rüyamda Skarr pantolonunu açıp bacağından aşağı inen bir dizi siki ortaya çıkarıyor ve ben de her birine biniyorum. Bu beni ıslatmaması gereken saçma, aptalca bir rüya ama ıslatıyor. Khui'm sürekli zonkluyor ve uğulduyor ve bunun yardımcı olmadığını biliyorum. Ayağa kalkıp ayakkabılarımı giyiyorum ama çadırdan çıkıp ateşin yanında bir grup insan gördüğümde onlara katılmak istemiyorum.

Bugün ateşin yanında oturmak istemiyorum. Ya da herhangi birinin, bugün. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Bu yüzden ava çıkmaya hazırlanan ilk gördüğüm kişiye doğru ilerliyorum. Penny ve büyük arkadaşı S'bren. Bir elinde kar a y a k k a b ı s ı , diğerinde mızrağı var ve S'bren'in yürümeye başlayan çocuklarını göğsündeki taşıyıcıya bağlamasını izliyor. Omzuna dokunup endişeli bir gülümsemeyle onu selamlıyorum. "Merhaba. Ödünç alabileceğim kayak takımı olan var mı?"

Penny şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Kayak mı?"

"Evet. Kayaklar." Sesimi sıradan tutuyorum, sanki tek b a ş ı m a tepelerde dolaşmak için bir şey istemek önemli değilmiş gibi. Endişelenmiyorum.

tehlike hakkında. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve rüyalarımın birinde hayalini kurduğum o dağlarda kros kayağı yapıyordum. "Bu daha önce yaptığım bir şey. İyi olacağım."

Ama Penny bana uzun ve düşünceli bir bakış attı.

"Kayaklar." "Evet." Bu neden bu kadar önemli?

Ateşin yanında duran çilli kızıl saçlı Harlow'a doğru döner. "Neden kayaklarımız yok?"

"Kayak mı?" Harlow da aynı şekilde şaşırmış görünüyor.

"Burada kimse kayak yapmıyor mu?" Çekingen bir sesle sordum. "Karlı dağlar olduğu için..."

Penny bana dönüyor ve çaresiz bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sanırım çoğumuz güneyliyiz ya da sportif değiliz. Kimsenin kayağı yok."

Bu bana oldukça saçma geliyor. "Oh. Biraz yapabilirim."

Harlow bize doğru ilerliyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Nadine - buradaki kadınlardan biri ve kendi başına bir avcı- de ilgili görünüyor. "Sanırım Liz bir zamanlar kayak yapmayı denemişti ama kimsenin becerisi yoktu," diye devam ediyor Harlow. "Ama nasıl kullanacağınızı biliyorsanız öğrenmemizden zarar gelmez."

Sadece başımı sallıyorum.

Nadine kaşlarını oynatarak bana baktı. "Ben biraz kayak aksiyonu istiyorum. Yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette." Ona gülümsüyorum. Belki de ihtiyacım olan şey budur; Skarr'dan ve onun benden uzak durmasından uzaklaşmak. Beni meşgul edecek ve kampın dışında tutacak yeni bir görev, böylece onun yokluğunun acısını hissetmeyeceğim.

Ne de olsa, size fırlatılan birini özlemek aptallıktır. Burada olmadığı için mutlu olmalıyım.

Bölüm

Yirmi Bir

VIVI

Karların arasında yürürken Nadine bana, "Doğru olanı bulana **k a d a r** birkaç farklı türde malzeme denememiz gerekebilir," diyor. Koyu teni soluk derisine karşı parlıyor ve heyecandan ısıltı ısıltı görünüyor. "Şu anda aklımda üç farklı şey var, böylece her şeyden biraz toplayıp deneyebiliriz."

Kamptan birkaç saat uzaklıkta dağların kayalık eteklerindeyiz ve manzara tam da hatırladığım gibi dramatik bir şekilde değişiyor. Plajın koyu yüksek kayalıklarla korunuyor, ancak bunları geçtikten sonra kayalıklar yükselmeye devam ediyor, dağların tabanına ulaştıkça karlar daha da derinleşiyor ve rüzgarlar daha da sertleşiyor. Soğuk havaya alışmaya başlıyorum ve khui ve yeni, daha iyi oturan kıyafetlerim sayesinde, hayatımı sona erdirmek yerine sadece tempolu ve ferahlatıcı hissettiriyor.

Kamptan uzakta olmak da çok güzel. Herkes çok sevimli ve yardımsever ve dağlarda tek başımıza yaşamak yerine köyde olduğumuz için mutluyum. Nankör değilim ama içimdeki içe kapanık insan bugünün huzurunu ve sessizliğini seviyor.

Nadine'le dışarı çıkmak aynı zamanda bana yetkin bir kadına tek başına da güvenilebileceğini gösteriyor. Emin değildim, çünkü bazı erkekler eşlerine karşı aşırı korumacı davranıyorlardı, ama bu sabah Nadine gür saçlarını ensesinde düğümledi, bebeğini eşine verdi, **i k i s i n i** de öptü ve sonra hiç soru sormadan benimle yola çıktı. Dağ yollarını da iyi bildiği çok açık. Mızrağının ucunu baston gibi kullanıyor ve ileriye doğru adım atmadan önce sürüklenmeleri dürtüyor ve çantası başımız belaya girerse diye erzakla dolu - halat, ekstra bıçaklar, ateş başlatıcılar ve yiyecek. Ayrıca "avcı mağaraları" denen şeylerin yerlerini de biliyor. Anlaşıldığı kadarıyla bunlar, kötü hava koşullarında mahsur kalma ihtimaline karşı fazladan yiyecek ve silahların saklandığı güvenli "pit stop"lar.

Hepsi pratik ve akıllıca ve belli belirsiz tanıdık geliyor ve bu tür şeyleri uygulayan biriyle mi büyüdüğümü merak ediyorum. Bir hayatta kalma uzmanı. Babamın görüntüsü tekrar zihnimde canlanıyor; kumral saçları ve koyu renk gözleriyle çamurdaki izleri işaret ediyor ve kulübedeki sinek kâğıdına yakalanan sineklerin sayısı ile ilgili şakalaşıyor.

Uyuyor. Bir hayatta kalma uzmanı. Ama bugün, hafızamın garip parçaları beni üzmüyor. En sevdiğim gömlek gibi rahat hissediyorum.

Nadine beni kayalıklar arasındaki patikalar boyunca yönlendiriyor, ileride nereye gideceğimi söyleyebilmem için yer işaretleri gösteriyor. Yakında bunu kendi başıma yapacağımdan hiç şüphem yok. Kampın gürültülü patırtısına dönmek zorunda kalmadan önce dışarı çıkıp karların içinde tek başıma huzurlu bir gün geçirmek ve doğanın güzelliğinin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Önce bir pınara gideceğiz," diyor Nadine yürüyüşümüz sırasında bana. "Kafalarında hafif ama gerçekten sert kamışlar olan bu balıklar var. Devi bunun keratinin bir tür kuzeni olduğunu söylüyor, tıpkı tırnaklarınız ya da at toynakları gibi... Eğer bunlar işe yararsa, herkese kayak g i y d i r m e k kolay olacak. Hiç değilse kayak sopası olarak kullanabiliriz. Kokusunu aldığınızda bahara yaklaştığımızı anlayacaksınız."

"Koklamak mı?" Merakla soruyorum, onun açtığı izli yola girerken Ben.

"Oh evet. Bu gezegen volkanik faaliyetlerle dolu, yine Devi'nin teorisi. -ve bir sürü kaplıca var." Elini burnunun altında çırpıyor. "Çürük yumurta gibi kokuyor ama su sıcak ve yıkanmak için güzel."

Ne kadar etkileyici. Bu ihtimal ilgimi çekti. "O zaman çok deprem oluyor mu?"

"Çok değil ama biz geldikten kısa bir süre sonra bir yanardağ patladı. Birkaç gün boyunca sahili sular altında bıraktı ve ardından bir ay boyunca üzerimize kül yağdırdı." Bana alaycı bir bakış attı. "Yine de patlamaların çoğunun insanlar arasında olduğunu göreceksin."

"İnsanlar mı?"

"Burası küçük bir kumsal ve bir sürü büyük kişilik var," diyor gülerek, daha derin bir kar parçasında ilerlerken. "Ve tabii ki her zaman rezonans vardır. Lafı açılmışken... Sormamın sakıncası yoksa senin için nasıl gidiyor? İyi uyuyamıyor gibi görünüyorsun."

Bunu o kadar dostane ve hazırlıksız bir tonda söylüyor ki alınmıyorum. Bu konunun gündeme geleceğini biliyordum. Nasıl çıkmasın ki? Dediği gibi, burası küçük bir plaj. Ben durum hakkında sessiz kalsam bile Skarr'ın pek de sessiz *olmadığını* tahmin ediyorum. "Hayır, değilim."

"Rezonans zordur," diye onaylıyor, bana dönüp bakmak yerine manzarayı inceliyor. "Beni yanlış anlamayın, aynı zamanda keyifli ve bebekler harika, ama yine de her şeyinizi mahvediyor. Bir gecede 'ben' yerine 'biz' oluyorsunuz."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. "Fark ettim. Birlikte olup olmamamız önemli değil, herkes Skarr'ı zihninde benimle eşleştiriyor, sanki çoktan karar verilmiş gibi."

Bu konu birkaç kez sohbetlerde gündeme geldi ve insanlar bizden bir çiftmişiz gibi bahsetti.

"Olaya onların bakış açısından bakın. Bu nesilde, rezonans karar veriyor. Herkes mutlu bir şekilde eşleşiyor. Bana geçmişte böyle olmadığı söylendi ve Rukh ile Raahosh'un anne ve babasının hikayeleri - ve birbirlerinden ne kadar nefret ettikleri - efsanedir. Ama çoğunluk için? Bu insanların gözünde, yankılanan bir çift mutlu bir çifttir. Ama kapana kısılmadığınızı bilmenizi istedim."

Garip bir şekilde, sözleri beni boğuyor ve boğazımda konuşması zor bir düğüm oluşuyor. "Değil miyim?"

"Değilsin," diyor kararlı bir şekilde. "Rezonans doğanın bir gücüdür. Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum ama Skarr'dan nefret ediyorsan ve onunla birlikte olma düşüncesine katlanamıyorsan, biraz sarhoş olursun, gelmiş geçmiş en kötü seks gecesini yaşarsın ve sonra hayatına devam edersin. Hepimiz geçmişte pişman olduğumuz iğrenç bir tek gecelik ilişki yaşamışızdır, ama o adamla birlikte olmak zorunda değilsiniz. Eğer anlaşıyorsanız, birlikte ebeveynlik yapabildiğiniz sürece, yollarınızı ayırırsanız kimse sizi suçlamayacaktır."

Sırtına bakıyorum. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Gülüyor, bir başka kar kütlesini bıçaklıyor ve sonra etrafından dolaşarak benim de aynısını yapmamı işaret ediyor. "Hiç de değil. Hiç de kolay değil. İşin içinde bir bebek var ve rezonansın ne kadar ezici bir his olduğunu biliyorum. Sadece herkes size belirli bir resim çiziyor ve ben size kendi geleceğinizi yaratabileceğinizi söylüyorum. Rezonansı yerine getirdiğin sürece istediğin şey olabilir."

"Ya da şifacıya kapattırın."

Bu Nadine'i durdurdu. Dönüp bana uzun uzun baktı. "Rezonans yanlış değilim ya da seni bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum ama Veronica rezonansını kapattığında Mari'ye ne olduğunu gördüm. Zombi gibiydi. Tamamen değil. Sadece tamamen kendinden geçmişti, uyuşmuş gibiydi. Kimse hayatını böyle geçirmemeli. Anne olmaya tamamen karşıysanız, burada sorgusuz sualsiz çocuğunuzu seve seve büyütecek başka insanlar var. Skarr burada olduğu için bu kabiledede kalmak istemiyorsan, daha içeride başka bir kabile var. Seni şu ya da bu şekilde ikna etmek için burada değilim. Seçimlerini yapmalısın, tamam mı? Ben sadece

Arkadaş olmak ve herkesin düşündüğü gibi beyaz çitlere sahip olmak zorunda olmadığınızı bilmenizi sağlamak."

Alaycı bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sahilde bir çit aptalca görünürdü."

Eğlenerek homurdanıyor. "Evet, öyle. Hadi, akarsuyumuz çok uzakta değil. Şu tepeyi aştığımızda kokusunu almaya başlayacağız."

Başımı sallayarak, tekrar başladığında onu takip ediyorum. "Konuşma için minnettarım. Sadece düşünecek çok şey var. Ve... Zor biri olabileceğini biliyorum ama Skarr'dan nefret etmiyorum."

"Kızım, bana zor, iğrenç erkeklerden bahsetmek zorunda değilsin. Thrand'la tanıştın mı?"

Duraksadım. "Aslında öyle olduğunu sanmıyorum."

"Şey," diye mırıldanıyor. "O tam bir baş belası. Ve bunu onun eşi olarak sevgiyle söylüyorum. Size onun-oh, izler. Bekle biraz."

Yakındaki bir dizi izi incelemek için karda çömeliyor ve ben de öğrenmek istediğim için aynısını yapıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bunlar daha önce gördüğüm izlerle aynı - bir tarafta sürüklenme, diğer tarafta büyük pençeler.

Yaralı kar kedisi burada. Bizi takip ediyor.

Bölüm

Yirmi İki

SKARR

Birkaç adım geri atıyorum ve öğleden sonra güneşinin altında yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. İyi bir kulübe olduğuna karar verdim.

Hayır, bu *en iyi* kulübe. Çünkü Vivi en iyisini hak ediyor.

Burayı onun için mükemmel bir yuva haline getirmek için çok çalıştım. Olayların içinde olmayı sevmediğini biliyorum, bu yüzden kulübesini grubun uzak kenarlarına, uçurumların en ucuna yaptım. Kapısı da uçuruma doğru bakıyor, bu yüzden gelen herkes yaklaşmak için platformun etrafından dolaşmak zorunda kalacak. Ashtar bunun tuhaf olduğunu düşündü ama ben sevdim. Vivi'm için takdir edeceğini bildiğim bir mahremiyet seviyesi ekliyor. Çatı uzun ve iyi açılı, böylece duman tepedeki delikten dışarı çıkabiliyor ve zemin bulabildiğim en pürüzsüz kayalarla yapıldı, Jason'ın kum, deniz kabukları ve kilden oluşturmalarına yardım ettiği harçla birleştirildi. İç kısımda ateş yakmak için geniş bir çukur var, daha fazla kaya ile kaplı ve duvarlar daha fazla harç ve tekrar eden bir düzende daha küçük kayalarla örülmüş. Vivi'nin içine koyması için henüz kürküm ya da eşyam yok ama Ashtar kabilenin fazlasıyla eşyası olduğunu ve kendisinin seçebileceğini söylüyor.

Ona göstermek için sabırsızlanıyorum. Umarım... Umarım vücudumun onunkinden farklı olmasına rağmen benden hoşlanmasını sağlar. İnsan dışilerinin hediyelerden hoşlandığını söylemişim, umarım o da bundan hoşlanır.

Kapının üzerindeki örtüyü bir kez daha ayarladıktan sonra taş platformdan sahildeki kumlara iniyorum. Kumsalın bu ucu sessiz, ama kabilenin ana yerleşim alanı daha ileride. Vivi orada olacak, zamanını ateşin etrafında geçirecek ve bilgileri özümseyecek. Diğerlerinden öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek için çok zeki. Belki ben de aynısını yaparsam bana ilgiyle bakar.

Ama benden kaçtığını biliyorum. Aptal değilim. Varlığımın onu rahatsız ettiğini açıkça belirtti ve ben de ona alan bırakmaya çalıştım. Onun için yaptığım kulübeye odaklanmaya çalıştım, çünkü onun yakınında olup ona dokunamamak çıldırtıcı.

Vivi'nin öpücükleri her şeyi daha da kötüleştirdi. Daha önce ona dokunmanın hoş olacağını biliyordum ama ona ne kadar ihtiyaç duyacağımı fark etmemiştim. Ağzını tekrar ağzıma almayı ne kadar çok isterdim. Şimdi onun ne hissettiğini biliyorum.

Bana srtndğnde nasıl olduğnu ve dudaklarının tadının nasıl olduğnu. Bu durum rezonansla mücadeleyi çok daha zor hale getirdi.

Umarım kulübenin hediyesiyle... Umarım yeniden başlayabiliriz ya da vücudumun onda yarattığı kırgınlığı atlatabilir. Uzun boylu ve güçlü olabilirim ama aynı zamanda iki sikim var ve Jason'ın bana sylediğne göre bu yüzden panikledi. Belli ki dehşete düşmüş ve iğrenmiş.

Göğsümü ovuşturarak, zamanın geldiğne karar verdim. Vivi'ye hediyesini verme zamanı. Kumlu sahile doğru ilerliyorum, khiu'min tınısını orada hissediyorum. Daha önce sessizleşmişti ve a'ani Thrand, Vivi'nin eşi Nadine ile ava gittiğni söyleyene kadar beni paniğe sürüklemişti. Menzil dışında olmalıydı, ama şimdi geri döndü, çünkü göğsüm bir kez daha şarkıyla doldu. En güçlü, en mükemmel dişiyle yüzleşmeye ve ondan benim olmasını talep etmeye -hayır, *istemeye*- hazır bir şekilde ateşe doğru ilerliyorum.

Sahilin bu bölümü hareketlilikle dolu. Bir kadın diğrlerine nasıl deri dikileceğni gösteriyor, bir diğri ise küçük bir ateşin üzerinde kokulu bir boya karışımını karıştırıyor. Ana ateşte yemek pişiyor ve etrafında birçok insan var. Sabrina I'rec ile derin bir sohbete dalmış, Kyth ise onun yanında duruyor. Valmir ve Chalath, Vordis ve Raahosh ile silahları tartışıyor. İki erkek yakaladıkları balıkların derisini yüzüp çocuklara nasıl keseceklerini gösterirken, bir başkası da kurutmak için deniz yosunlarını askıya diziyo. Burada her yerde insanlar gülüyor, konuşuyor ve işlerine rağmen sohbet ediyor.

Vivi'yi görmüyorum ama yine de olayların içinde olmayacaktır. Bu onun tarzı değil.

Bu yüzden silah sohbetine katılmak için durmadan (ok istememe rağmen) ya da ana ateşin yanında hızlı bir yemek yemek için duraklamadan, işlerin yoğunluğna doğru ilerliyorum. I'rec'e en iyi kulübeyi yaptığımı söylemek için durmuyorum, gerçi yaptığımı biliyorum. Valmir'in dövüşmek için can attığını bilsem de hiçbir erkeğe meydan okumuyorum. En önemli şey Vivi.

Orada, kampın uzak ucunda, tuvalet kulübelerini geçip B'shit'in çömlek yaptığı küçük mağaranın yakınında, güzel ve güçlü eşim koyu tenli bir dişiyle konuşuyor. Thrand'ın eşi. Uzun, boruya benzeyen kamaşların kıvrımını test ediyorlar ve uzunluğnu işaret ediyorlar. Sırtı bana dönük ve yaklaştığımı fark etmedi.

Cesur adımlarla ilerliyorum, khiu'min şarkısı yüksek ve yoğun. "Gezegendeki en iyi kadınla konuşmalıyım."

Vivi sertleşiyor ve Nadine gülümsemesini gizliyor. Eşim dönüp bana bakıyor, yüzünde ihanete uğramış bir ifade var. "Meşgulm Skarr."

"Sorun değil," diyor Nadine, direği bir kez daha kayalık uğurumdaki yerine koyarken. "Thrand ve Deenie'nin yanına dönmeliyim. Onlara bakmayı bitirdiğinde bunları mağaraya koyabilir misin? Sabah yeniden toplanabiliriz."

Nadine'e başıyla selam veriyor, diğer kadın uzaklaşıırken benimle göz teması kurmuyor. Yaklaşmamın bu şekilde karşılanacağını ummuyordum ama aynı zamanda şaşırtıcı da değildi. Vivi benden hoşnut değil ve bu sadece bunu doğruluyor. Bir eş olarak onu memnun etmiyorum ve bunun farkına varmak beni kahrediyor. Bunu anlayamıyorum. Ben mükemmel bir savaşıyım ve avcılarının en iyileri arasında olacağını biliyorum. Yine de beni istemiyor. Bu beni umutsuzluğa sürüklüyor.

Vivi kamışları yerine koyuyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

Kafam karıştı. "Ne yapacaksın?"

"Gelmiş geçmiş en iyi kadın olduğumu söyleyip duracak mısın? Herkese?"

Bu onu rahatsız mı ediyor? "Ama neden e t m e y e y i m ki? Senin ne kadar **h a r i k a** olduğunu bilmeliler."

"Ben **h a r i k a** değilim!" Sinirli bir ses çıkarıyor. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü öyle olduğunuz çok açık! Eğer bunu görmüyorlarsa, o zaman aptaldırlar."

Bir elini alnına vuruyor. "Etrafta dolaşıp böyle şeyler söylemen herkesin bana tuhaf bakmasına neden olacak."

"O zaman bırak baksınlar! Ne fark eder ki?"

"Benim için önemli!"

"Neden?"

Duraklıyor ve bana bakıyor, sanki cevap açık olmalıymış gibi. Ama değil, benim için değil, bu yüzden açıklamasını işaret ediyorum. Vivi el kol hareketleri yaparak kekeliyor. "Ben... Ben bilmiyorum! İlgiden hoşlanmıyorum!"

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Çünkü.... çünkü kim olduğumu bilmiyorum," diye yanıtlıyor bir süre sonra. "Çünkü beni bir sahtekar olarak görecekler. Harika olduğumu söyleyip duruyorsun ve öyle olmadığımda benimle dalga geçecekler."

"Hayır, yapmayacaklar. Hatalı olduğumu düşünürlerse benimle alay ederler, seninle değil." Omuz silkiyorum. "Ve umursamayacağım, çünkü haklı olduğumu biliyorum. Benim için, sen

Keskin bir zekâyâ, güzel bir vücuda ve güçlü bir ruha sahip inanılmaz bir kadınsınız. Kimse beni bunun aksine ikna edemez."

Omuzları çöküyor ve iç çekiyor. "Oh, Skarr."

Bu kulağa... garip bir şekilde üzücü geliyordu ve onu üzmemek isteyeceğim son şeydi. "Benimle gel," diyerek onu ileriye doğru salladım. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Vivi'nin yüz ifadesi şüpheli bir ifadeye dönüşüyor ve başını sallayarak direklerle geri dönüyor. Meşgulmüş gibi davranarak onları kayalara doğru diziyo. "Neden yapayım ki? Beni günlerce görmezden geldikten sonra mı?"

Göğsüm gururla kabardı. Yani ondan kaçtığımı fark etmiş miydi? "Yokluğumu fark ettin mi?"

Tırnağını saç çizgisindeki çatlakta gezdiriyor, bir direği yana çekiyor ve bana zar zor bakıyor ama yine de tüm dikkatinin bende olduğunu söyleyebilirim. Benden etkilenmemiş gibi davranıyor. Bu bir hile, rakibini cezbetmek için harika bir strateji. Ya da khi'si benimkine bu kadar cesurca şarkı söylemeseydi öyle olurdu.

Vivi de aynı şeyi fark etmiş gibi göğsünü ovuşturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Elbette fark ettim. Yaptığın her şeyi fark ediyorum. Rezonansa giriyoruz. Sadece gelip benimle özel olarak konuşmanı bekliyordum." Bakışları benimkilere kayıyor, suçlayıcı. "Ve hiç yapmadın."

Bekle.

Dikkatimi çekmek mi istedi?

Şok oldum. Sinyallerini nasıl bu kadar yanlış okuyabildim? "Bilmiyordum, Vivi. Seni yalnız bırakmamı istediğini sanıyordum."

Direkleri seçiyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve yüzünü bana döndü. "Ne istediğimi nasıl bilmezsin Skarr? Sana mahremiyeti ne kadar sevdiğimi defalarca söyledim. Herkesin önünde bu konuyu açmaktan ne kadar nefret ettiğimi. Neden seninle herkesin önünde konuşmak isteyeceğimi düşündün ki? Konuşabilelim diye ateşe her gelişinde oradan ayrıldım. Sen *bana* gelebilesin diye."

"BEN... BEN..." Sözümlü kesiyorum, nutkum tutuluyor.

Şaşırdım kaldım. Zekamla gurur duyuyorum ama bunu tamamen gözden kaçırmışım. Onun ilgisine layık olmadığım için onu yalnız bırakmamı istediğini sanıyordum. Layık olmak için daha çok çalışmalıymışım.

Ama birbirimizi açıkça yanlış anladık ve bunu yaparak onu yaraladım. Onu önemsemediğimi düşündürdüm.

"Vivi," diye nefes alıyorum. "İstediğim için senden kaçtığımı düşünme. Yakınımda olduğunu bilmek ve uzak durmam gerektiğini düşünmek acı vericiydi. Sadece..." Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum, sinirli bir şekilde. "Bir kalabalığı nasıl memnun edeceğimi biliyorum, değil mi? Seyirciyi nasıl kendi tarafıma çekeceğimi biliyorum. Ve en büyük şeylerden birinin, kalabalık sana karşı döndüğünde o r t a l ı k t a görünmemen olduğunu biliyorum. Onları etkileyecek ve tekrar senin tarafına çekecek bir şeyle geri dönene kadar ortalıkta görünmezsin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yüzünde savunmasız bir ifade var.

"Bir kadını nasıl memnun edeceğimi, *seni* nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum. Bu çok açık. Bu yüzden eğitimime geri döndüm. Size -bize- sanki bir turnuva savaşıymışsınız gibi yaklaştım. Düşündüm ki, belki ben etrafta olmazsam, ben dönene kadar benden neden nefret ettiğinizi unutursunuz-"

"Senden nefret etmiyorum. Neden herkes senden nefret ettiğimi düşünüyor?"

Sırıtiyorum, ukala sözlerin arkasına saklanarak. "Kollarımda bayılmadığın için mi?"

Vivi gözlerini deviriyor ve bana sinirli bir bakış atıyor. "Herkesin bizim işimize karışması hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? İşte bu yüzden nefret ediyorum."

Benden kaçtığını söylemiyorum. Şu anda bunu belirtmek pek akıllıca görünmüyor. "Artık buradayım ve sana göstermek istediğim bir şeyle döndüm." Uzandım ve elini elime aldım. "Lütfen size gösterebilir miyim?"

"Bana rüşvet vermene gerek yok. Sadece konuş benimle." Bana doğru eğilirken yüz ifadesi şimdi daha yumuşak. "Seninle muhtemelen konuşmamız gereken çok şey var."

"Konuş. Evet. Konuşmak iyidir." Elini çekiştiriyorum. "Ama önce sana gösterebilir miyim?"

"Bana neyi göstereceksin?"

Memnuniyetle sıırıtiyorum. Buna bayılacağını biliyorum. Onun için ne kadar iyi bir eş olacağımı anlamasını sağlayacak. Ona yeni kulübeyi göstermek için sabırsızlanıyorum. "Gelin. Sana yol göstereyim."

Bölüm
Yirmi Üç

VIVI

S karr beni sahile götürüyor, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi elimi sıkıca tutuyor. Sanki beni bırakırsa kaçacağımdan korkuyormuş gibi.

İyi ve dürüst bir konuşma yapmamızın daha verimli olacağını düşünsem de, beni çekıştirmesine izin veriyorum. Bana göstermek istediği şeyin onun için çok anlamlı olduğu açık, o yüzden bunu yapabilirim. Günlerce yanlış anlaşılmalardan yüzünden birbirimizden uzak durduktan sonra, yavaş yavaş aramızdaki havayı temizlediğimiz için rahatladım.

Benim peşimden gelmediği ve hatalı olanın ben olduğum için öfkelenim ve incindim. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu düşündü. Eğer birine sorsaydı... onlar da ona beni rahat bırakmasını söylerlerdi. Zamana ihtiyacım olduğunu. İhtiyaçlarımı iletmeyen benim. Bazen çok insan gibi görünse ve davranırsa da, bizim gibi düşünmediğini unutuyorum.

Kalabalık size karşı döndüğünde, göze batmazsınız.

Sözleri kalbimi acıtıyor. Skarr'ın da en az benim kadar yalnız olduğunu ve bunu benden çok daha iyi idare ettiğini fark edip duruyorum. Benimle tanışmak ve bana bağlanmak konusunda hevesli olmaktan başka bir şey yapmadı ve ben bir pislik oldum. Kendi mutsuzluğumun içinde debelenip durdum ve ona kendini değersiz hissettirdim.

Bu iyi bir duygu değil.

Elini sıkıca kavıyorum ve o da bana içimi sızlatan heyecanlı bir gülümseme daha atıyor. Bu her neyse bana göstermek için sabırsızlanıyor ve ben *de* kendi kendime bir tekne dolusu ölü balık bile olsa -çünkü bu gezegende kim *bilir*- haykıracağıma, heyecanlanacağıma ve coşacağıma söz veriyorum.

Çünkü bu onun için çok şey ifade ediyor. O benim için iyi bir arkadaş oldu ve ben eskisi gibi olamadım.

"Bu gelgit havuzunu gördün mü?" diye soruyor ve beni ilerletirken havuzu işaret ediyor. "Daha önce burada büyük bir akrep-yengeç yakalanmıştı."

"Beni görmem için getirdiğin şey bu mu?"

Yüzünde sinsî bir ifade ile sırıtıyor. "Hayır, ama manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi yaparsak kampın içinden geçmediğimiz belli olmaz diye düşündüm. Dikkat çekmeyecektir."

Düşünceliliği yüzünden kalbim bir kez daha sızladı. "Çok isterim."

"O halde yolumuza devam etmeden önce bu yaratığa biraz hayran kalalım." Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve gelgit havuzunu ve içindekileri hayranlıkla izliyormuş gibi yapıyoruz ve bu sırada kendimi zihinsel olarak tekmeliyorum çünkü Skarr bir palavracı ve ilgiyi seviyor, evet, ama ne zaman arkamı kollamadı ki?

Her zaman hızımı belirlememe izin verdi. Bana hiçbir şey için baskı yapmadı.

Uzaktaki buzulu işaret ederek sahil boyunca yavaş bir yürüyüş yapıyoruz. Kamptan kimse bize yaklaşmıyor, ancak birkaç kişinin bizi izlediğini görebiliyorum. Yarın ateşin etrafında birlikte yürüdüğümüz ve el ele tutuştuğumuz konuşulacak ama şimdilik sadece anın tadını çıkarabiliyorum. Skarr buzulun üzerinde hareket eden büyük şekilleri ölçüp biçiyor. "Sanırım bir gün gidip onları avlamak istiyorum," diyor bana. "Gren onların tehlikeli yaratıklar olduğunu söylüyor ama bence bu bir meydan okuma gibi görünüyor."

"Sadece beni burada yalnız bırakacak kadar meydan okumaktan hoşlanma," diye cevap veriyorum, Skarr'ın tehlikeli görüldüğü *için* bir şey avladığı düşüncesi beni biraz dehşete düşürüyor.

Sonra ne söylediğimi fark ediyorum ve o bana daha da geniş bir şekilde sırtırken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Neredeyse geldik," diyor heyecanla, sahilde ilerlerken daha hızlı hareket ediyor. "Gel ve gör."

Bana tam olarak ne göstermek istediğini merak ediyorum ve bu yüzden takip ediyorum, küçük kulübelere dönüşen kıvrımlı bir patikadan geçerken adımlarım hızlanıyor, kabuklarla kaplı bir yol onları birbirine bağlıyor. Buranın tarih öncesi havası yeterince çekici, ama kimin nerede yaşadığını henüz bilmiyorum. Kimi ziyaret ettiğimizden ve neden sürprizin bir parçası olduklarından emin değilim.

Sonra Skarr son kulübenin önünde durdu ve bana beklenti dolu bir bakış attı. "Eee?"

"Burada kim yaşıyor?"

"Öyle," diyor gururla ve sanki gururdan göğsünü dövecekmiş gibi omuzlarını geriye atıyor. "Bunu senin için yaptım."

"Sen... bana bir ev mi yaptın?" Şaşırdım. Benden kaçtığı onca zaman boyunca üzerinde çalıştığı şey bu muydu? Ashtar ve Jason'la kaçtığını biliyordum ama bunun için olduğunu fark etmemiştim. "Nasıl... Neden?"

"Böylece kendine ait bir yerin olabilir," diye yanıtlıyor Skarr. "Sessizliği sevdiğini biliyorum ve diğer dişilerle birlikte çadırın çok sessiz olduğunu hayal edemiyorum."

Öyle değil. Kalabalık, gürültülü ve birileri sürekli horluyor ama ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Skarr yine beni düşünüyordu ve ben de

hiçbir fikrim yok. "Sen...sen çok tatlısın."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben güçlü, yorulmak bilmeyen bir gladyatörüm. *Tatlı* değilim." "Bana karşı tatlısın." Elini sıkıyorum.

"Ve bu hoşuma gidiyor."

"O zaman bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," diyor ama sesi isteksiz. "Beğendiğini söyle bana? Sana sahildeki en iyi kulübeyi yaptığımı mı? Gezegendeki?"

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, eğlenerek. Kulübeyi inceliyorum, elim khui ile tamamen ilgili olmayan nedenlerden dolayı uğuldayan kalbimin üzerinde. Bana bir *kulübe* inşa etmiş. Benim için yapabileceği onca şey arasında en mükemmeli, en düşünceli olanı bu olabilir. Taş duvarlara bakıyorum, taban platformunu oluşturan büyük kaya parçalarına hayranlıkla bakıyorum. Kumdan yükseltilmiş ama ahşap kulübeler kadar değil. Yine de daha sağlam görünüyor ve taş zemin sayesinde bir kıvılcımın etrafımı tutuşturması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. "Bu inanılmaz," diyorum ona ve sonra giriş olmadığını fark ediyorum. "Ama kapı nerede?"

"Arkada," diyor ve elimi bırakarak kaya parçasının üzerine çıkıyor. Çok büyük bir basamak olmasa da yukarı çıkmama yardım etmek için bir elini bana doğru uzatıyor. "Jason'ın söylediği gibi tahta bir kapı yapmanın bir yolu yoktu, bu yüzden diğerlerinin sahip olduğu gibi bir mahremiyet kapağı koydum. Ama açıkta kalacağını biliyordum, bu yüzden kapının arkaya doğru yapılmasını sağladım. Artık kimse içeri bakamayacak."

Oh. Düşünceli olduğunu göstermenin başka bir yolu. Duygulandım ve gözlerim şüpheli bir şekilde ıslandı. "Bu gerçekten iyi bir fikir," diye itiraf ediyorum. "Mahremiyet kapakları henüz bana o kadar da mahrem gelmiyor."

"En iyisine sahip olmanı istedim," diyor bana, heyecanla. "İçeri gel ve gör."

İçerisi de en az dışarısı kadar harika. Evimdeki yatak odam büyüklüğünde ve ortasında büyük, taş kaplı bir ateş çukuru var. Tabanı oluşturan kaya parçaları harçla birleştirilerek büyük bir zemin oluşturulmuş ve içerisi boş olmasına rağmen yakındaki köyün sesini bastırıyor. Duman deliğinden içeri bir miktar ışık giriyor ve yapı gördüğüm diğer kulübelere çok benzese de, bu daha da iyi çünkü *benim*.

Skarr beklentiyle beni izliyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Duygu seline kapıldım. Bunu benim için yapmak için o kadar çok çalıştı ve ben ondan kaçıyor ve ona kızıyordum.

"Hoşuna gittiğini söyle." Yüzü gergin ve endişeli. "Gezegendeki en iyi kulübe olduğunu ve seni memnun ettiğini söyle."

"Öyle ve öyle." Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi kürklerle kaplı göğsüne koyuyorum. "Ve bu bende sana bir öpücük verme isteği uyandırıyor."

Bana sırtıyor, eğiliyor... ve sonra dudaklarımız buluşmadan geri çekiyor. "Minnettar olduğun için mi beni öpmek istiyorsun?"

"Evet."

Skarr başını sallar, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla parlar. "O zaman istemiyorum. Öpücüklerini sadece beni öpmek istediğinde istiyorum. Öpmen gerektiğini hissettiğin için değil."

Ne dediğini anlıyorum. Göğsünü okşayarak açıklığa kavuşturuyorum. "Seni öpmek istedim çünkü mutluyum ve sen beni mutlu eden kişisin. Bu bir zorunluluk değil, yapılması gereken doğru şey gibi geldi. Bunu mutluluğumu göstermenin bir yolu olarak önerdim. Seni öpmek istemeseydim bu konuyu açmazdım."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ama... Vivi, hala iki penisim var."

Yüzüm ısıyor. *Şimdi* de bunu mu konuşacağız? "Tamam ama ben öpücüklerden bahsediyordum. İşleri on bire götürüyorsun."

"Vücudum sizi memnun etmiyor. Sana kulübeler inşa edebilirim ve seni gün boyu öpebilirim - ve seni gün boyu öpmeyi çok isterim - ama bu iki sikim olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Asla senin istediğin gibi bir eş olamayacağım." Skarr kasvetli, beni gevşekçe tutuyor, sanki tekrar çekip gitmemden korkuyormuş gibi.

Onu incittiğimi fark ettim ve daha da kötü hissettim. Kaç kez kendi bedenimde garip hissettim, çok uzun ve çok sade olduğum için? Bu tanıdığım bir duygu, sahip olduğum bir anı ve onun kontrolü dışındaki bir şey yüzünden kendisinden şüphe etmesine neden olduğum için nefret ediyorum. Bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Göğsüne bakıyorum, göz teması kuramıyorum. Bunu yaparsam, açıkça söylemem gereken kelimeleri asla ağzımdan çıkaramayacağım. Bu yüzden göğüslerinin üzerinden geçip kemerine bağlanan deri kayışla uğraşıyorum. Deri sargıların vücuduna sabitlenmesini sağlıyor ve kemer keseleri doluyken kemerinin bir tarafa sarkmasını engelliyor. Pratik bir giysi olduğunu biliyorum ama bence biraz gösterişli görünüyor ve hoşuma gidiyor. Onunla uğraşıyorum, düzeltiyorum ve düşünmeye çalışıyorum. "Konuşmalıyız."

"Şu anda yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum?"

Bunu benim için kolaylaştırmıyor. "O gece çok sarhoştum ve normalde davranmayacağım şekilde davrandım. Ben kesinlikle bir kadını

izin almadan bir erkeğin kasıklarına."

Sessiz.

Telaşla kayışı çekiştiriyorum. "Yani kaçmamı bana karşı kullanamazsın. Vücutlarımızdaki... farklılıkları öğrenince irkildim ama bu onu iğrenç yapmaz. Sende yanlış bir şey yok. Sadece şaşırdım."

"Ama yine de size çekici gelmiyor mu?"

"Gerçekten de şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, yüzüm kızarıyor. "Bu senin gibi erkekler için normal bir durum mu?"

"Ssethri erkekleri iki horozla doğar, evet." "Peki ikisi

de aynı anda sertleşiyor mu?"

"Benim için öyle, ama sadece biri tohum taşıyor." Khui'si ellerimin altında daha yüksek sesle mırıldanıyor, bu konuşmanın ve Skarr'ın bana vücuduyla ilgili gerçekleri boğuk bir şekilde anlatmasının çok farkında olmamı sağlıyor. "Diğeri sadece hazzı deneyimliyor."

Çok fazla sorum var ama ne kadar rahatsız edici olurlar bilmiyorum. Bayan Ssethri'nin iki vajinası var mı? Penisleri aynı boyutta mı? Biri diğerinden daha mı iyi hissettiriyor? Daha hızlı sertleşiyor mu? Meraklı bir soru gibi görünüyor ama Skarr'ın umursadığı izlenimini edinmedim. Sanırım penisi hakkında soru sormamdan hoşlanıyor. Penisler.

Küçük bir gülümsemeyle deri kayışı parmaklarımla tekrar dürtüyorum. "Gördün mü, işte böyle. Sizin insanlarınız için normal ama benimkiler için değil ve bu yüzden irkildim. Senin itici olduğunu düşündüğüm için kaçmadım."

"Yani beni öpmeye devam edecek miydin?"

"Sen istemeseydin öpmezdim."

"Beni şimdi öper misin?" diye soruyor, sesi kısık ve boğuk.

Sistemime ısı yayılıyor. "Sadece sen istersen."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. Parmakları çenemde geziniyor, hafifçe okşuyor. "Bu hoşuma giderdi."

Başımı sallıyorum, gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Sonra göğsündeki kayışı çekerek onu kendime doğru eğiyorum. Gerginim ama korkmuyorum. Bu Skarr. Uzaylı olabilir ama bana *taptığını* açıkça belli etti. Bu baş döndürücü bir şey.

Ağzı benimkine doğru iniyor ve ben de onunla buluşmak için yükseliyorum. Dudaklarımız hafifçe birbirine değiyor ve o küçük dokunuşla bedenimde bir zevk şimşegi çakıyor. Onu öpüyorum, dudaklarımızın dokunuşuna tüm içtenliğimi katıyorum. Nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. Onu asla incitmek istemediğimi. Geleceğin getireceklerinden korktuğumu ama bunun onun suçu olmadığını. Onu öpmenin bu yeni dünyanın bana verdiği birkaç zevkten biri olduğunu.

Gittiğinde onu özlüyorum ve bunu itiraf etmek bana garip geliyor.

Bu.

Ağzlarımız birbiriyle oynuyor ve o benim yönlendirmeme izin vermekten memnun.

Öpücüklerim yumuşak ve nazik, vaatler ve alaylar veriyor ve sadece dilimi hafifçe sıyrıyor. Bana karşı inliyor ve sonra yüz ifadesini inceleyerek geri çekiliyorum.

"Kendi kafamın içinde boğulduğumu biliyorum," diye itiraf ediyorum ona, ağzım zonkluyor ve yumuşacık. Onunki daha koyu bir yeşile büründü ve onu tekrar öpmek istiyorum ama aynı zamanda bana uzanmasını da istiyorum. "Ama söz veriyorum daha iyisini yapacağım."

Burnunu benimkine sürtüyor, kokumu içine çekiyor. "Benim sevgili, mükemmel Vivi'm... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neyden daha iyi?"

Oh. Heh. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu bir insan deyişi. Bunu aramızda çözmek için daha fazla çaba göstereceğim."

"Anlayacak ne var? Ben senin eşim, sen de benim." Dudakları neredeyse bir öpücükle, dudakların alaycı flörtüyle benimkinin üzerinde geziniyor ve bu doğrudan kalçalarımın bir çarpıntı gönderiyor. "Rezonans karar verdi, değil mi? Birlikteyiz çünkü birbirimiz için en iyileri biziz."

"Evet ama-"

Skarr geri çekilip bana bakıyor. "Ne 'ama'sı?"

"Endişeliyim," diye itiraf ediyorum. Hâlâ onun giysilerine tutunuyorum ve parmaklarımı açıp onu bırakmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Geleceğin ne anlama geleceğinden korkuyorum çünkü hâlâ bir geçmişim yokmuş gibi hissediyorum. Ağırdan alabilir miyiz? Sen ve ben?"

Parmaklarıyla yanağımı okşuyor ve itiraf etmeliyim ki bu yumuşak, dikkatli dokunuşlar hoşuma gidiyor. Sanki bana doyamıyor ve biraz daha çalması gerekiyor. "Yavaş gitmek ne anlama geliyor, Vivi? Bana dürüstçe söyle çünkü aramızda daha fazla yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum."

"Birlikte zaman geçirmemizi istiyorum. Birbirimizi tanımamızı istiyorum. Sadece eş olarak değil, arkadaş olarak da. Hamile kalmadan önce... hamile kalmadan önce biraz zaman geçirmek istiyorum." Bunu açıkça söylemek aptalca geliyor ama ne dediğimi tam olarak anlamasına ihtiyacım var.

Geriliyor, yüzünde kaşlarını çatmış gibi bir ifade beliriyor. "Yani öpüşmek yok mu?"

"Hayır, öpüşebiliriz. Başka şeyler de yapabiliriz ama yavaş gitmek istediğimi söylediğimde..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum, düşünüyorum. "Mesela dokunuyor ve öpüşüyorsak ve ben sana durmanı söylüyorsam, durmanı istiyorum."

Geri çekiliyor, yüzünde kırgın bir ifade var. "*Durmayacağımı* mı sanıyorsun? İstedğin şeyi görmezden geleceğimi mi?"

Bunu gerçekten berbat ediyorum. "Hayır, öyle demek istemedim Skarr. Bence yapardın. Yapacağını *biliyorum*. Sadece uygunsuz zamanlarda hayır diyebileceğim beklentisini yaratıyorum ve kendimi baskı altında hissetmek istemiyorum."

Skarr belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesiyle bana bakıyor.

"Ne oldu? Söyle de konuşalım." Yüz ifadesi beni endişelendiriyor, sanki şimdiden işleri berbat etmişim gibi.

"Gidip bir erkek insan bulup onu sarsmak istiyorum. Hepsi bu kadar korkunç mu ki beni uyarı üstüne uyarı veriyorsun?"

"Hiç de değil," diye itiraz ediyorum, çırpınarak. "Ama halkımız arasında eskiden farklıydı ve... aslında ne var biliyor musun? Erkekleri savunacak değilim. Sadece daha temkinli davranıyorum. Öpüşerek ve birlikte vakit geçirerek başlamamızı istiyorum... bilirsin işte."

"İki horoza ulaşmadan önce," diye kabul ediyor, bana sırtarak. "Kesinlikle."

"Pekâlâ, gidip Jason'ı kuma itmeyeceğim." Dehşete düşmüş bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Lütfen yapma."

Gülüşümden memnun bir şekilde bana sırtıyor. "Bugün seninle vakit geçirmek istiyorum, Vivi. Yeni evin için battaniye seçelim mi? Ben de yemek getirebilirim ve burada yiyebiliriz."

"Gerçekten mi? Kulağa kesinlikle çok hoş geliyor."

"Ama tüm bunlardan önce seni tekrar öpmek istiyorum."

Çok kibar davranıyoruz, o ve ben. Bir kıkırdamayla daha başımı sallıyorum. "Bunu ben de isterim-"

Beni kendine doğru çekip ağzını ağzıma dayamadan önce kelimeleri söyleyemiyorum. Bu öpücük de benimki gibi ürkek değil. Aç ve yiyip bitirici, bana içindeki tüm bastırılmış açlığı gösteriyor ve benimkinin alevlerini körüklüyor. Skarr'ın dili benimkiyle alay ediyor, okşuyor ve okşuyor ve beni dizlerimde zayıf bırakıyor. Çekilip bana son bir sahiplenici öpücük verdiğinde ağlıyor ve talepkâr khui'm uğulduyor.

Kibarlık buraya kadarmış.

Bölüm

Yirmi Dört

SKARR

Vivi'm için yiyecek almaya giderken kampta sevinçle dolaşmak istiyorum.

Kulübeyi seviyor. Benimle vakit geçirmek istiyor. Beni öpmek ve ben iki sikimi de ona tekrar uzatmadan önce beni tanımak istiyor. Benimle olmaktan hoşlanıyor. Ateşin başında yemeğin hazır olmasını beklerken sırtıyorum, dikkatimi vermeden konuşmaları dinliyorum. Düşüncelerim Vivi ve onu öptüğümde ağzının nasıl pembeleştiği ile dolu. Dudaklarının benimkilere karşı ne kadar tatlı hissettirdiğini, vücudunu bana nasıl bastırdığını, daha fazlası için nasıl aç olduğunu.

Başlangıçta khi'nin beni zihnimle kontrol ederek onu memnun etmek istemesinden endişeleniyordum, ama şimdi onu zihnimle kontrol edenin ben olduğumdan korkuyorum. Ya beni gerçekten istemiyorsa? Ya doğruyu söylemiyorsa? Bu beni mahvedecek. Döndüğümde onunla bu konuyu konuşmalıyım. Bana khi'nin zihinlerimizi ele geçirdiğini ve birbirimizden zevk almamızı istediğini anlattığımı itiraf etmeliyim. Bana karşı dürüst davrandı, ben de ona karşı dürüst olmalıyım, bu kırılan ateşkesimizi bozacak olsa bile. Bu düşünceden nefret ediyorum.

Ona insan erkeklerinin dişilere davrandığı gibi davranacağımdan korkuyordu. Asla davranmam. Bunu düşünmek bile beni öfkeliendiriyor. Doğru, ilk geldiğimde onu kazanılması gereken bir ödül olarak düşünmüştüm ama şimdi onu çok daha net görüyorum. O gerçekten benim ortağım ve onun bilge önerilerini dinlememeyi aklım almıyor.

Yemek yapan kadın -Colleen- bana iki kase uzatıyor ve ben de başımla teşekkür ediyorum. Jason ateşe yaklaşıyor, Sabrina'yla konuşuyor.

Yanından geçerken ayağımı uzattım ve ona çelme taktım.

Bir çılgın atarak yere yuvarlanır. "Hey, ne oluyor lan?"

"Benim hatam. Seni başka biri sandım," diyorum ve devam ediyorum.

Bu Vivi ve diğer insan dişiler içindi.

Yeni kulübeye -Vivi'nin kulübesine- yaklaştığımda, içeriden gelen yumuşak mırıltıların sesini duyuyorum. Bu Vivi, evinde hareket ederken mutlu sesler çıkarıyor. Kalbim onu istemekten ağrıyor. *Bizi* istemekten.

Onun minnettarlığını ya da yükümlülüğünü istemiyorum. Beni istemesini istiyorum çünkü ben sert ve güçlüyüm ve onun için en iyi erkeğim.

Kulübenin kapısının önünde beklerken boğazımı temizliyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Kapı aralığında beliriyor, kapağı kenara çekiyor. Yüzünde ışıltılı bir gülümseme var ve onu görünce kalbim ağrısız bile khui'm daha da yüksek sesle şarkı söylüyor. "Kapıyı çalmana gerek yok Skarr. Burayı sen yaptın."

"Bunu sizin için yaptım ve kendinizi bir inzivaya çekilmiş gibi hissetmenizi istiyorum. Kapıyı çalmamın bir sakıncası yok."

Vivi bir el sallayarak sözlerimi duymazlıktan geliyor. Benden bir kâse alıyor ve kulübenin içini işaret ediyor. "Depodan iki yatağa yetecek kadar kürk aldım. Umarım sorun olmaz."

İki yatak mı? "Neden iki tane var?"

"Belki sen de burada uyuyabilirsin diye düşündüm." Sesi yumuşak, gözleri endişe dolu. "Muhtemelen iki yatağa sahip olmanın istediğin şey olmadığını biliyorum, ama henüz birini paylaşmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Kulübeni benimle paylaşır mısın?"

"Tabii ki." Kasesini yukarı kaldırıyor. "Benimle paylaşıyorsun. Birbirimizi tanımamızı istediğimi söylemiştim."

Bu hayal ettiğimden de fazlası. O kadar ki, bunun gerçekten zihin kontrolü olmasından korkuyorum. Bunu ona anlatmalıyım. "Vivi, bunun senin istediğin bir şey olmadığından endişeleniyorum."

Kaşları kalktı.

"Sanırım bir şekilde zihnini kontrol ediyorum."

Bana göz kırpıyor, itirafımı özürsüyor. "Bu... bu bir ssethri şeyi mi?"

"Hayır ama rezonanstan sonra eşlerin birbirlerini memnun etmek için her şeyi yapmak istedikleri konusunda beni uyarmışlardı. Ve olan her şey o kadar mükemmel ki seni gerçekten istediğin şeyden uzaklaştırdığımdan endişeleniyorum." Ona bakıyorum, biraz daha geri çekilmesini sağlamaya çalışıyorum. Benden biraz nefret etmesini, çünkü o zaman onun kendisi olduğunu anlayacağım.

Ama Vivi sadece dudağını ısırtıyor ve bana gülümsüyor. "Bu zihin kontrolü değil. Bu sadece sana bakmaya gelen biri. Seni temin ederim ki khui tarafından zihnim kontrol edilmiyor."

"Ama nereden biliyorsun?"

"Seninle seks yapmaya hâlâ hazır olmadığım için mi? Eğer bu gerçekten zihin kontrolü olsaydı, çoktan birbirimize girmiş olurduk. Onun yerine bekliyoruz."

Belki de zihni kontrol edilen benimdir, çünkü umutsuzca Vivi'yle çiftleşmek, vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek istiyorum. Ona dokunmak ve kokusunu içime çekmek için. Yine de bunu yüksek sesle paylaşmıyorum, çünkü eğer zihnim kontrol ediliyorsa... benim için sorun değil. "Eğer eminsen..."

"Eminim." Ateş çukurunun yanında karşılıklı duran iki krk paletini işaret ediyor. "Bir yer seçin ve yiyelim."

Kulübenin ii karanlık, tek ışık yukarıdaki duman deliğinden ve gözlerimizin parıltısından geliyor. Loş ışıhta iyi görebiliyorum ama insanların keskin duyuları olmadığını hatırlıyorum. "Ateş yakayım mı?"

"Yapabilirim. Yakıt meselesi yüzünden yemekten sonraya kadar bekleyebileceğimizi düşünmüştüm."

Ah, çok akıllıca. "O zaman yiyelim."

Yemeğimizi sessizce paylaşıyoruz, ödünç aldığımız kaselerden yiyoruz. Yemeğimiz bittiğinde, Vivi ateş yakarken ben de onları temizlemek için su kenarına götürüyorum ve kaselerden birine ellerini yıkayabilmesi için deniz suyu dolduruyorum. Hava sertleşiyor, havada acı bir serinlik var ve yarın sabahın el ve ayak parmaklarımı ağrıtabilecek kadar soğuk olacağından şüpheleniyorum. Belki de diğerk erkeklerle birlikte büyük mağarada uyumak benim için daha akıllıca olurdu, depo sepetlerinin arasına sıkışmış ve birkaç bedenin sıcaklığıyla orayı sıcak tutmak, ama ben Vivi'yle kalmak istiyorum.

Suyla döndüğümde, titreyen ateşin üzerinden bana bakıyor. "Mükemmel, teşekkür ederim."

"Ateş ukuru iyi mi?"

Gölümsemesi daha da genişliyor. "Öyle."

Bununla, etin bir savaşı kazanmaktan daha çok gurur duyuyorum.

Bölüm

Yirmi Beş

VIVI

Gecenin bir yarısı acı bir soğuğa uyanıyorum. Kürklerin içinde doğruluyorum, nefesim önümdeki havada donuyor. Ateş sönmüş ve kulübedeki sıcaklığın çoğunu da beraberinde götürmüş. Sarınıp ayaklarıma fazladan bir kürk daha dolayabilirim ama Skarr'ı ve onun ssethri mirasını düşünüyorum. Muhtemelen ateşe ihtiyacı vardır.

Ben de kömürleri dürtmek ve canlı olup olmadığına bakmak için ateş çukuruna doğru süründüm.

Skarr ateş çukurunun diğer tarafındaki kürk dağının içinde uyuyor, sırtı bana dönük. Onu uyandırdıysam bile hiçbir belirti vermiyor, battaniye yığını ben kırırdayınca hiç hareket etmiyor. Kendi kendime gülümsüyorum, ateşi birkaç tezek parçasıyla daha yeniden inşa ediyorum. Skarr'ın ihtiyacı olursa elimizde bol miktarda olduğundan emin olmak için gidip fazladan toplamam gerekecek. Aldırmıyorum, koyağın ötesindeki tepelerde ve karlı vadilerde yürümeyi seviyorum.

Bu gece güzeldi. Yemekten sonra ateşin etrafında oturduk ve konuştuk. Ona en eski anılarını sordum, ben de kendi anılarımın üzerinden geçtim. Bana bazı kavgalarını anlattı ve benim anılarımda saklı olabilecek diğer becerileri tartıştık. Kayak yapmayı deneyeceğim için heyecanlıyım ama Skarr kendisi için bir çift istemiyor.

"Ayaklarıma yere basmasını seviyorum."

"Bir metre derinliğinde kar mı demek istiyorsun?" Alay ettim. Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

Ama sadece ikimizin oturup konuşması, sohbetten daha fazlasını beklememek güzeldi. Bazı şeylerin etrafından dolanmak yerine birbirimize karşı açık ve dürüst olmak. Henüz rezonans, bebekler ya da şifacıyı arayıp aramayacağımız hakkında daha fazla konuşmadık. Bunların hepsi için zaman var. Şimdilik sadece var olmak ve her şeyi tamamen yanlış yapıyormuşum gibi hissetmemek güzel.

Alevleri yükseltmek için eğilip ateşe üflüyorum ve yanlışlıkla ateş dürtme kemiğimi ayağımla vuruyorum. Taş zeminde takırdıyor ve irkilip tekrar Skarr'a bakıyorum.

Yanıt yok. Bir kırırtı bile yok.

Nedense bu beni endişelendiriyor. Ayağa kalkıyorum ve kulübenin onun tarafına doğru sürünüyorum, titriyorum. Yerler buz gibi, hava gülünç derecede soğuk. Eğer ben

Eve dönmüş olsaydım kar fırtınasının geldiğini ve sıfırın altında birkaç derece olduğumuzu söyledim ama termometreler olmadan bunu söylemek zor. Uyuyan Skarr'ın yanına diz çöküyorum ve örtüleri sıyrıyorum. Onu uyandırdığım için kızacak ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyi. Battaniye kozasının içinde dinleniyor, bir eli avuç içinde yüzünün yanında.

Parmaklarımı nazikçe elinin üzerinde gezdiriyorum. Buz gibi hissettiriyor.

"Skarr?" Elini elime alıp sıkarak fısıldıyorum. "İyi misin?"

Kıpırdamıyor. Onun yakınlığı karşısında khui'm mırıldanıyor ama bu normal, çılğınca bir mırıldanma değil. Yavaş ve ölçülü ve Skarr'ın şarkısı o kadar zayıf ki zar zor duyabiliyorum. Uzanıp soğuk parmak uçlarımla yanağına dokunuyorum, sıcak bir tenle karşılaşmayı bekliyorum.

O benden daha soğuk. Etinde hiç sıcaklık yok.

"Skarr?" Onu tutup sarsıyorum, panikliyorum. Başı geriye düşüyor, sallanıyor ve ben sızlanıyorum. Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz. Khui sesini duyabiliyorum. Onu sırt üstü yatırıp kulağımı göğsüne bastırıyorum. Battaniyenin altında hâlâ kat kat giysileri var ama yine de yeterli gelmiyor. Kalbi atıyor ama düzenli atışları yavaş ve bana onun yarı ssethri olduğunu ve soğuk kanlı olduklarını hatırlatıyor. Bunun sıcak kanla nasıl karıştığını bilmiyorum ama iyi olmadığı açık.

Sıcaklığa ihtiyacı var.

Hemen kulübenin kendi tarafındaki kürklerini alıp onun üzerine yığıyorum, sonra da kürklerin altına giriyorum. Kendimi onun yanına bastırarak kollarımı ve bacaklarımı etrafına sarıyorum, sıcaklığımı paylaşmaya çalışıyorum. Bu bir cesede sarılmak gibi bir şey ve beni paniklemekten alıkoyan tek şey elimin altında kalbinin yavaş yavaş çarpması ve khui'sinin daha da yavaş şarkısı.

"Uyan," diye fısıldadım kulağına. "Lütfen uyan ki iyi olduğunu bileyim."

Skarr elimde gevşek durmaya devam ediyor ve ona yeterince vücut ısısı veremediğim için endişeleniyorum. Daha fazlasına mı ihtiyacı var, yoksa çok mu geç kaldım? Ten tene sıcaklığı paylaşmak için soyunmalı mıyım? Birkaç dakikalık kararsızlıktan sonra, evet, onu soymam gerektiğine karar veriyorum. Onu tekrar sırt üstü yatırıyorum ve deri giysilerini çekiştiriyorum, bağlarını açıyorum ve soğuk yeşil tenini ortaya çıkarıyorum. Kalın sargılarını ve tünüğünü açmayı başarıyorum ama onu tekrar çevirmeden giysileri kollarından çıkaramıyorum, bu yüzden onları pantolonuna bırakıyorum.

Kemerini çözüp pantolonunu bacaklarından aşağı çekerken yüzüm kızarıyor. Kasıkları pürüzsüz, hiçbir yerinde iki sık izi yok ve ona dokunduğumda elime nasıl fırlamış gibi göründüklerini hatırlıyorum. Memleketteki kertenkelelerin sarkan aletleri yoktur (en azından benim bildiğim kadarıyla), bu yüzden bir şekilde vücudunun içine sıkışmış olmalı.

Onu olabildiğince çıplak bıraktıktan sonra, derisini bir kenara atıp kendi derimi çıkarıyorum. Çıplak bedenimi onunkine bastırıyorum, bir bacağımı beline sarıyorum ve birleşen bedenlerimizi tekrar yan tarafa doğru yuvarlıyorum, sırtı ateşe dönük ve önü bana dönük olacak şekilde. Böylesi daha iyi sanırım. Onu sıkıca tutuyorum, ellerimi açık tuniğinin altından geçirip sırtını okşuyorum. Khui'm buna bayılıyor - aldığım her nefeste mırıltısı daha da artıyor ama Skarr'ın uyanmasından çok rezonansı tatmin etmekle ilgileniyorum.

"Skarr?" Teni ısınıyormuş gibi hissedince tekrar deniyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

İçimi rahatlatan bir şekilde göz kapakları titriyor ve kendine gelir gibi oluyor. "Vivi?"

"Evet! Güzel! Buradasın!" Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Çok endişelendim."

"Yorgunum," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar kapanıyor. "Sen... çıplak mısın?"

"Sanırım soğuk seni etkiliyor." Kendimi ona yaklaştırıyorum. "Vücudun buz gibiydi."

"Bah. Ben...güçlüyüm."

"En güçlüsü," diye kabul ediyorum usulca. "Şimdi git uyu. Ben burada kalıp senin sıcak kalmanı sağlayacağım."

Başını sallıyor ve başını boynuma yaslayıp yüzünü boğazımın kıvrımına yaslıyor. Derin derin nefes alıyor ve sonra memnuniyetle iç çekerek uykuya dalıyor.

Olduğum yerde kalıyorum, ellerimi onun çıplak sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, bacaklarım onunkilere dolanıyor. Ateş yanarken ve çok sayıda battaniye varken aşırı ısınmış olmalıyım ama Skarr'ın vücudu ısıyı dışarı atmaya kararlı görünüyor. Bir şeyler bulmamız gerekecek ve ben zihnimde iki kişilik kürklü uyku tulumları ve onun için tüylü botlar ve eldivenler tasarlıyorum.

Gecenin büyük bir kısmında uyumuyorum, ara sıra kalkıp ateşle ilgileniyorum ve Skarr'a sarılıyorum. Ona aşık olduğumu sanmıyorum ama o bir arkadaş oldu ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Rüzgâr kulübeyi yırtıyor, duvarlardaki birkaç çatlaktan ısılık çalıyor ve ben minnettarım

Skarr ile içeride olmak. Mağarada olmakla nasıl başa çıkacağını hayal bile edemiyorum. Uyandığında Kyth, Valmir ya da Chalath ile kucaklaşmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Jason, belki.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor.

Rüzgâr uğuldamayı kesiyor, yerini bana karı hatırlatan yumuşak bir sessizliğe bırakıyor. Bahse girerim dışarıya baktığımda, denizin çamurlu dalgaları dışında her şeyi kaplayan beyaz bir kar örtüsü göreceğim. Skarr ağır ağır uyuyor, yüzü boynuma sokuluyor ve daha sonra battaniyenin derinliklerine gömülürken göğüslerime yaslanıyor. Kesinlikle bir çeşit uyku tulumu, diye karar veriyorum, zihnim uykulu.

Belki onun için kollu bir tane... Ve eldivenler...

Alçak bir **i n i l t i** ve göğsümün kıvrımını okşayan dudakların sesiyle uyanıyorum. Boğazımdan bir zevk iniltisi kaçıyor ve parmaklarımı Skarr'ın yumuşak saçlarına geçiriyorum. "Uyanık mısınız?"

"Bunu uyuyarak atlattığım için daha da kızgınım," diye nefes alıyor tenime karşı. "Memelerin muhteşem. Bütün gece onlara karşı mı uyudum?"

"Mmmm... aşağı yukarı." Ağzı tenimde iyi hissettiriyor ve bu uykulu, lezzetli anı mahvetmek istemediğim için parmaklarımı kafa derisine sürüyorum. "Çok soğuktun."

"Şimdi sıcak." Dili göğsümün ucunda geziniyor. "Şimdi çok sıcak. Sana dokunabilir miyim?"

Aklıma zaten öyle olduğu geliyor, bu noktada izin istemek, atı otağa girdikten sonra ahırdan çıkarmak istemek gibi bir şey. Ama ona baskı yapmak iyi hissettiriyor ve tenime değen ağzı daha da iyi hissettiriyor, bu yüzden bir onay sesi çıkarıyorum ve başını göğsüme doğru yönlendiriyorum.

Skarr inliyor, meme ucunu ağzına alıyor ve sıkı tomurcuğunu emiyor. Elleri sırtımda geziniyor, göğsümü okşarken beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. Sertleşip ağrıyana kadar ucunu emiyor ve sonra uzun, ince dilini ucuna değdiriyor. Emin değilim ama sanırım dilinin ucu çatallı ve çatallı bir dilin nasıl hissettireceği fikri kasıklarımın doğru erotik bir sıcaklık kıvrımı gönderiyor.

Sıcak ve çıkıntılı bir şey kıcıma çarpıyor, ardından başka bir çarpma geliyor.

"Skarr göğsüme doğru mırıldanıyor, dişleri hafifçe kıvrımı çiziyor.

"Ne-ne oldu?"

"Dışarı çıktım," diyor ve sonra başını çevirip diğer göğsümle oynuyor.

Ucunu ısırıp sonra diliyle hafifçe vurarak yatıştırdığında nefesim kesiliyor. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve eminim ki, aletlerinin kalın sıcaklığının kıcıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Şimdi bunun şoku geçtiğine göre, iki sakin neye benzeyeceğini merak ediyorum... ve daha da önemlisi, nasıl hissedeceklerini. Bu yüzden ona doğru kayıyorum, kalçalarımın etrafında dönüyorum ve az önce görmezden gelmemi söylediği kısımlara doğru sürüklenmeye çalışıyorum.

Skarr göğsüme doğru tıslayarak bana bakıyor. Gözleri tahrikten boğulmuş gibi ve ben ona bakarken meme ucumu dilinin üzerinde yuvarlıyor. Çatallı, tamam. "Aletlerimden hoşlanmadığını sanıyordum, Vivi."

"Beni etkilemeye başladılar."

"Gerçekten de öyle." Bana sürtünüyor ve sanki büyük, kalın bir et parçası kıcıma bastırıyormuş gibi hissediyorum.

"Kastettiğim bu değildi," diyorum ama gülümsüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir turnuva kazanmışım gibi." Ağzını göğsüme sürtüyor. "Şimdi düşünüyorum da, kazanmak için bir kadın ödülü varken daha sıkı mücadele etmeliydim."

"Bundan gurur duymayı seçeceğim," diyorum ona, bir elimle tenini okşayarak. Omurgasında inişli çıkışlı bir pul çizgisi var, ama bunun dışında pürüzsüz ve esnek hissediyor. "Ama bu sabah nasıl hissediyorsun demek istedim. Soğuk seni rahatsız ediyor mu?"

"Aletlerim üşüyor. Onları koyacak sıcak bir yer bulmalıyız."

Gözlerimi deviriyorum ve kıs kıs gülüyorum. Bu gelmiş geçmiş en kötü tavlama cümlesi olabilir. "Sanırım böyle şeyler söyleyince kendini daha iyi hissediyorsun." Yumuşak saçlarını yüzünden geriye doğru okşayıp bakışlarını inceliyorum. "İyi olduğuna emin misin? Dün gece gerçekten endişelendim."

Göğüs ucuma bir öpücük daha konduruyor, sonra bakışlarını isteksizce göğüs ucumdan çekip bana bakıyor. "Dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece soğuktu ve hareket etmek zordu. Ssethri'ler sıcak hava insanlarıdır."

Eminim öyledir. "Ne yazık ki soğuk havalı bir gezegene iniş yaptınız."

"Şu anda kendimi pek talihsiz hissetmiyorum," diyor ve vücudunu tekrar benimkine doğru sallıyor. Bu sefer iki ayrı başını belirgin bir şekilde hissediyorum

Aletler tenime sürtünüyor. "Aslında, oldukça memnunum."

"yle mi?" Glmsemeden edemiyorum. Belli ki aık olmuşken o n u n için endişelenmeye odaklanmaya çalışmak zor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seks yapmıyoruz."

"Bu seks değil, hayır. Bu sadece eğlenceli." Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor ve mutlu bir ses çıkartıyor.

Tekrar kıkırdıyorum, elimi önüne doğru kaydırıyorum. "Belki de bugün kulübede kalmalısın. Hava biraz bozmuş gibi görünüyor ve bence dışarı ıkmamalısın."

Bu onun başını kaldırıp kaşlarını atmasına neden oldu. "Ve diğerlerinin zayıflığından haberdar olmasına izin mi vereyim?"

"Hiçbir şey öğrenmelerine izin vermeyeceğiz," diyorum. "Onlara rezonans sayesinde birbirimizi tanıdığımızı söyleyeceğiz. Kimsenin kılı kıpırdamayacak."

"Mmm." İkna olmamış gibi görünüyor.

"Onlara soğuğun beni rahatsız ettiğini ve senin bana eşlik edeceğini söyleyeceğim. Bu bir yem ve değiş tokuş. Biri bir şeyden şüphelenirse, zayıf olanın ben olduğumu düşünecekler," diyorum, ses tonum cesaret verici. Belki bunu bir savaş stratejisiymi gibi anlatırsam, o da kabul eder.

Ama bu düşünce yüzüne daha fazla hoşnutsuzluk getiriyor. Skarr bana derin derin kaşlarını çatıyor. "Kimse senin zayıf olduğunu düşünmemelidir. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Senin zeki ve yetenekli olduğunu bilmeliler ve-"

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. "Evet, evet ve gezegendeki en iyi kadın."

Parmaklarıma karşı başını sallıyor.

"Bu sadece bir numara. Gerçek şu ki, bugün karda dışarı ıkmanı istemiyorum. Tamam mı? Burada benimle sıcakta kalmanı istiyorum. Dışarının ne kadar sessiz olduğunu dinle. Her şey kara gömülü ve bu sesleri boğuyor. Yoğun soğukla nasıl başa çıkacağını anlayana kadar yakınımda kalman daha iyi olur." Burnuna dokunuyorum. "Bir takım olduğumuzu unutma. Takım için en iyi olanı yapmalıyız."

Uzun bir süre düşünüyor ve sonra tekrar çıplak göğüslerime bakıyor. "ıplak kalacak mısın?"

"Sıcaklığı paylaşmak için mi? Muhtemelen. Ten tene en iyisi." Skarr parlıyor. "O zaman sanırım kalmalıyım, evet."

Açık olması umurumda bile değil. Ben de çok belli ediyorum. nemli olan tek şey onun bu karmaşada dışarı çıkmaması ve bizim içeride kalmamız,

Sıcak ve güvenli bir yere. "Ben sabah yemeğini getireyim, sen de akşam yemeğini getir. Anlaştık mı?"

O homurdanıyor ama ben yolumu buluyorum.

Bölüm

Yirmi Altı

SKARR

Bu dünyanın soğuşu bir sorun teşkil ediyor. Geçmişte ssethri kanıma hep değer verdim. Ssethri'ler esnek eklemlere ve kusursuz el becerisine sahip, zeki ve güçlü savaşçılardır. Ama geçmişteki tüm savaşlarım ılıman iklimlerde, sıcak arena kumlarında oldu.

Ben buz dünyasına uygun bir yaratık değilim.

Vivi bunu fark ediyor ve bu sabah yüzü endişe dolu. Yemek almaya gitmek için kat kat deri giyindi, bakışları hep benim üzerimdeydi. Memeleri örtülene kadar takdirle sallanmalarını izledim, vücudunun sıcaklığı bedenime değmeden oldukça soğuk bulduğum gerçeğini gizlemeye **ç a l ı ş t ı m**. Kat kat battaniyeler ve ateş bile pek yardımcı olmuyor. Parmaklarım buz gibi ama bunu Vivi'ye itiraf etmek istemiyorum.

"Ateşi devam ettireceğim," diyorum sadece. "Ve döndüğünde daha çok öpüşeceğiz."

Bana gülümsüyor ve kulübeden dışarı çıkıyor; kapağın küçük bir hareketiyle gelen soğuk, beni tekrar kürklerin altına sokmaya yetiyor. Nefesimin havada donmasını izliyorum ve saklanmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ya Chalath bugün rövanş isterse? Ya Kyth için kaçınılmaz bir khui daha elde etmek için avcılara ihtiyaç duyulursa?

Sonsuza kadar içeride kalamam.

Kulübenin içi Vivi'nin gidişle her an daha da soğuyor gibi. Ateşi dürtüyorum ama onun kadar becerikli değilim ve ona yardımcı olacak bir şey yapıyormuşum gibi gelmiyor. Donmuş bir yakıt keki saplayıp kömürlerin üzerine atıyorum ama bu bile yardımcı olmuyor gibi görünüyor. Gideli uzun zaman oldu. Kürkleri etrafıma daha sıkı sararak ateşe yaklaşıyorum. Ya ona bir şey olduysa? Ya bu kulübe ile ana ateş arasındaki küçük kumsalda k a y b o l d u y s a ? Neden kulübesini kıyının bu kadar aşağısına inşa etmeye karar veren ben bir aptaldım?

Onun peşinden gitmem gerektiğine karar verdim. En sıcak kürkleri tenime sararak, deri pantolonumu ve ardından botlarımı almak için onları kulübenin diğer ucuna sürüklüyorum. Bir botu ayağıma geçiriyorum-

-Ve kapının kanadı açılarak içeri soğuk hava ve kar girdabı girer.

"Whew!" Vivi kolları dolu bir şekilde içeri girerken şöyle diyor. "Dışarı çok soğuk!"

"Burası da soğuk," diye homurdanıyorum ama yanaklarının pembeleştiğini ve gülümsediğini fark ediyorum. Soğuk havayı *seviyor* ve ben keskin bir umutsuzluk hissediyorum. Belki de onun için en iyi eş ben değilimdir.

"İyi haberlerim var. Kar fırtınası var," diyor neşeyle, omzundaki çantayı çıkarıp kulübenin zeminine bırakırken.

"Bu neden iyi bir haber?"

"Çünkü bu, bu tür bir havanın norm olmadığı anlamına geliyor. Bu aykırı bir durum." Birkaç kürkü daha yere atıyor ve kemerindeki birkaç şişkin çantayı çıkarıyor. "Bu sabah halk ateşi yok. Oraya doğru giderken Gail beni işaret etti ve birkaç dakikalığına kulübelere davet etti. Hiç erzağımız olmadığını düşündükleri için bana biraz erzak verdiler ve herkes gibi saklanmamızı söylediler. Kimse bir yere gitmiyor."

Birkaç büyük çubuk çıkarıp ateş çukurunun kenarlarına yerleştirmeye başlarken bile bu ifadeden memnun görünüyor.

"Bütün bunlar için sana yardım etmeliydim," diye homurdanarak battaniyenin altındaki elimi esnetiyorum. Tıpkı ayaklarım ve kuyruğumun ucu gibi ağrıyor. Aslında şu anda soğuktan her yerim ağrıyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım," diye yanıtlıyor Vivi, sırtları eğip üç ayaklı bir sehpa haline getirerek. "İstersen yemek hazırlamaya yardım edebilirsin. Biraz kurutulmuş etim ve köklerim var ve sıcak bir güveç yapacağız. Gail bana bir deri dolusu çay da verdi, gerçi artık ılık olabilir. Burada huniye benzeyen bir kabuk olduğunu biliyor muydun? Kendim için bir tane bulmam gerekecek. Kullanışlı küçük bir şey. Çayı kabuğun içine koymayı gerçekten kolaylaştırdı."

Bu sabah çok konuşkan ve ben de kendimi onun yanında işe yaramaz bir aptal gibi hissetmekten alamıyorum. "Yemeği ben yapabilirim," diye homurdanıyorum ve paketleri karıştırıyorum. İlk pakette iki farklı türde kök vardı ve ilkini alıp ona uzattım. "Bu kök mü?"

Vivi onu benden alıyor ve bunu yaparken parmakları benimkilere değiyor. "Skarr, yine buz gibisin!"

"Öyle miyim?"

Hemen giysilerini çıkarmasını izliyorum, dudakları odaklanmış bir şekilde büzülmüş. Tuniğini kenara fırlatıyor, güzel, kabarık küçük memelerini tekrar ortaya çıkarıyor ve sonra botları ve tozlukları çıkıyor. Bir köşesini açıyorum

kürkler, onu içeri davet ediyorum ve hemen bana doğru yayılmasını, sıcak-çok sıcak vücudunu benimkine bastırmasını seviyorum.

Bunun zevkiyle inleyerek, aptal bir çocuk gibi hemen tekrar dışarı çıkıyorum. "Boş ver onu."

Kıkırdıyor ve kollarını boynuma dolayarak yüzünü benimkine doğru eğiyor. Onu öpüyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve onun dili benimkilere sürtünüyor. Uzun bir an boyunca, Vivi beni öperken dünya sessizliğe bürünüyor; sıcak, ıslak bir ağız ve tıngırdayan bir khui. Geri çekildiğinde, küçük bir zevk iç çekişi çıkarıyor ve zonklayan horozlarıma karşı kıvrılıyor. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet dersem kalkacak mısın?" Onu daha yakına çekiyorum, böylece meme uçlarının tenime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Ona dokunduğumda sıkılıyor ve sertleşiyorlar, tekrar ağzıma almak için can attığım küçük et parçaları. "Çünkü eğer durum buysa, hayır. Kaskatı kesildim ve vücudunun her zaman bana yaslanmasına ihtiyacım var."

Şakam kötü bir şekilde yere düştü. Gülümsemesi bir endişe çizgisine dönüşüyor ve bu sefer ellerini üzerimde gezdirdiğinde arzu yok, sadece korku var. Aletlerim büzüşüyor ve vücuduma geri kaymakla tehdit ediyor. "Skarr, soğuk seni rahatsız ettiğinde bana söylemeni istiyorum. Dün geceki gibi aynı duruma düşmek istemiyorum."

"Dün gece uyandığымda ağzım memelerinin üzerindeydi. Buna aldırmadım."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Dün gece o kadar soğuk ve tepkisizdin ki öldüğünü sandım."

Ses tonu manzara kadar kışkırtıcı ve aletlerim tamamen geri çekiliyor. "Ben zayıf değilim-"

"Mesele zayıflık değil! Mesele zayıflıklarınızı bilmektir, böylece onları hesaba katabilirsiniz!"

"Bah. Benim zayıf noktam yok."

Burun delikleri alevleniyor ve öfkeli görünüyor. "İnatçı bir pislik gibi davranıyorsun ve seni hemen şimdi tekmelemek istiyorum."

"Dövüşmek ister misin?" Elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emin değilim ama Vivi beni denemek isterse, ona karşı yumuşak davranacağım.

"Hayır, sadece zarar vermek istiyorum çünkü beni sinirlendiriyorsun." Parmaklarını yüzüme bastırıp tenimi test ediyor ve sonra tekrar ayağa kalkıp uzun bacaklarını açıyor. Kulübenin soğüğunda meme uçları pembe dikenlere dönüşüyor ve ateşe birkaç kek daha ekleyip uçayağı bitiriyor.

Sessiz kalıyorum çünkü öfkeli bir dişiyi nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum. Arena eğitimimdeki hiçbir şey beni buna hazırlamadı. Bir rakibin kafasına nasıl kilit vurulacağını biliyorum, bana gülümsemesini nasıl sağlayacağımı değil. Önerdiğim gibi daha fazla rezonans zihin kontrolüne ihtiyacım var. Sunucular şalışıyor ve onu memnun ediyor.

Ah, Vivi'yi memnun etmeliyim. Güveç için yiyecek doğrarken çıplak, titreyen bedenine bakıyorum. Bıçakla yardım etmeye şalışıyorum ama bana o kadar sert bakıyor ki elimi geri çekiyor. Onun yerine omuzlarına sarması için bir kürk öneriyorum, bunu da kabul ediyor ama yine de bana ters ters bakıyor.

Zevk, kesinlikle, sanırım. Meme uçlarını yalamam hoşuna gidiyordu ama Flor'un ben ona dokunduğumda yaptığı gibi çığlık atmasına neden olmuyordu. Sonra yine, Flor onun yüzüne oturduğu için çığlık attı. Aminı dilleyebilsin diye mi? Bundan daha önce de bahsetmişti. Dudaklarımı yalayarak Vivi'nin ayağa kalkarkenki zayıf formuna bakıyorum. Aminin yarığının üzerinde, her şeyi gözümünden saklayan, alaycı bir tutam saç var.

Bahse girerim onu yalayabilirim ve o da bana kaşlarını şatmaz.

Ama yine kürklerin altında bana katılmaya gelmezse, onu nasıl yere yatıracadı? Onunla mücadele etmeli ve bacaklarını kilitlemeli miyim? Bildiğim boğuşma hareketlerini düşünüyorum, en az acıtacak ve yine de bacaklarını ayırmak için istenen sonucu verecek bir tane arıyorum.

Dişiler şok karmaşıktır.

"İşte," diyor düşünceleşimi bölerek. Su tasını bana doğru itiyor, içindekiler sıpırdıyor. "Bu Gail'in yaptığı çay. Hâlâ sıcak olabilir. Güveç ısınırken iç."

"Gelip sen de biraz içmelisin," diye cesaretlendiriyorum, derinin ağzına oturan su geçirmez deri tıkacı çıkarıyorum. Geriye doğru eğiyorum ve şayın tadıyla yüzümü buruşturuyorum. Sıcak, tamam, ama tadı da yaprak gibi. En sevdiğim şey değil. çayı Vivi'ye uzatıyorum ve o da tekrar içmemi işaret ediyor.

"Sana kızgınım," diyor Vivi deriyi indirdiğimde. "Sana kızgınım ve kendime senin benim gibi düşünmediğini hatırlatmaya şalışıyorum, bu yüzden istediğim gibi dönüp gitmek yerine bu konuyu konuşacağım."

Gözlerim açılıyor ve otomatik olarak ona uzanıyorum. "Gitmeni istemiyorum."

Elimden kurtulmaya şalışıyor, biraz geri çekiliyor. "Ben de gitmek istemiyorum ama Skarr... parmağımı kırdığım ve senin bana göz kulak olduğun zamanı hatırlıyor musun? Senin soğuktan etkilenmen de o kırıklardan farklı değil.

Parmak. Eğer gerçekten bir takımsak ve birbirimize göz kulak olacaksak, bu benim de sana göz kulak olmama izin vermen gerektiği anlamına gelir."

"Ama bu farklı."

"Nasıl farklı?"

Söylemeden önce kelimeleri durduruyorum. *Bu farklı çünkü benim başıma gelenler* onu sadece kızdıracak. Artık onu bunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Çünkü eşin olarak seni korumam gerekiyor."

"Peki ya ben? Seni koruyamaz mıyım? Eşit olmamız gerekiyordu. Ortak budur."

Kaşlarımı çatarak Vivi'nin beni "koruyabileceği" bir senaryo hayal ediyorum. Bizi arenada, rakiplerin bize doğru koştuğunu hayal ediyorum ve sıcak bir korku saplantısı doğru düşünmeyi imkansız hale getiriyor. Onu böyle bir yerde istemiyorum. Kesinlikle yanımda durmasını istemiyorum. Ben etraftayken asla tehlikede olmamalı. "Ben... Bilmiyorum."

Başını bana doğru eğiyor, yüzünde bıkkın bir ifade var. "Kendi başımın çaresine bakabilirim Skarr. Eğer ortaksak buna ve bana güvenmek zorundasın. Bana güveniyor m u s u n ?"

Doğru cevabın ne olduğunu biliyorum ama yine de bunu verebileceğimi bilmiyorum. "Deniyorum. Sana güveniyorum."

"Ama ben arkana yaslan dediğimde oturacak kadar değil mi?"

Yine tereddüt ediyorum, çünkü "arkama yaslanıp" işleri başkasının halletmesine izin vermek her şeye aykırı. Ben her zaman liderim. Ben kışkırtıcıyım. Ben böyle eğitildim. Yine de Vivi bundan memnun görünmüyor ve ben umutsuzca onu memnun etmek istiyorum. "Deneyeyim mi? Ne kadar arkaya oturmalıyım?"

Dudakları seğiriyor ve bana bıkkın bir gülümseme veriyor. "Lütfen dene. Sana güveniyorum, biliyorsun."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Bana kendini kanıtladın. Görünüşe göre seni etkilemek için daha çok yol kat etmem gerekiyor."

Benim gözümde mükemmel olmadığını düşünmesi beni yaralıyor... ve yine de bu onun düşüncelerini etkilemek, ima ettiğim zihin kontrolünü kullanmak için bir fırsat. "Eğer bana güveniyorsan, o zaman güreşmeliyiz."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliren Vivi doğrulur ve son sebzeleri de pişmeleri için tencereye koyar. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Güreşmeliyiz," diyorum tekrar.

"Kan akışını sağlamak için mi? Yoksa bu bir tür törensel bir şey mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Elimi ona uzatıyorum ve ayağa kalkıyorum. Nefesim havada bembeyaz pufluyor ve hemen çıplak bedenimi battaniyelere geri döndürmek istiyorum ama bu uzun sürmeyecek. Vivi dövüşçü olmadığını kendisi söyledi ve benim de gerçek anlamda güreşmek gibi bir niyetim yok. Bu sadece benim istediğimi elde etmek için. "Sana zarar vermeyeceğim. Çabuk olacağız. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Köşeye sıkışmış gibi hissettiğini yüzünden anlayabiliyorum. Şüphecililiği açıkça görülüyor, ama geri çekilirse kendini yalancı durumuna düşürmüş olacak. Çenesi sıkıştı ama elini benimkinin içine koydu. "Sana güveniyorum ama eğer bu bir oyunsa, sana gerçekten kızacağım."

"Güreşi seveceksin." Ona en iyi gülümsememi veriyorum ve ayaklarımı buzlu zeminde kaydırıyorum. "Rahatsız olursan bana teslim olmamı söyle, ama sana zarar vermeyeceğimi biliyorum. Ben bir uzmanım."

Vivi kulübenin etrafına bakar. "Tamam, peki, bunu nasıl yapmak istiyoruz?"

"Kendimizi belki de kürklerin içine oturtmalıyız. Nasıl olsa amaç yerde yatmak." Kürklerin üzerine oturup bacaklarımı ve kuyruğumu ısıtmak için birini kucağıma atıyorum ve ona cesaret verici bir bakış atıyorum.

"Yer güreşi mi?" Kaşları kalkıyor ama karışma oturup dizlerinin üzerine çöküyor ve hazır olduğunu işaret ediyor.

Bu çok kolay.

Bir kolumu beline doluyor ve bedenlerimizi geriye doğru sallıyorum. Beni nasıl engelleyeceğini bilmediği çok açık, çünkü bacaklarından biri havaya kalktığı anda dizimle onu kenara itiyorum. Tek bir hamleyle sırt üstü dönüyor ve bir sonraki hamlede bacakları açılıp göğsüne doğru itiliyor, ayakları kulaklarına yaklaşıyor.

Ve benim zevk almam için güzelce yayıldı.

"Ben kazandım," diyorum ona, gözleri fal taşı gibi açılırken. Bir kolumla bacaklarını tutuyorum ve bir elimi böğründe gezdiriyorum. Ona dokunmak bile içimdeki uyarılmanın alevlenmesine neden oluyor. "Şimdi amını yalayabilir miyim?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Konu bu mu yani?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Parmaklarımı bacağında aşağı yukarı gezdiriyorum ve o da titriyor. "Peki... yapabilir miyim?"

Vivi pençelerimde kıvranıyor. "Bana sorabileceğini biliyorsun değil mi? Güreşmeye gerek yok."

"Şimdi soruyorum. Sorabilir miyim?"

Kıpırdamadan duruyor, yanakları renkten renge giriyor. "Eğer istersen."

Oh, var. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Vücudunun kokusu her yanıma sarıyor, o kadar baş döndürücü ki havada tadını alabiliyorum. Kokusunun miskini alıyorum ve

Teninin sıcaklığını hissediyorum ve ağzımı onun her yerine sürmek istiyorum. Üzerine eğiliyor, yüzümü bir kalçasının iç kısmına sürtüyor ve kokusunu içime çekerken inliyorum.

Titriyor ve ben hemen doğruluyorum. Battaniyeler. Kürkler. Sıcaklığa ihtiyacımız var.

Ona zevk verirken kuyruğumun donmasını istemiyorum. "Orada kal."

Vivi nefes nefese kalırken, battaniyeleri vücudunun üzerine atıyorum ve ısınmak için battaniyelerin altına giriyorum. Şimdi onunla birlikte burada kapana kısılmış durumdayım ve onun kokusu etrafımı sarıyor. Ağzım tekrar sulanıyor ve ağzımı onun yumuşak, yumuşacık teninde gezdiriyorum. Bu hoşuma gidiyor. Kokusunu ve çıplak vücudunu seviyorum. Ağzımı onun her yerine koyabilmek hoşuma gidiyor. Khui'm yüksek sesle şarkı söylüyor, çiftleşmemizi talep ediyor ama yakında onun da hakkı verilecek. Şimdilik sadece dişimi memnun etmek istiyorum.

Sanırım bu zihnimin tamamen kontrol altında olduğu anlamına geliyor, ama umurumda değil. Onun kaprislerinin kölesi olmama izin ver. Vivi ne isterse seve seve yaparım, yeter ki onun tadına bakabileyim.

Dilim ağzımdan kayıyor ve bacağının amcığıyla birleştiği o narin kıvrımı yalıyorum. Nefesini içine çekiyor ve altımda hareketsiz kalıyor, bir eli saçlarıma gidiyor. Parmaklarını orada dolaştırıyor ve boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor. Teşvik eder gibi. Güzel. Bu işte iyi olmak istiyorum. *En iyisi* olmak istiyorum ki onun için mükemmel bir eş olduğumu bilsin. Onu o kadar şiddetli ve o kadar iyi tatmin etmeliyim ki sonsuza dek benimle kürkler içinde kalmaktan başka bir şey istemesin.

Bu düşünce o kadar baştan çıkarıcı ki yüzümü kalçalarının arasına gömüp yalıyorum.

Vivi sıcıyor, vücudu şaşkınlıkla sarsılıyor. Küçük bir çığlık atıyor, eli saçlarıma sıkıyor ama bu ses beni cesaretlendiriyor. Burada çok hassas. Onu yalıyorum, dilimi amının ve kıvrımlarının üzerinde uzun, süpürme vuruşlarıyla gezdiriyorum. Kef me, onun tadı. İnanılmaz bir şey. Neden kimse dışının amını yalamanın bu kadar bağımlılık yapacağını söylemedi? Arkadaşının yüzüne oturmasına şaşmamalı - hiç vakit kaybetmiyor ve doğrudan kaynağa gidiyor. Akıllı erkek.

Bir kolumu kalçasına dolayarak uyluğunun üst kısmını çevreliyorum ve dikkatimi a m ı n ı n kaygan sıcaklığına odaklayabilmek için onu yerinde sabitliyorum. Amını benden alaycı bir şekilde gizleyen saçları yay gibi ve kokusuyla kalın ve dilimle amına uzun, alıştırma vuruşlarına geri dönmeden önce burnumu sokuyorum. Burada keşfedilecek çok şey var. Kıvrımları düzensizdir, bazıları diğerlerinden daha uzundur ve cinsiyetinin yarığını baştan çıkarıcı bir şekilde çerçeveler. Bu

Vücudunun girişı daha koyu bir tonda kızarmış ve baştan çıkarıcı bir şekilde ıslak. Dilimin ucuyla onu kızdırıyorum ve inleyip zıplamasına bayılıyorum. Yarığının tepesinde bir nodül var, ama onun için ne işe yaradığından emin değilim - anılarım insan anatomisi hakkında hiçbir şey vermiyor. Dilimle ona dokunuyorum, etrafında dönüyorum ve ondan düzensiz bir inilti kaçıyor.

Büyüleyici. Tekrar dokunduğumda yine boğuk bir inilti çıkarıyor.

Belki de burası onun için en hassas olduğu horozun başı gibidir. Bu büyüleyici ve onu tekrar yalıyorum, dilimin üzerindeki tadını seviyorum. "Sanırım bütün gün burada kalabilirim."

Bu Vivi'nin tekrar inlemesine neden oluyor ve kalçalarını dilime doğru kaldırıyor. "Tanrım, beni öldürüyorsun."

Başımı kaldırarak durakladım. Kulağa iyi gelmiyor. "Durmali mıyım?"

"Hayır!" Saçlarımdan çekiştirerek yüzümü tekrar amına doğru sürüklüyor. "Devam et. Klitorisime dokun."

Çok otoriter. Talepkâr ve kendinden emin olmasına bayılıyorum. "Hangi kısmın klitoris olduğunu gösterirsen yaparım."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve sonra eli karnından aşağı inerek yüzümü itiyor. Tek parmağının ucuyla nodülün etrafında bir daire çiziyor ve nefesi hızlanıyor. "İşte."

Mmm, demek bir adı var. Bir klitoris. Vivi dokunmaya devam ediyor ve ben elini kenara itiyorum. "Benim sıram."

"O zaman yap," diye talepte bulunur, sesi huysuzdur.

Sırıtiyorum, çünkü onun sabırsızlığı aletlerimin vücudumdan dışarı çıkmasını istiyor. Şimdiden şişkinlikleri kasıklarına sertçe bastırıyor, dışarı çıkmayı talep ediyor, kendimi onun derinliklerine oturtmamı istiyor. Sonra görüşürüz. Şimdilik, onun tadına, onu yaladığımda kalçalarının çıkardığı küçük titremelere hayranım ve bundan daha fazlasını istiyorum.

Zihin kontrolünün bu kadar keyifli olabileceğini kim bilebilirdi? Tek istediğim bundan daha fazlası, Vivi'nin kulaklarımı sıkan bacaklarından, nefessiz seslerinden, onu her dilleyişimde vücudunun ürettiği kaygan uyarılmadan daha fazlası. Onun yaptığı hareketlerin aynısını yaparak klitorisiyle oynuyorum ve sonra düşüncesizce eğilip küçük et parçasını emiyorum.

"Oh," diye inliyor, bacakları etrafımda sıkıca sarılıyor.

Aha. Sanki tüm sırlarını açığa çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. Daha sert emiyorum, dilimle klitorisine dokunuyorum ve ağzıma karşı kıvranıyor, başka bir boğuk ses çıkarıyor. "Skarr, Skarr," diye bağıyor. "Aynen böyle. Oh, devam et."

Onun heyecanı karşısında inliyorum, ona odaklanmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen aletlerim dışarı çıkıyor. Soğuk shaftlarıma çarpıyor ve onları hemen kürklere bastırıyorum, arkadaşımın amını emmeye konsantre olurken baskının tadını çıkarıyorum.

Düşünüyorum da, daha göt emmeye bile başlamamıştım ve o çok hoş, erotik sesler çıkarıyordu.

"Daha fazla," diye bağıyor, ben onu kızdırmaya devam ettikçe sesi yükseliyor. "Daha fazla, daha fazla."

Daha sert emmeye çalışsam da dilimi daha hızlı kullanamıyorum. Bu bir ciyaklama ve şiddetli bir kıvrınma ortaya çıkarır. "Ow! Öyle değil!"

Başımı kaldırıyorum, sikimi battaniyeye sürtüyorum. "Nasıl olduğunu anlat o zaman."

"Ağız... parmaklar..." Saçımdan çekiştirerek beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyor. "Lütfen... hızlı... Orgazmımı kaybetmek istemiyorum."

Bu kadar kolay kaybolabilir mi? Bu düşünce beni rahatsız etti. Başımı eğiyorum ve klitorisi üzerindeki çabalarımı iki katına çıkarıyorum, çılgınca dilimle yumrunun etrafındaki deriyi kızdırıyor ve döndürüyorum. Nefes nefese çılgınlıkları bana doğru yönde ilerlediğini söylüyor ve sonra bir kez daha daha fazlasını istemeye başlıyor. Onu daha sert dilliyorum ve parmaklardan bahsettiğini hatırlıyorlar. Tabii ya. Ben bir aptalım.

Bir parmağımı yarığından geçiriyorum ve inliyor, kalçaları titriyor. Bir parmağımı vücudunun girişinde gezdirdiğimde, dokunuşumu karşılamak için eğiliyor. Ve parmağımı içine batırdığımda boğuk bir ses çıkarıyor ve sonra parmağımı sıkıca sıkıyor, amcığı vücudunun serbest bırakılmasıyla çırpınıyor.

Vivi geriliyor, yumuşak bir çığlık atıyor ve ben de eşimin boşalmasını sağladığım için mutlu bir şekilde inliyorum. Ben onu yalamaya devam ederken vücudu benimkinin altında titriyor, çünkü tadı daha önce sahip olduğum her şeyden daha güzel. Bunun dövüşmekten daha iyi olduğuna karar verdim. Zafer de en az savaş kadar keyifli. "Bunda iyi miydin?" Dudaklarımı kalçasının iç kısmına bastırarak soruyorum. "En iyisi mi?"

"İnanılmaz," diye nefes alıyor Vivi, sesinde bir merak notası var. "Kesinlikle en iyisi."

Övgüsü sikimin zıplamasına neden oluyor ve inleme sırası bana geliyor, dişlerimi onun iç uyluğuna sürtüyorum. "Bana en iyisi olduğumu söylemen hoşuma gidiyor."

"Tanrım, öylesin." Sesi dehşete düşmüş gibi. "Hiç kimse beni bu kadar sert boşaltmamıştı."

Aletlerimi tekrar battaniyeye srtyorum. "Bana daha fazlasını söyle. Ne kadar iyi olduğumu söyle."

Parmakları salarımda sıkılaşıyor. "Dilini tam bir şampiyon gibi kullanıyorsun."

Oh kef, bunu duymak hoşuma gitti. Nefesim kesiliyor, sözleri karşısında aletlerimi okşamak için uzanıyorum. Sonunda benim ona layık bir eş olduğumu kabul ediyor ve ruhum bunu bir gladyatörün kanını emen kumlar gibi emiyor.

"Beni çok sert boşalttın. Neye ihtiyaım olduğuna dikkat ettin ve bana sadece bunu verdin. Ve klitorisimi çok iyi emdin. Üzerime inmekten hoşlanıyormuşsun gibi hissettirdin."

"Yaptım," diye inledim, birincil **h o r o z u m u** okşadım ve sonra elimi kabaca ikincil horozun üzerinde srkledim. "Bayıldım. Tekrar yapmak istiyorum."

"nce sana dokunmak istiyorum," diyor bana.

Çok uzaklaşmadan hemen elimi sikimden çekiyor. "yle mi?"

"Tabii ki. Neden yapmayayım ki?"

"Eğer zihnimi kontrol etmeye alışıyorsan, bil ki o zaten senin ve umurumda değil," diye onu rahatlatıyorum. "Ben çoktan gittim ve bundan mutluluk duyuyorum."

"Zihnini kontrol etmek mi?" Vivi kıkırdıyor, sesi o kadar tatlı ve hoş ki iimi acıtıyor. "Ya zihnini sevdiğimi söylersen?"

"Bu kadar iltifata rağmen hala dilimin gözlerinizi kamaştırdığını söyleyebilirim."

Tekrar kıkırdıyor ve bana bakmak için battanierleri geri çekiyor. Yüzü kızarmış ve zor nefes alıyor ama çok güzel. Güzelden de te. Dudaklarının utangaç kıvrımına kadar her yönden mkemmek. "ok güzel bir dil."

Konsantre olmak için gözlerimi sıkarak tıslıyorum. "Bana iltifat etmeye devam edersen, kesinlikle boşalacağım."

"Sessiz olacağım."

"Ben yle bir şey demedim." Ona bakmak için tek gözümü açıyorum. "Ama benden uzak durmamı istiyorsan, erotik iltifatlarını azaltmalısın."

Tekrar kıkırdıyor ve sonra omuzlarımı itiyor. "Onun yerine güreşmek ister misin?"

Savunmasız aletlerim dışarı çıkarken mi? Kesinlikle istemiyorum. "Belki de şu anda sana boyun eğmeliyim ve yenilgimden asla bahsetmeyeceğimize söz vermeliyiz."

İnsan dostum sırtlıyor ve beni tekrar itiyor. "O zaman sırt üstü yat da sana karşı zaferimi ilan edeyim."

Bu sözler kulağa bu kadar erotik gelmemeli, özellikle de bir şekilde savaşı kaybettiğimi ima ettikleri için. Yine de Vivi'nin gözleri parlıyor ve çıplak formu bana baskı yapıyor ve ona istediği her şeyi vermekten kendimi alamıyorum. Karnımı ve sikimi savunmasız ve açık bırakarak kürklerin içinde sırtüstü dönüyorum. "Ne istiyorsan al."

Yere yığılmış bedenime bakmıyor bile. Sadece sırtlıyor ve bir elini boynuma koyarak beni öpmek için eğiliyor. Ben de onu öpüyorum, tatlı ağzını yalayıp yutuyorum ve dilinin benimkine açça vuruşunu seviyorum. Görünüşe göre Vivi'yi memnun etmek onu daha da heveslendirmiş ve bunu herhangi bir rakibin zayıf noktalarını not ettiğim gibi dikkatle not ediyorum. Alt dudağımı ısırp emiyor ve ben bunu kasıklarımın kadar hissediyorum, dişleri tenime değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldıyor ve battaniyeleri ikimizin üzerine çekerek bedenimi kürk dağının altına saklıyor.

"Bakmak istemiyor musun?"

"İstiyorum ama önemli parçaların donmasını istemiyorum." Parmakları göğsümün üzerinde geziniyor ve meme ucumun etrafında dönüyor. "Hava biraz daha ısınana kadar parmaklarımla bakarım diye düşündüm."

İtiraz etmek istiyorum çünkü utanmadan vücuduma bakmasından hoşlanıyorum... ama battaniyeler oldukça sıcak ve bu gezegenin soğuğu hiç bitmiyor. "O zaman istediğin kadar dokun bana."

Küçük bir gülümsemeyle meme ucumu çimdikliyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor. Gözlerimi kapatıyorum, ağzının tadını çıkarıyorum... ve küçük tırnağını meme ucuma sürttüğünde nefesim kesiliyor.

"Daha aşağı," diye mırıldanıyorum.

Vivi kıkırdıyor. "Çok talepkârsın, bunu biliyor muydun?"

"Eşim de öyle. Bunu ondan öğrendim. Ben onun kalçalarının arasındayken en gırtlaktan gelen küçük taleplerde bulunuyor-" Eli karnımdan aşağı kayarak dikkatimi dağıtınca geriliyorum.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle," diye fısıldıyor ve sonra elini hafifçe birincil sikimin başına vuruyor.

Sanki böyle bir şey olabilir gibi. Vivi'min yaptığı her şey kasıtlı ve mükemmel, taleplerine kadar. Hemen avucunun içine doğru itiyorum, elinin tenime sürtünmesini istiyorum. Yine de gergindim - benimle ilgili bir kusur bulmasını, aletlerimin bir erkek aleti gibi olmadığını söylemesini bekliyorum.

ve bu onu bir şekilde rahatsız ediyor. Benden tekrar kaçacağını.

Nazik, hafif dokunuşlarla beni sessizce keşfederken nefesimi tutuyorum, birincilimin başını izliyor ve sonra şafttan aşağı kayıyor, sadece tabanda duraklıyor. "Taşak yok mu?"

"Ne topları?"

Eğiliyor ve alt dudağımı tekrar öpüyor. "Tohumunun geldiği yer."

"Bu... içimden geliyor, tıpkı kan gibi." Şu anda böyle bir şey hakkında anatomi dersi mi almak istiyor? Elinde nabzım atarken mi? "Bu neden önemli?"

"Öyle değil. Sus." Beni bir öpücükle daha susturuyor ve gezinen parmakları birincil organımın tabanını sıyrıyor, sonra ikincil organıma geçiyor ve onun boyunca kayarak şeklini ve boyutunu öğreniyor. "Çok büyüksün. Gördüklerimin en büyüğü."

Daha fazla dalkavukluk. Kef, nerede savunmasız olduğumu çok iyi biliyor. "Konuşmaya devam et. Sözlerine bayılıyorum."

"Seks yapmadan önce iyice ıslanmışımdan emin olmamız gerekecek çünkü çok büyüksün. Her iki sik de büyük." İkincisinin ucuyla oynuyor ve sonra duraklıyor. "Bu nereye gidiyor?"

"Eh?" Elleri aletlerimin üzerindeyken, uyarılmamla yapış yapış olmuşken ve khui'nin bitmek bilmeyen şarkısıyla zonklarken konsantre olmak zor.

"Bu horoz nereye gidiyor?" diye tekrar soruyor. "Vücudunda...?"

"Evet, ama nerede? Arka kapı gibi mi?" Şaşkın bakışlarım üzerine açıklıyor. "Bilirsin, arka taraf? Anüs?"

"Ben... onun emmek için olduğunu sanıyordum? İsterseniz ben de içine girmekten mutluluk duyarım." Aslında, bunun zihinsel görüntüsü oldukça hoş. "Ama önce senin amcığınla başlayabiliriz diye düşündüm. Hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Parmak uçlarını ağızma bastırıyor ve başını sallıyor. Onları öpüyorum, elini tekrar aletlerimin üzerine koymasını istiyorum ama o başını sallamaya devam ediyor. "Hayır Skarr, kafam karıştı. Neden iki tane sığın var? Amaç ne?" Dudağıma dokunuyor. "Ssethri anatomisinden tamamen habersizmişim gibi davran, çünkü öyleyim. İki sik de aynı amaca mı hizmet ediyor?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kamaşıyor. Bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. "Aynı amaçla."

"O zaman neden iki tane var?"

"Biri yorulursa diye mi?"

Dudaklarını b         ve bu g         hem çok çekici hem de erotik. Yumuşak pembe dudaklarının arasına bir parmağımı soktu  umu hayal ediyorum... sonra da başka bir şey. "Yani ikisini aynı anda kullanmıyorsun?"

"Hayır. Sadece bir tane."

"  kisi de gelmek zorunda mı?" Bana g     kır  ıyor. "Tatmin olmadan önce mi?"

"  kisi de zevk aldı  ında daha iyi hissettiriyor, ama aynı anda sadece biri tohumumu taşıyacak. Bu... k     m  ?" Vücudum onu tekrar ka  ırtacak mı?

Vivi beni tekrar       , bu sefer daha sert. "Kesinlikle k     değil. Sadece ne beklemem gerektiğini bilmek için soruyorum. Sen benim ilk ssethri'msin."

"Sen benim ilk orta  ımsın."

G    leri zevkle parlı  or ve eğilip beni tekrar       , dili benimkiyle dolanıyor.           , elini tekrar karnımdan aşağı kaydırıyor, horozuma gittikçe yakla  ırken boğucu bir alay. Sonunda parmaklarını tekrar birincil organımın etrafına sardığında, rahatlayarak i   çekmek istiyorum.

Onun yerine, kalçalarını tutuşuna doğru pompalıyorum.

"Seni boşaltabilir miyim?" diye sorar, her zamankinden daha sessiz. "Ne olduğunu izleyebilir miyim?"

"Ben seninim, hatırladın mı? Bana karşı zafer ilan etmiştin."

G  rtlaktan gelen kıkırdaması kasıklarımın gerilmesine neden oluyor. "Ben de   yle yaptım." Bir parmağını aletimin ba  ının üzerinde alaycı daireler çizerek gezdiriyor. "Arkana yaslan ve seninle oynamama izin ver o zaman."

Sanki bu andan hiç ayrılmak istemiyormu  um gibi. Tamamen onun yaratı  ıyım, zihnim onun hafif dokunuşları ve ba   döndürücü       kleriyle kontrol ediliyor. Vivi'nin ağzı tekrar üzerimde, sonra beni kavırıyor ve çekiştiriyor. Yavaş bir okşama ritmi başlatırken eli sıkılaşıyor, mastürbasyon yaparken yaptığım gibi sikimi çekiyor, ama çok daha nazik.

Sanırım bu şekilde bo  alabilirim. Sadece onun eli olduğu gerçeği bile beni her şeyden daha sert yapıyor. Kalçalarını onun eliyle aynı anda sallıyorum, dudaklarım onunkilerle oynuyor. "Biraz daha konuş. Konu  man hoşuma gidiyor."

Ağzı tatlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve dudaklarıma bir       k daha konduruyor. "Ne tür bir konuşma?"

"Sert ve talepkar olman hoşuma gidiyor." Hiçbir şey beni onun ateşli kararlılığını görmek kadar tahrik edemez. Eğer bana hırlarsa anında bo  alabilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana tam olarak dokunmadan daha yakına eğiliyor ve sonra eli sikimi çalıştırırken bile fısıldıyor. "Hak edene kadar amımı alamayacaksın, Skarr."

Nefesim kesiliyor. Kef *me*.

"Rezonans birlikte olduğumuzu söylüyor diye boyun eğip her dediğini yapmak zorunda değilim. Eğer beni eşin olarak istiyorsan, eşin olduğumu bana göstermelisin. Beni etkilemek zorundasın." Sözleri kesin. "Bu da birlikte avlanmak ve eşitler gibi birlikte çalışmak demek. Ama dışarıyı soğuk olduğu için sana karşı yumuşak davranacağım. Aletlerinle oynamama izin vereceksin, her ikisiyle de. Seninle işim bitene kadar çalışmama izin vereceksin ve sonra tekrar amımı yalayacaksın."

Oh kef, boşalacağım. Düzensiz bir ses çıkarıyorum, kalçalarım çılgınca sarsılıyor.

"Aslında," diyor kadını yumuşak, alçak bir sesle, elini sikimin başında gezdirirken ve shaftımın aşağısında boncuklanan ıslaklığı okşarken. "Sanırım bütün gün bu kulübede kalacağız. Ben senin vücudunu öğreneceğim, sen de benimkini öğreneceksin ama sevişmeyeceğiz."

İnledim. "Hayır mı?"

"Hayır. Karar verdiğimde öğreneceksin."

"Sen... yüzüme oturmak mı istiyorsun?" Nefes nefese ve tamamen büyülenmiş bir halde soruyorum.

Böyle *muhteşem*.

"Belki yaparım. Buna sen karar veremezsin. Ben karar veririm." Ve kulak mememi ısırıldı.

Her şey patlıyor. Serbest bırakılmam taşıyor ve onu bana sıkıca tutuyorum, birincil horozumu çalıştırırken homurdanıyorum. Doruk noktası içimde yuvarlanıyor, her zamankinden daha keskin ve göğsümdeki khui o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki diğer her şeyi boğuyor.

Serbest bırakılmamla ıslanan eli ikinci sikime doğru hareket ediyor ve onu da okşamaya başlıyor. Nefesimi tutacak, toparlanacak bir an yok ve birkaç dakika içinde yeniden kaynıyorum, o çalışırken ve sikimi sıkarken sertleşiyorum, salınımımın her damlasını sağıyorum. Bu sırada yaramaz dili kulağıma müstehcen şeyler yapıyor.

Kaslarım nihayet gevşediğinde, tükenmiş siklerim yavaşça vücuduma geri çekilmeye başlıyor. Beni tekrar öpüyor, dudaklarımda oyalanıyor. "Kahvaltı neredeyse hazır. Umarım açsındır."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki son birkaç dakika içinde beni tamamen yeniden yaratmamış gibi. Sanki şu anda bile nefesimi tutmakta zorlanmıyormuşum gibi,

tutarlı düşünmek için. Tek düşünebildiğim Vivi'nin yanımda olduğu bir gelecek.

Vivi bana dokunuyor.

Vivi yüzüme binerken onu memnun etmemi istiyor.

Yaşayan en mutlu gladyatör ben olabilirim.

Bölüm

Yirmi Yedi

VIVI

Pekala, yani iki sik başlangıçta düşündüğüm kadar garip değilmiş. Sarhoş ben ilk seferinde kaçtığı için biraz utandım. Evet, iki siki var ama ikisi de normal gibi, sert shaftın üzerindeki narin deri ve şişkin bir baş, tıpkı normal bir sik gibi. Sayı dışında garip olan tek şey oynayacak taşaklarının olmaması, ama iki sikin ellerimi zaten dolu tutacağını düşündüm.

Kahvaltıdan sonra temizlik yapıyoruz ve yıkanabilmek için biraz su ısıtıyorum. Neredeyse hemen soğuyor ve Skarr'a vermekten nefret ediyorum. Hâlâ bu gezegendeki sıcaklığın onun için çok fazla olabileceğinden endişeleniyorum ama gidebileceğimiz başka bir yer yok.

Şu anda "biz" diye düşünmem garip. Nefret etmemem de garip.

Skarr kasıklarındaki yarığı dikkatlice ayırıyor ve temizleyebilmek için aletlerinin tekrar dışarı çıkmasını sağlamaya çalışıyor. Göz ucuyla onu izliyorum, vücudunun alışılmadık işleyişi karşısında büyüleniyorum. Aletleri diğer yerlerine göre yeşilin daha koyu bir tonunda kızarmış ama oldukça güzeller. Delicesine damarlı ya da şişman değiller, sadece kalın, pürüzsüz ve hoşlar, altlarında sarkan buruşuk bir taşak yok. Aslında derli toplu görünüyor. Hoşuma gittiğine karar verdim.

"Eğer kendime dokunmamı izlemeye devam edersen, gün boyunca dışarı çıkacağım," diyor bana alçak sesle. "Ve sonra muhteşem aletlerim soğuktan pörsüyecek ve sen üzüleceksin."

Buna homurdanıyorum. "Öncelikle, o kadar üşümelerine izin vermezdim. İkincisi de... Bütün gün evde kalacağız, unuttun mu? Yani istediğin kadar s o y u n a b i l i r s i n ."

Bana hararetli bir bakış atıyor ve ben izlerken kalın bir sik kasıklarından dışarı çıkıyor, onu hızla ikincisi takip ediyor. "İşte şimdi yaptın," diye mırıldanıyor ama ilgimden memnun görünmüyor. Eminim içi içini yiyordur, benim gülünç tavus kuşum. Bu beni gülümsetiyor.

Skarr'ın bakire olduğunu unutmamalıyım. Bana oral seks yaparken bu işlerde yeni olduğu belliydi -hızlı öğreniyordu ama kesinlikle yeniydi. Bu düşünce garip bir şekilde koruyucu içgüdülerimi harekete geçiriyor. Sanki bir ortak olarak Skarr'ın gizli tutmam gereken bir başka zayıf noktasıymış gibi.

yapmalı. O kadar gururlu ki, egosunda açılacak bir delik yıkıcı olacaktır.

Ve garip bir şekilde, onu bir kademe aşağı çekmek istemiyorum. Onun saçma sapan kendini beğenmişliğine tuhaf bir şekilde düşkün olmaya başladım.

Yatakta oynamak benim için de birkaç anıyı doğruladı. Ben bakire değilim. Ya da en azından daha önce olduğum kişi değilim. Eski erkek arkadaşlarıma, otel odalarına, rahat çadırlarda geçirdiğim gecelere ve Anchorage'dan meçhul bir yaz kaçamağına dair silik anılarım var.

Alaska. Yürüyüş, kayak ve dağlarla ilgili dağınık anılarım birden anlam kazandı. Babam Alaska'yı severdi. Bağımsızlığı, ormanın derinliklerinde bir kulübesi olmasını ve gerektiğinde erzak almak için yukarı çıkmayı severdi. Tüm bilgilerimi oradan aldım. Şimdi babamın Anchorage'daki erkek arkadaşından hoşlanmadığını hatırlıyorum çünkü benden sadece seks istiyordu.

Babamın haklı olduğu ortaya çıktı.

Bu anı beni sinirlendirmek yerine gülümsetiyor. Parça parça bir anı olması umurunda değil çünkü ayrıntılara ihtiyacım yok. Bilmem gereken tek şey, bu tür şeyler söz konusu olduğunda Skarr'dan çok daha fazla deneyime sahip olduğum. Bana nasıl zevk vereceğini, beni nasıl boşaltacağını bilmesini istiyorsam liderliği ele almam gerekecek. Neyse ki öğrenmeye hevesli.

Temizlendikten sonra tekrar ateşin yanındaki kürklerin altına sokuluyoruz. Dışarıya bakıyorum ve karın hiçbir yere gitmediğini görüyorum, bu yüzden onun kucağına oturuyorum, çıplak, her şeyi ve özellikle hiçbir şeyi tartışırken bacakları benimkilere sarılıyor. Hava durumu hakkında konuşuyoruz ve ona yazın çok güzel, kışın ise çok acımasız olan Alaska'yı anlatıyorum. Ona biraz babamdan bahsediyorum, sonra da buraya gelmeden önce hiç kar görmemiş bir uzaylıya kayakların nasıl çalıştığını anlatmaya çalışıyorum.

Düşündüğünüz kadar iyi gidiyor.

"Hâlâ anlamıyorum," diyor Skarr **h u y s u z** bir sesle, kolları belimde ve çenesi omzumda. "Ayaklarıma iki büyük kalas koymak beni yavaşlatır, hızlandırmaz."

Bir süredir onun kafa karışıklığına gülüyorum, çünkü kayaklar hakkında çok hoş bir şekilde bilgisiz. "Sana söyledim, onlar yağlı. Karın içine batmak yerine üstünden süzülüyorsun. Bu şekilde daha hızlı gidersin."

Homurdanıyor. "Herhangi bir şeyi yağlarsanız daha hızlı kayar. Neden ayağıma bağlanmış dev bir tahta kalas olması gerektiğini anlamıyorum. Bana şaka yapıyorsun."

"Yemin ederim değilim!"

Bana inanmadığını belli eden bir ses çıkarıyor ve bu beni daha da çok güldürüyor. "Hava biraz düzeldiğinde sana gösteririm. Umarım güneş çıkar ve bu karın bir kısmını eritir."

"İki tane güneş var," diye hatırlatıyor Skarr, çıplak omzuma bir öpücük konduruyor ve omurgamdan aşağıya zevkle titremeler gönderiyor. "Ve eğer o cılız şeylerin her şeyi eritebileceğini düşünüyorsan delirmişsin demektir... Bu da neden ayağına odun bağlayıp dağlarda yürüyüş yapmak istediğini açıklayabilir."

"Kemik," diye hatırlatıyorum ona, kıkırdayarak. "Burada fazla odun yok." "Kemik. Bu daha da kötü."

Ellerimi onunkilerin üzerinde kaydırıp parmaklarımızı birleştirerek, "Bu daha sonrası için," diyorum. Onunkiler hâlâ biraz soğuk, bu da yakın zamanda bir yere gitmeyeceğim anlamına geliyor. "Kulübeden ayrılacak kadar ısındıktan sonra ilk işimiz dışarı çıkıp daha fazla yakıt almak olacak. İkmal çadırlarında herkese yetecek kadar olduğunu biliyorum ama daha fazla yakmamız gereken gerçekten soğuk geceler için kendimize ait bir zulamız olsun istiyorum."

"Dün geceki gibi mi?"

"Aynen öyle." Ona kulübeyi daha sıcak hale getirmenin yollarını da düşündüğümü söylemiyorum, örneğin duvarları dikişli deriyle kaplayarak bizi dışarıdan koruyacak bir katman daha yapmak gibi. Ayrıca taş zeminleri kaplamak için kalın kilimler ve yatakta o kadar çok kürk düşünüyorum ki Skarr altında yirmi şilte ile preses ve bezelye gibi uyuyacak.

"Yardım edeceğim," diyor ve omzuma bir öpücük daha konduruyor. "Her ne kadar benim gibi bir gladyatöre angarya gibi bok küremek yakışmasa da, sen yaparsan ben de yaparım."

"Bu şey seni sıcak tutar," diye hatırlatıyorum ona, boynumu öpmeye devam edebilmesi için başımı eğiyorum, çünkü harika hissettiriyor. "Diğerleri kadınlarla takıldığın için sana zorluk çıkarmayacaklar, değil mi?"

Gladyatörlerden birkaçı -Valmir ve Chalath başta olmak üzere- bazı görevleri öğrenme fikrine "savaşçı işi değil" diye karşı çıktılar. Skarr'ın bu konuda ne hissettiğinden emin değilim.

Başını sallıyor, ağzı kulağımı ısırarak için yukarı doğru çıkıyor. "Bunu sadece Valmir'in bir dişi karşısında hüsrana uğraması ve Chalath'ın da kimsenin onunla yankılanmamasını kıskanması nedeniyle söylüyorlar."

"Bir dişi mi?" Ben soruyorum. "Hangi dişi?"

Skarr omuz silkiyor. "Kara yeleli, zayıf olan."

Bu herhangi biri olabilir. "Bundan daha a ç 1 k olmanız gerekecek."

"Bilmiyorum. Hepsi bana aynı görünüyor çünkü sen değiller." Dili kulağımın kıvrımlarında geziniyor. "Tadın neden bu kadar güzel, Vivi?"

"Mmm, önyargılı mısın?" Biliyorum, çünkü ağzı beni deli ediyor.

Eli karnımdan aşağı kayıyor, parmaklarını kalçalarımın arasındaki buklelerin üzerinde gezdiriyor. "Sana dokunabilir miyim?"

Dudağımı ısıyorum ve başımı sallayarak ona yaslanıyorum. Öpüşme seansımızdan sonra sabahtan beri gelişigüzel dokunuyoruz ve khui'm o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki göğsümde ateş varmış gibi hissediyorum. Bunun kaşıntıyı geçici olarak kaşırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyorum ama lanet olsun ki eğlenceli.

Khui hakkında düşünmek bana rezonansı da düşündürüyor. "Bebekler hakkında ne düşünüyorsun, Skarr?"

Tek parmağıyla klitorisimde daireler çiziyor. Ne kadar hızlı öğreniyor. Yüksek sesle inlememek için dudağımı ısıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onlar hakkında hiç düşünmüyorum."

"Rezonans bebeklerle birlikte gelir."

İkinci bir parmağını klitorisime doğru kaydırıyor ve sonra parmaklarının arasına alarak her iki taraftan da ovuyor. "Bizimki gelmiş geçmiş en iyi bebek olurdu, belli ki."

O benimle dalga geçerken nefes nefese kalarak ona doğru geri çekiliyorum. Beni parmaklarının üzerine boşaltmaya kararlıyken konsantre olmak zor. "Evet... ama... sen... hiç... bebeklerle... birlikte oldun mu?"

"Asla."

Verdiği yanıt soğuk su gibi geldi. İsteksizce, cevaplarıma konsantre olabilmek için elini amımdan kaldırıyorum. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. "İlerlemeden önce bebekler hakkında ne hissettiğimize karar vermemiz gerekecek."

Skarr hemen bir elini göğsüme koyuyor ve meme ucumu koparıyor. "Anlayacak ne var ki? Rezonans bebek yapar, değil mi? Hiçbir şeye karar veremeyiz."

Hem haklı hem de haksız. "Flor bana şifacının rezonansı durdurabileceğini ama bunun iyi hissettirmediğini söyledi. Bu da bebeğin olmaması ve aramızda bizim seçtiğimiz dışında bir bağ olmaması anlamına gelir. Ya da bebeği doğurmaya karar verirsek ama ebeveyn olmaya hazır değilsek, çocuğumuzu büyütmesi için başka birine verebiliriz. Kulağa duygusuzca geliyor ama sen iyi bir ebeveyn olmayacaksan ve ben de olmaya hazır değilsem, bunu düşünebiliriz."

"Çocuğumuzu vermek mi?" Skarr bu öneri karşısında şok olmuş görünüyor.

"Sadece kendimiz beceremezsek. Bebeğin iki berbat ebeveyn yerine iki sevgi dolu sadık ebeveyne sahip olmasını tercih ederim."

"Ebeveyn olmak hakkında ne hissediyorsun?" diye sorar. "Söylemedin."

Hayır, yapmadım çünkü onu etkilemek istemiyorum. Ben şu ya da bu şekilde hissettiğimi belirtmeden önce onun bebekler hakkında ne hissettiği konusunda dürüst olması gerekiyor. Eğer ona bebek istediğimi söylersem, o da istediğini beyan edecektir. İstemediğimi söylersem, sırf beni memnun etmek için kabul edeceğinden endişe ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse şu anda kendi aklımdan emin değilim. İki gün önce rezonans ya da bebek istemediğimi söyleyebilirdim ama her şey çok hızlı değişti. Ebeveyn olmayı hiç düşünmemiştim ama Penny'nin küçük kızı Brenna'nın ne kadar tatlı olduğunu ve saçlarının ne kadar güzel koktuğunu düşünüyorum. Benim de bebekler hakkında ciddi ciddi düşünmem gerekiyor. Neyse ki kamp onlarla dolu, böylece buradaki ebeveynlerin çocuklarını nasıl yetiştirdiklerini izleyebiliyorum. Bu ortamda anne olmanın çocuk oynacağı olduğunu hayal bile edemiyorum. Belki de benim için çok zor olacak.

"Henüz karar vermedim," diye dürüstçe cevap verdim. "Karar verdiğimde sana haber veririm.
yap."

Eli yine karnımda geziniyor. "Dürüst olmak gerekirse çiftleşmenin ötesinde çok fazla düşünce."

"Ben de öyle." Ve şu anda eğlenmenin ötesini düşünmek istemiyorum. Yarın bunun için bolca zaman var. Elini bacaklarımın arasına götürüyorum ve bu sefer klitorisimle oynadığında diğer elimi boynunun arkasına kaydırıp ona tutunuyorum.

Ertesi sabah, Skarr'ın ağzı göğüslerimde uyanıyorum. Ağırılığı kalçalarımın üzerinde, dudakları tenimde desenler çiziyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında. "Aminı yalayabilir miyim?"

Uyluklarım otomatik olarak açılıyor, çünkü rezonans beni gülünç bir şekilde tahrik ediyor ve birlikte olduğumuz her seferinde dilini daha iyi kullanıyor. Skarr memnun bir ses çıkarıyor ve daha aşağı kayarak kalçalarımı kavırıyor ve yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. İnleyerek bacaklarımı omuzlarına doğru kaydırıyorum ve beni de yanına taşıyarak sırt üstü döndüğünde hiç şaşırmıyorum. Dün gece yüzüne oturmıştım ve buna kesinlikle bayılmıştı, o kadar sert boşalmıştı ki, boşalırken sırtıma püskürtmüştü.

Dili içime daldığında aç ağzına karşı sallanıyorum ve o inliyor, sesi boğuk ve açlık dolu. Beni kaygan itişlerle mızraklıyor

öne doğru eğildim, ağırlığımı ellerime verdim, böylece doğru açıyı yakalayabildim ve klitorisimi burnuna sürtebildim. Skarr nefesini delicesine uzun bir süre tutabiliyor ve bu da onun üzerime inişini çok daha yoğun hale getiriyor.

Boşalana kadar yüzüne sürüyorum ve sonra üzerinden kayıyorum, kürklerin üzerine yığılıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Hararetli gözlerle beni izliyor, eli önce bir sikimde, sonra diğerinde. Avucumu alnıma bastırıp nefesimi tutmaya çalışıyorum ve yaktığımız ateşe rağmen kulübenin havasının buz tutmadığını fark ediyorum. "Sanırım bu sabah hava daha iyi."

Çıkardığı homurtu bana şu anda havanın umurunda olmadığını söylüyor. "Benim için meme uçlarınla oyna," diyor, başı kürklerin içinde geriye düşüyor, bakışları bana kilitleniyor. "Meme uçlarını dikleştir."

"Hey şimdi, burada emirleri ben veririm," diye takılıyorum. "Belki de istemiyordur."

Küstahlığım karşısında birincil sikini daha sert okşayarak inliyor. Vücudunun aşağısındaki sert siklerine bakıyorum ve ikisinden daha büyük olanın - "birincil" ve ilk uzandığı- başından aşağı ve parmaklarının üzerinden bir çizgi halinde pre-cum sızdığını fark ediyorum.

Üzerine eğilip elini dikkatlice çekiyorum. "Sana dokunma sırası bende."

"Yap şunu," diye mırıldanıyor, gözleri ihtiyaçtan çıldırmış.

Yapıyorum ama önce ikincil sikine uzanıyorum. Parmaklarımla onu okşuyorum ve sonra avucuma dağınık, derinlemesine bir yalama veriyorum ve elimi tekrar etrafına sarıyorum ve okşuyorum. Nefesi kesiliyor ve gözleri açılıyor. Onu yalasaydım gerçekten aklını başından alırdım...

Ben de öyle yaptım. Eğildim ve sikini yaladım. Sadece bir kez ve sonra tüm yüzüme ve ellerime boşalıyor. Dehşete düşmüş ya da boşaldığı için rahatlamış gibi bir ses çıkarıyor ve ben de işi bitene kadar öylece kalıyorum. Doymuş bir iç çekişle tekrar kürklerin üzerine düşüyor.

"İyi mi?" Alay ediyorum.

"Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Ağzının i h t i ş a m ı n a daha hazır olacağım."

Bunun üzerine kıkırdıyorum ve ellerimi en yakın kürk parçasıyla silmek için ayağa kalkıyorum. İşim bittiğinde tekrar yatakta yanına oturuyorum ve beni kendine çekiyor. "Ah, benim aptal aklım," diye mırıldanıyor. "Onun kontrolünü hiç özlemiyorum."

Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "Birbirimize her dokunduğumuzda zihin kontrolüymüş gibi davranmayı bırak."

"Bu doğru, değil mi? Seninle tanışmadan önce savaşları, antrenmanları ve rakibime nasıl bir hamle yapacağımı düşünürdüm. Şimdi ise tek düşündüğüm senin meme uçların, klitorisin ve onları ne zaman yalayacağım. Eğer bu zihin kontrolü değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

İç çekiyorum. Bu gülünç adam. Belki de khui'nin zihin kontrolünde bir dokunuşu vardır, çünkü sözlerinden rahatsız olmak yerine, bunu... sevimli buluyorum.

Bunun benim de aklımı kaybettiğim anlamına geldiğine eminim.

Bölüm

Yirmi Sekiz

VIVI

İkiz güneşler gökyüzünde yükseldiğinde, başımı kulübeden çıkarıp havayı test ediyorum. Nasıl olsa tuvalete gitmem gerekiyor ve şu anda yine kulübede işimi halletmektense kampın uzak köşesine kurulmuş çadır benzeri tuvaletlere gitmeyi daha çok istiyorum. Evin o bölümü için bir mahremiyet perdesi istediğime karar veriyorum. Bu dünyada pek çok konuda rahatım ama... o kadar da rahat değilim.

Kamp boyunca koşuyorum, bana el sallayan insanlara beceriksizce el sallıyorum. Muhtemelen kimseyle rahat bir sohbet kurmayı asla öğrenemeyeceğim ama zamanla daha kolay olacak. Umarım. Hava daha sıcak görünüyor ve avcılardan birkaçı derilerini çakıllı kumların üzerine serip temizliyor. Bir başkası balık ve yosun kurutma rafları yerleştiriyor, bu yüzden Skarr'ın ortaya çıkmasının güvenli olduğunu düşünüyorum. İşimi bitirip kulübeme geri dönüyorum.

Bunu düşünmek bile içimi garip bir sevinç duygusuyla dolduruyor.

Kulübem.

Skarr'ın benim için inşa ettiği kulübe. Kapısı uçurumun iç duvarına bakan özel bir kulübe, böylece köyde olmama rağmen olabildiğince izole olabiliyorum. Bu çok düşünceli bir davranış ve beni memnun etmek için bu kadar zaman ve çaba harcadığını fark etmek kalbimi ısıtıyor.

Biraz gürültücü ve kendine aşırı aşık olsa da iyi bir adam. Onun böbürlenmesini düşünmek beni sanki büyüleyici bir tuhaflıkmış gibi gülümsetiyor, bu da khui'nin bana kesinlikle bir numara yaptığı anlamına geliyor. Onun uçurumdan düşmesini isterken nasıl oldu da yaptığı her şeyi sevimli ve tatlı bulmaya başladım? Kendimden hem biraz öğreniyorum hem de eğleniyorum. Tüm bunlar bana bir kulübe verdiği ve birkaç orgazm yaşadığım için mi? Yoksa sonunda birbirimizi anlamaya başladığımız için mi?

Ateşin yanından hızla geçiyorum ve sonra durup yavaşlıyorum. Veronica - Ashtar'ın eşi- iki küçük çocuğuyla birlikte orada. Penny'yle konuşuyor, eli onun kolunda, bebeklerden biri kucağında, büyük oğlu ise yanında oturmuş, kahvaltısını ağzına götürüyor. Ateşin yanında başkaları da var elbette ama ben Veronica'nın çocuklarıyla ilgileniyorum.

Skarr'ın çocuklarla arasının nasıl olduğunu test etmek için iyi bir zaman olabilir.

Kulübeye döndüğümde, içeri daldım. Skarr hemen beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekerek öptü. "Mmm, uzun zamandır yoktun."

"Değildim." Kollarının arasından sıyrılıp kulübeye geçiyorum. "Giyin. Gidip biraz diğerleriyle ateşin yanında oturmak istiyorum."

"Sen...yapmak? Bu hiç sana göre değil." Ellerini kalçalarına koyuyor ve şüpheli kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bir sorun mu var?"

Tuniğini elime alıp silkeledikten sonra ona doğru tutuyorum. "Hiç de değil. Sadece bana güven. Ateşe vardığımızda ne demek istediğimi anlayacaksın."

Birkaç homurdanma sesi çıkarıyor ve belli ki tekrar kürklerin içine sürünüp yüzüne oturmama izin vermeyi tercih ediyor. Tamam, bu benim de hoşuma gidebilir ama cevaplara da ihtiyacım var. Aramızdaki bu tuhaf bağın işe yarayıp yaramayacağını ya da daha sert planlar yapmamız gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor. "Sence bu kampta kaç çocuk vardır?" Rahatça soruyorum. "Neredeyse her ailenin en az bir küçük çocuğu var gibi görünüyor."

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Skarr tuniğini katlar ve sonra kemerini bağlar.

Hemen bir kürk daha kapıyorum ve sıcak tutsun diye tuniğinin altına, boynuna doluyorum. Telaşlanıyor muyum? Kesinlikle. Onu kulübede gevşek ve tepkisiz, teni buz gibi bulmanın nasıl bir his olduğunu unutmadım. "Her ihtimale karşı giyin."

"Otoriter," diyor ama gözleri parlıyor ve bundan hoşlandığını söyleyebilirim.

Soğuk havaya çıkmak için giyinmek bir prodüksiyon, ancak Skarr'ın yeterince sıcak olduğuna ve açıkta kalan tek yerinin yüzü ve kuyruğu olduğuna ikna olduğumda - ona bir tür kuyruk sargısı yapmam gerektiğini fark ettim - omuzlarına sıcak bir pelerin atıyorum ve sonra onu kulübeden dışarı çıkarıyorum.

Yangına vardığımızda Veronica gitmişti, ki bu hayal kırıklığı yarattı. Yine de orada başka bir kadın var. Adı Steph ve Penny ve S'bren ile sohbet ederken bir yandan da bir bebeği emziriyor. Diğerleri de ateşin yanına gelip gidiyor ama sanki biraz oturuyorlarmış gibi görünüyorlar. Güzel.

Skarr'ı elinden tutup kampın diğer ucuna, ateşe doğru sürüklüyorum.

"Çok acıkmış olmalısın," diyerek onu yönlendirmeme izin veriyor.

"Açlıktan ölüyorum," diye katılıyorum. Tam Steph bebeğini omzuna koyup gazını çıkarırken ateş çemberine varıyoruz. Steph'in yanındaki açık koltuğu işaret ediyorum. "Sen oraya otur. Ben yemek getireyim."

Dediğimi yapıyor ve ben de bugün yemek ve ateş görevinde olan Lauren'dan birkaç kase "kahvaltı" -sıcak bir balık yahnisine benziyor- alıyorum. Bunu yaparken göz ucuyla Skarr'ı izliyorum ve Steph ile bebeğine neredeyse hiç bakmadığını görünce biraz endişeleniyorum. Hatta sanki onlara doğru bakmaktan kaçınıyor gibi görünüyor.

"Skarr bebeğini tutabilir mi Steph? Bebekleri merak ediyormuş," diye sesleniyorum ve elimi taşın altına koymaya karar veriyorum.

Skarr dik oturur, gözleri büyür. Steph ve bebeğini ilk kez fark etmiş gibi görünüyor ve bakıyor.

Steph bize sırtarak tuniğinin yakasını düzeltiyor ve bebeğin yüzünü siliyor. "Bunu çok isterim. Arkadaşım oğlumuzla birlikte tuzaklarını çalıştırıyor ve ben de bir mola vermeyi çok isterim." Bebeği Skarr'a uzatıyor ve onu izliyor. "Daha önce hiç bebek kucağına aldın mı?"

Yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesi. Bana doğru panikle baktıktan sonra Steph'e dönüyor ve başını sallıyor.

"Adı Jethani. Kıvraktır, bu yüzden onu sıkı tuttuğunuzdan emin olun, ama çok sıkı değil. Sadece bacağınıza oturmasına izin verin ve onu oyalayın. Ağzına bir şey koymadığından emin ol." Bana bakıp göz kırpmıyor, sonra Skarr'la konuşmaya devam ediyor. "Sence anladın mı?"

Sürünecek yaşta bile olmayan şişman, tatlı görünümlü bir kız olan Jethani'yi alıyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle onu kol uzunluğunda tutuyor. "Böyle salyası akmalı mı?"

"Öyle olmalı," diyor Steph, gülmemeye çalışarak. "Ve önerdiğim gibi onu kucağına alırsan daha kolay olur."

Bana yine endişeli bir bakış attı. "Ya meme isterse?" "O zaman onu annesine geri verirsin," diyorum.

"Nereden bileceğim?" Jethani'yi kendine biraz daha yaklaştırıyor, yüzündeki o şaşkın ifade hâlâ duruyor. "Çok küçük ve yumuşacık. Bu normal mi?"

Steph sabrın ruhudur. Skarr bebeği beceriksizce dizine yerleştirdiğinde paniğe kapılmıyor. Sadece uzanıp bebeği göğsüne yaslıyor ve onu sıkıca tutana kadar kollarıyla manevra yapıyor. "İşte böyle. Ve evet, küçük ve şişman olması normal. Bebekler bir süre yetişkin insanlar gibi görünmezler."

"Peştamal giyiyor," diye belirtiyor hayranlık dolu bir sesle, ayaklarını oynatırken küçük dizlerinden birine dokunuyor. "Ve minik botlar."

"O bir bebek bezi," diyor Steph. "Tuvaleti bir yetişkin gibi kullanmayı öğrenecek yaşa gelmesi biraz zaman alacak. Şimdilik bezin içine tuvaletini yapıyor ve ben de değiştiriyorum."

Şaşkınlıkla sarsılıyor, gözleri irileşiyor ve bebeği bacağından kaldırıp tekrar havaya kaldırıyor. "Hemen şimdi mi?"

"Şu anda değil. Genel olarak."

Jethani kıvranarak saçlarına uzanıyor. Bir avuç alıyor ve saç telleriyle oynayarak sarsıyor. Skarr gözünü kırpmadan çocuğu tutmaya devam ediyor ve Steph'e sorular yöneltiyor. "Bu yüzden mi bacakları kısa ve böyle sallanıyor?"

"Aynen öyle."

"Ve kafası bir yumru gibi mi görünüyor?"

"Bu bir yumru değil!" Gülmemeye çalışarak itiraz ediyorum.

Yemek kaplarımızla birlikte yanına oturduğumda, "Onun her şeyi biraz yumru gibi," diye fısıldıyor. "Bunu acımasız olmak için söylemiyorum. Güçlü ve zayıf yönlerini bilmeli ki bunları telafi edebilsin."

"Bebekler çok küçük insanlardır," diye devam ediyor Steph. "Uzun bir süre yetişkin gibi görünmeyecekler."

"Büyümelerine ne kadar var?" diye soruyor

hayranlıkla. "Yaklaşık yirmi yıl mı?" Steph öyle diyor.

Skarr'ın çenesi düştü. Bana bir kez daha panikle bakıyor ve sonra Steph'e dönüyor. "Yirmi yıl boyunca onun bezini değiştirmek zorunda mısınız?"

Elimde değil. Kıkırdamaya başladım.

"Yirmi yıl değil," diye onu rahatlatıyor Steph. "Sadece tuvalet ihtiyacı olduğunda bunu bana nasıl söyleyeceğini anlayacak yaşa gelene kadar. Pek çok çocuk için durum farklı ama bazıları iki yıldan kısa sürede öğreniyor. Bunu söylemek zor çünkü Jethani bir insan olan benim ve bir Adalı olan eşimin melezi. Onu biraz daha tutmanızın sakıncası yoksa, istediğiniz kadar soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Bebekler sizin için yeni olmalı."

"Çok yeni. Ve onu tutmak benim için sorun değil," diyor Skarr. Jethani saçını çekiştirip kıkırdayınca Skarr'ın yüzü sırtıyor. "Buradaki tüm savaşçılar arasında en çok beni seviyor. Bunu şimdiden söyleyebilirim. Bir şampiyonun kollarında olduğunu biliyor."

Steph, hakkını yemeyelim, bu kendini beğenmişlik karşısında gözünü bile kırpmıyor. Sakince çocuğun omzuna bir gaz çıkarma bezi koyuyor ve yerine yerleştiriyor. "Bunu isteyeceksin."

Bebek kıpırdanıyor, bacakları adamın güçlü bacakları üzerinde dans ediyor ve zıplıyor. Onu dikkatle tutuyor, hareketlerini hayranlıkla izliyor. "Tartışmaya mı çalışıyor?"

"Hayır, kusacağından oldukça eminim."

Eğildim ve eminim ki bebek serbest kaldı. Skarr dehşete düşmüş görünüyor. "Bunu ona ben mi yaptım?"

Steph yatıştırıcı sesiyle dersine devam eder. "Hayır, hayır. Sadece heyecanlandı. Hadi onu temizleyelim ve ben de sana onunla nasıl ce-e oynayacağını göstereyim. Buna bayılır."

Bütün gün ateşin başında kalıyoruz, çeşitli yaşlardaki çocukları kucağımıza alıyoruz ve Skarr'a bebekleri öğretiyoruz. Steph bütün sabah kalıyor, ta ki Jethani yorgun ve huysuz olup onu uyutana kadar. Pak'ı babasıyla balık tutmaktan döndüğünde bizimle oturması için dışarı gönderiyor ve Skarr küçük çocukla sahte yumruklarla sahte bir kavgaya giriyor. Pak bir tane indirdiğinde yere yığılıyor ve dramatik bir şekilde inliyor. "Yere serildim!"

Kucağımdaki deri bebekle oynayan Aayla'nın saçlarına gülümsememi gizliyorum.

"Harika iş çıkardın savaşçı," diyor Skarr çocuğa. "Yakında korkulacak biri olacaksın."

Pak'ın tavşana benzeyen kuyruğu mutlulukla çırpınıyor.

"Şimdi dövüş benimle," diyor Z'hren, ileri atılıp yumruklarını boks pozunda havaya kaldırarak.

"Cesaret edebilir miyim bilmiyorum," diyor Skarr ona tüm ciddiyetiyle. "O kadar çok yumruğunuz var ki kaybedeceğim kesin."

Gail bana eğlenen bir bakış attı. Ateşin yanında yanımda oturmuş, bir kukuletaya kürk dikiyor. Bütün gün gelip giden insanlar oldu ama Gail işlerinin çoğunu ateşin yanında yapıyor gibi görünüyor. İhtiyacı olanlara yardım etmekten hoşlandığını söylüyor. Benim aksime, olayların içinde olmayı sevdiğinden şüpheleniyorum. Yine de çok iyi biri. Kürkte bir dikiş atıyor ve sonra bana doğru eğiliyor. "Hiç çocuklarla birlikte olmamış birine göre, onlarla arası iyi."

"Öyle." Çocuklarda Skarr'ın gürültülü kişiliğiyle iyi uyum sağlayan bir samimiyet var. Onlara inanılmaz bir savaşçı olduğunu söylüyor ve onlar da ona inanıyor, çünkü çocuklar yetişkinlere inanıyor. Ve bu yüzden onlara ciddiyetle savaşçı olarak gerçek bir gelecek vaat ettiklerini söylediğinde, sevinçten havalara uçuyorlar.

Liz'in en büyük kızı Raashel, "Bana nasıl yumruk atılacağını göster," diyerek antrenman grubuna katılmak için acele ediyor.

Ona başını sallayarak öne gelmesini işaret ediyor ve yumruğunu nasıl yerleştireceğini ve başparmağını nasıl tutacağını gösteriyor.

"Çocukların yanına ilk kez mi geliyor?" Gail bana sordu. "Siz birkaç gündür buradasınız."

"Sanırım ilk kez onları gerçekten fark etti." Rezonansa kapıldık. İkimiz de kapıldık.

"Onlar arasında popüler olacak, bunu söyleyebilirim. Her sabah kulübende oynamak isteyen bir sürü küçük yüzle karşılaşacaksın." Gülümsüyor, dikiş dikerken başını sallıyor. "Seni şimdiden uyarıyorum."

"Sorun yok." Ve şaşırtıcı bir şekilde, öyle olduğunu fark ettim. Çocukların kapımıza gelip Skarr'la vakit geçirmek istemelerine aldırmıyorum. Çocuklar beni huzursuz etmiyor.

"Bebeğimin saçını gördün mü?" Aayla bana göstermek için bebeğini kaldırarak soruyor. "İki topuz halinde çünkü onun adı Prenses Leia."

"Çok güzel," diyorum ve bu gezegende doğan bir çocuğun *Star Wars* hakkında nasıl bir şey bildiğini merak ediyorum.

O GECE, Skarr yatakta iri bedenini benimkine doladı. Ağzını en sevdiği yer olan boynumun kıvrımına bastırıyor ve beni öpüyor. "Sanırım çocukları seviyorum."

"Sanırım ben de öyle," diye fısıldıyorum.

Bölüm

Yirmi Dokuz

SKARR

BİR HAFTA SONRA

"Sana söz veriyorum, böyle görünmeleri gerekiyor." Vivi kayaklardan birini botuma bağlarken bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. Onun önümde bu şekilde eğilmesi bile siklerimin dışarı çıkmasını sağlamaya yetiyor ve khui'm yüksek sesle şarkı söylüyor. Rezonans ikimize de sert bir şekilde baskı yapıyor, ancak Vivi henüz çiftleşmek istediğini belirtmedi, bu yüzden bekliyorum.

Ve bekle.

Gerçekten, beklemek o kadar da kötü değil. Vivi ve ben zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz ve geceleri kürklerin içinde öpüşüyor ve dokunuyoruz. Ama bu durum uzadıkça, aletlerimi kontrol etmek daha da zorlaşıyor. Uykumda boşalıyorum ve ona sürtünerek uyanıyorum. Sürekli çiftleşmeyi düşünüyorum. Ona karşı açlık duyuyorum. Aletlerim sürekli ihtiyaçla zonkluyor.

Umarım yakında eş olduğumuza karar verir, ama o karar verene kadar kendimi kontrol etmeliyim. Yuvarlak kışına aç bir bakış attıktan sonra içimi çekiyorum ve kendimi ayağımdaki kayağa bakmaya zorluyorum. "Çok saçma görünüyor."

Vivi rahatsız olmadan gülüyor. "Öyle değil."

"Biraz kanoya benziyor," diye öneriyor Nadine, yakınlardan izlerken. Günlerdir Vivi'ye kayaklar konusunda yardım ediyor, ikisi de farklı versiyonları denedikten sonra buna karar verdiler. Onları sık sık birlikte görüyorum, başları eğik, gülümsüyor ve gülüyorlar ve Vivi'min onunla arkadaş olmasına seviniyorum... ve aynı zamanda kıskanıyorum.

Onun tüm kahkahalarını istiyorum. Tüm gülümsemelerini.

Ve kıskanç bir aptal olduğum için, kayakları denemeyi önerdiklerinde onlara katılmakta ısrar ettim. Şimdi botuma kaygan bir tahta şey bağlanmıştı. Nadine bana bir çift baton uzatıyor ve ben onlara yaslanırken Vivi diğer kayağı ayağıma geçiriyor. Onun işi bittiğinde, karda bir ileri bir geri kayıyor, aynı noktada kalmaya çalışıyor ve başarısız oluyorum. "Sürükleniyorum!"

Vivi başını kaldırmadan, "Kayağını çevir," diye talimat veriyor.

Nadine kendininkileri ayağına bağlamayı bitiriyor ve sırıklarına dayanarak onları test ediyor. "Fena değil, fena değil."

"Benimkini takmama izin verin ve hepsini bir test edelim." Diğerlerine heyecanla sırtıyor. Kayaklar ayaklarımın iki katı uzunluğunda ve çok geniş değiller. Karda yavaşça dönüyorum, kendimi hazırlarken her ayağıma kaldırıyorum.

Sıkı sıkıya sarınmış durumdayız ve kayaklarımızı karda test etmek için koyun hemen yukarısındaki tepelere çıktık. Vivi yeterince iyi bir arada duramayacaklarından endişeleniyor, bu yüzden kaymak için "küçük" bir tepe seçtik.

Şimdi bu kemik kızakları ayaklarıma bağladığıma ve zemindeki duruşumun ne kadar belirsiz olduğunu hissettiğime göre? Tepe gerçekten de çok büyük görünüyor. Vivi kayaklarını ayağına bağlamayı bitirip dik dururken, "K a y a k l a r ı m ı n altları çok kaygan," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi olması gerekiyor?"

"Kayganlar çünkü yağlanmışlar," diyor Vivi bana. "Böylece daha hızlı gidebiliyoruz, unuttun mu?"

"Bizimle kayakları denemek istemiyorsan ben gidip Thrand'ı getirebilirim, sen de onun yerine Deenie'yi izlersin." Nadine'in sesi çok tatlıydı.

Tek söylediğim "Bah". Arkadaşımın fikri olduğu için ayağında kayak olan ben olmalıyım. "Kayakta mükemmel olacağım. Bekle ve gör."

"Eminim öyle olacak, bebeğim," diyor Vivi ve ayaklarının üzerinde kayakları test ederek biraz ilerliyor. "Bu versiyon tutuyor gibi görünüyor. Bu iyiye işaret."

"Çok sağlamlar," diye onaylıyor Nadine. "Kamış olanlardan çok daha iyi. Sanırım uzunluğu ve genişliği de yardımcı oluyor."

Vivi bir hmming sesi çıkarıyor. "İstediğim kadar uzun değiller ama belki de bu iyi bir şeydir? Sadece ağırdan almamız ve yokuş aşağı inerken devrilmediğimizden emin olmamız gerekecek. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun Skarr?"

Bir kısmını hatırlıyorum ama bana talimat verirken ne kadar güçlü ve iyi görüldüğüne de hayran kalmıştım. "Ağırlığımı dizlerimin üzerinde dengeleyin. Çok fazla öne eğilmeyin. Çömel. Dizlerimle yönlendir. Dibe geldiğimde yana dön ki durabileyim."

"Tamamdır." Gözleri parlıyor ve bana doğru kayıyor, sonra sırtıklarından birini bilek halkasına takıyor ve başıma bir başlık geçirip boynuma bir eşarp sıkıştırıyor. "Kuyruk çorabın nasıl?"

"Sıcak. Bunu sevdim." Bana tozluğumun arkasına bağlanan ve kuyruğumun büyük kısmını kaplayan ve daha sıcak kalmama yardımcı olan bir eklenti yaptı. Ucuna taktığı şenlikli ponponu umursamıyorum ama bu onu g ü l ü m s e t i y o r ve ben de onun gülümsemesini seviyorum, bu yüzden kalıyor.

Vivi bana gülümsüyor ve parmağıyla burnuma dokunuyor. "İlk ben gideceğim." Diğer kadına dönüyor. "Nadine, en son sen gitmek ister misin, böylece Skarr sıkışırsa ona yardım edebilirsin?"

Nadine başını sallar. "Yapacağım."

Dişi bize gülümsüyor ve sonra üzerinde bulunduğumuz tepenin kenarına doğru ilerliyor. Tepenin yamacından aşağıya doğru süzölürken kendini aşağıya doğru itiyor ve çömelıyor, ilerledikçe hızlanıyor, sırtları kollarının altında yatay olarak kaldırıyor. Dibe yaklaştığında yalpalıyor, neredeyse dengesini kaybediyor ve kalbim boğazıma kaçıyor. Peşinden gitmek için ilerlemeye başlıyorum ama kendini toparlıyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

Dibe vardığında kayaklarını çeviriyor ve tam boyuna doğru düzeliyor, bize el sallıyor ve mutlu olduğu anlamına gelen bir başparmak hareketi yapıyor.

"Devam et Skarr," diyor Nadine. "Sıra sende."

Derin bir iç çekiyorum. Bu işte mükemmel olacağımdan eminim. Sadece... bunu yapmak istemiyorum. Ayaklarımın yere sağlam basmasını seviyorum. Ama Vivi beklenti dolu bir bakışla yukarı bakıyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Dişlerimi sıkarak yamacın kenarına doğru ilerliyorum ve kamburumu çıkarıyorum.

Kayaklar bir el genişliğinde ilerliyor, daha fazlası değıl. Ve bunu acı verici bir şekilde yavaş yapıyorlar.

"İt," diyor Nadine. "Direklerle."

"Bunu biliyorum. Sadece test ediyordum." Direklerle kendimi ileri itmeye çalışıyorum ama aç ı yanlış.

"Seni dürtmemi istiyorsun-"

"Hayır," diye hırladım ona. "Bende var." Nadine'e kızgın bir bakış fırlatıyorum ve kendimi tekrar ileri itmeye çalışıyorum. Bu kez ileriye doğru kaymaya ve hızlanmaya başlıyorum ve karlı yamaç y a n ı m d a n hızla geçmeye başlıyor. Yüksek hızla tepenin dibine doğru uçarken kalbim çarpmıyor ve d i b e kadar ulaştığımda zaferle gülüyorum. En iyisi olacağımı biliyordum!

Ama sonra devam ediyorum.

Şaşırmış bir şekilde ayağa kalkıyorum ve omzumun üzerinden Vivi'ye bakıyorum, kayak takımlarım beni karların üzerinde taşımaya devam ediyor, hızımın momentumu beni arkadaşımın çok ötesine itiyor.

"Durmak için kayaklarını çevirmelisin," diye sesleniyor Vivi arkamdan. "Aksi takdirde devam edeceksin."

"Ben sadece onları test ediyorum," diye ona geri sesleniyorum.

"Tabii ki öylesin, bebeğim." Kahkahası havada tatlı bir şekilde yankılanıyor ve sözlerinin acısını alıyor.

Sonunda kayaklarımı nasıl döndüreceğimi buluyorum ve döndüğümde yere çakılıyorum. Hmph. Bu kısım üzerinde çalışmam gerekecek. Sanırım ben olamam

hemen her şeyde inanılmaz. Tekrar ayağa kalkmak tepeden daha büyük bir zorluk olduğunu kanıtlıyor. Tekrar dik durmayı başardığımda Nadine tepeden inmiş ve Vivi'yle birlikte ayakta duruyordu. Kayarak onlara geri dönüyorum ve itiraf etmeliyim ki, karda hızlı hareket etmemi sağlıyor.

Vivi'nin gözleri heyecanla parlıyor. "Şuradaki karı aşmayı deneyelim ve biraz kros yapalım. Başarılı olduklarını söylemeden önce kayaklara gerçek bir antrenman yaptırmak istiyorum."

Bir süre daha kayıyoruz ama sonra Nadine'in bıçaklarından biri kırılıyor ve iki kadın uzun bir süre kırık parçayı inceleyerek kusurlarını arıyor ve gelecekte nasıl daha güçlü hale getirebileceklerini tartışıyor. Nadine güneşe ve gökyüzündeki konumlarına bakarak, "Yine de geri dönmeliyim," diyor. "Thrand ve Deenie nerede olduğumu merak edecekler."

"Biraz daha dışarıda kalacağız," diyor arkadaşım. "Hava uygun olursa, ikmal mağaralarından birine kayarak gitmek istiyorum. Bizi beklemeyin."

"Oooh, seksi bir balayı. Yapmayacağımı biliyorsun." Bize göz kırpmıyor ve sonra el sallıyor, kırık parçaları topluyor ve karlı tepeden yürüyerek aşağıdaki sahil kampına giden patikaya geri dönüyor.

"Daha uzun süre dışarıda mı kalacağız?" Vivi'ye şaşırarak soruyorum. "Seksi bir balayı için mi?"

Arkadaşım yanıma doğru kayarak bana yaklaşıyor. Bana çarpıyor ve sırtlıyor, sonra da boynumdaki atkıyı yeniden ayarlıyor. "Tam olarak değil. Biz ortağız, değil mi?"

"Doğru...?"

Bana bakıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun."

Vivi göğsümü okşuyor. "Güzel, çünkü sana çılgınca bir şey sormak üzereyim."

Bölüm
Otuz

VIVI

İzleri tekrar görüyorum.

Tepenin dibine indiğim anda, pati izlerinin yanındaki ağır sürüklenme izini fark ettim ve bizi dağlar boyunca takip eden kar kedisinin hala bölgede olduğunu anladım. Kayakları ve bir haftadır gömüldüğüm projeyi tamamen unuttum.

Kafamda bir plan oluşuyor.

Bir yanım kampa dönmemiz gerektiğini biliyor. Sabrina, Flor ve benim düğün ziyafetim için bir şeyler organize ediyor ve ben de yemek pişirmeye yardım etmek ya da ateşi yakmak için geri dönmeliyim. Ama bu kar kedisinin bacağı kırıldıysa yardımımızı hak ediyor demektir. Parmağım kırılıp khui sayesinde çok çabuk iyileştiğinden beri bunu düşünüyorum. Eğer bacağı kırıldıysa, muhtemelen yanlış iyileşmiştir. Bu, bacağına yeniden ayarlayabileceğim ve düzgün bir şekilde iyileşeceği ve normal bir kar kedisi olmaya geri dönebileceği anlamına geliyor.

Neden bilmiyorum ama ona yardım etmem benim için çok önemli. Yaptığımız şeyin doğru olduğunu görmesi için Skarr'ı yanıma almam gerekiyor.

"Burada yaralı bir kar kedisi var ve ona yardım etmeliyiz," diyorum ona. "Sanırım bacağı kırık. Onu iyileştirmek istiyorum."

"Onu... avlamak mı istiyorsun?" diye düzeltiyor.

"Hayır, ona yardım etmek istiyorum. Kırık bacağına elimizden geldiğince düzeltmek istiyorum ki hayatta kalma şansı olsun."

Skarr yüzünde onaylamaz bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama bu vahşi bir hayvan. Herkes kar kedilerinin tehlikeli olduğunu söyler. Silah getirmedim ve yaralı bir yaratığın yanına gitme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Biz ortağız, unuttun mu? Sınırlarımı bildiğime güvenmek zorundasın. Ve benim fikrim basit bir fikir. Hannah bana yakınlardaki kayalıklarda yetişen bir bitki gösterdi. Uykunu getiriyor ve bayılıyorsun. Zuladan bir av çıkarır, içine ot doldurur ve kedinin yemesini bekleriz. Uykuya daldığında onu bağlayıp bacağına düzeltiyoruz ve sonra tekrar serbest bırakıyoruz."

"Ama yiyeceğini nereden biliyorsun?"

"Eğer bacağı kırıkta, muhtemelen açlıktan ölüyordur. Onu yiyecektir," diyorum kendimden emin bir şekilde, planımın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Sadece kanatlanıyorum, ama arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan başkasının onu öldürmesini de beklemek istemiyorum. Arkama yaslanıp kendim için üzülme aşaması

hayatım bitti, tıpkı eski hayatım gibi. Ben artık Vivi'yim ve Vivi bir bok beklemez.

Vivi işleri yoluna koyar.

"Hadi," diyorum ona, sırtıklarımı ayarlarken. "Nadine bana en yakın avcı mağarasının nerede olduğunu gösterdi." Uzaktaki bir tepeyi işaret ediyorum. "Bunun diğer tarafına geçerseniz, tepesinde kalın bir çift kaya olan bir uçurum var ve mağara hemen altında. Oraya gidip silahlarımızı alacağız ve sonra da kedinin izini süreceğiz."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Hiç de değil, ama yine de yapacağız," diyorum kendimden emin bir şekilde.

İtiraz etmesini bekliyorum. Bana planımın aptalca olduğunu ya da bu işin peşini bırakmamız gerektiğini söylemesini. Bir avcıyla uğraşmanın tehlikeli olduğunu. Bunun yerine, yavaş bir gülümseme ağzını büküyor ve bana sırtıyor. "Otoriter olmana bayılıyorum."

Bu iyi, çünkü otoriter olmayı severim.

KAYAKLAR SEYAHATI KOLAYLAŞTIRIYOR. Karın üzerinde süzülüyoruz, mümkün olduğunca tepelerden kaçınıyoruz ve vadilerdeki çoğunlukla düz arazide kendimizi çekiyoruz. Hannah'nın bana gösterdiği bitkinin yapraklarını toplamak için birkaç kez duraklıyorum. Yaprakların alt tarafı gri ve V desenli olduğu için seçmesi kolay ve bol miktarda var. Kemer çantamı onlarla dolduruyorum ve yola devam ediyoruz. Erzak mağarasına vardığımızda hâlâ terli ve bitkin durumdaydık ama mağarayı bulduğumuzda ışık yeni yeni solmaya başlamıştı. Nadine bana buranın kamptan en az bir günlük mesafede olduğunu söyledi. Bu da neredeyse bir günü birkaç saat içinde aştığımız anlamına geliyor.

Bunu sevdim. Biraz yıpranmış olsalar da kayaklar da dayandı. Memnun oldum.

Şişman çift kayayı buluyoruz ve mağaranın girişini görene kadar kayalıkları tarıyoruz. Tıpkı Nadine'in tarif ettiği gibi, burada malzemeler var, ancak söylediği gibi düzenli bir şekilde yerleştirilmemişler. Karıştırılmış gibi görünüyorlar ve tahmin ediyorum ki burada en son hangi avcı kaldıysa pasaklının tekiydi.

Önemli değil. Mağaranın arkasında birkaç kemik mızrak, yakıt kekleriyle dolu bir sepet ve kürkler görüyorum. Yaklaşan akşam karanlığıyla birlikte hava sıcaklığı düşüyor ve Skarr'ın sıcaklığa ihtiyacı olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Çok üşümediğinden emin olmak için bütün gün onu kontrol ettim ama

İyi. Geçen hafta derisine eklediğim ekstra katmanlar, kuyruk çorabıyla birlikte yardımcı oldu. Kuyruğu sa-khui gibi ince ve kırbaç gibi değil. Onunki kalın ve etli ve çok fazla kütleye sahip ve soğukta çıplak kaldığında çok fazla sıcaklık kaybediyor.

Benim için ne kadar **ö n e m l i** olursa olsun, bir kar kedisi için onu riske atmayacağım. "Bir ateş yakacağız ve sen onunla ilgilenirken ben de karı eritmeye çalışacağım. Battaniyeleri kurmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Ellerini büküyor ve kollarını kaldırarak pazularını esnetiyor. "Vahşi savaşçınızın bol miktarda enerjisi var."

Gösteriş yapmasına gözümü bile kırpmadım. "Endişelendiğim şey enerjin değil, ateşin."

Kollarını indiriyor. "Bugün hava çok daha sıcak. Hiçbir yerim ağrımiyor."

"Olsaydı bana söyler miydin? Böylece ortağın olarak buna göre hazırlık yapabilirim?" Skarr başını sallar. "Bugün beni rahatsız eden tek şey rezonans."

Ben de öyle. Son birkaç gündür kayak yapmaya odaklandım çünkü aklımda bir amaç, bir hedef olması bana yardımcı oldu. Ama bugün Skarr ile kaymak bana onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı. Ben onca kayaktan sonra terliyorum ve nefes nefese kalıyorum ama o sadece ısınmış görünüyor. Muhtemelen bütün gece kayabilirdi ve biraz pratik yaptıktan sonra sıırıklarını zarif bir şekilde tutması? Dizlerimin bağı çözüldü. Şu anda bile ona biraz fazla sert bakıyorum.

Neyi beklediğimden tam olarak emin değilim, farkındayım. Eski adımları hatırlamak için mi? Bugün artık bunun benim için bir önemi olmadığını fark ediyorum. Bir noktada kendimi bir klon, başkasının derisini giyen tuhaf bir kopya olarak düşünmeyi bıraktım. Ben yüzsüz bir hiç kimse ya da klon Vivian değilim. Ben Vivi'yim, gezegendeki en kibirli gladyatör olan Skarr'ın gözüne girmiş otoriter bir insan kadını. Ve ben bununla iyiyim.

"Peşimizden kimsenin geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Ateş çukurunun yanına çömelip ortasına yakıt kekleri yerleştirirken Skarr soruyor. "Eğer gelirlerse, onları kovalamalı mıyım?"

"Peşimizden gelmeyecekler."

"Nereden biliyorsun?" Kendinden emin değerlendirmemi paylaşmıyor. "Peşinden gelirdim."

"Çünkü sen benim eşimsin," diyorum ona hafifçe.

Homurdanıyor. "Doğru."

"Nadine'e söylediklerim yüzünden peşimizden gelmeyeceklerini biliyorum," diye açıklıyorum. "Geri dönmediğimizde, bir avcı mağarasında saklandığımızı ve rezonansı yerine getirdiğimizi düşünecekler."

Skarr başını sallıyor, bana bir yakıt keki daha uzatırken yüzünde düşünceli bir ifade var. "Sence numaramıza inanacaklar mı?"

Bu çok sevimli. Hâlâ bunun bir numara olduğunu düşünüyor. Yine de düşündükçe, bu geceyi kendimize ayırma fikrini daha çok sevdiğime karar veriyorum. Ne de olsa geceleri çok fazla boş zaman oluyor ve küçük mağaramız çok izole. Bu düşünce çok hoşuma gidiyor, o kadar ki khui'min daha yüksek sesle şarkı söylemesine neden oluyor. Zihinsel olarak susmasını emrediyorum, çünkü Skarr bu gece sevişeceğimizi anlarsa, plan için herhangi bir hazırlık yapmak istemeyecektir.

Ateş başladığında ona sert bir sesle "Yapacağımız şey şu," diyorum. Ayağa kalktım ve gerindim. "Kayakları ve sııkları kaldırıyoruz ve buradaki kürklerle bizim için bir yatak yapmanı istiyorum. Şu mızraklardan birini alıp en yakındaki işaretli zulayı bulacağım -yakından bir tane geçtik- ve oradan iki küçük hayvan çıkaracağım. Biri akşam yemeği için, diğeri de yapraklarla doldurmak için. Ayrıca su için eritmek üzere biraz kar getireceğim. Sen burada kalacak ve ortalığı rahatlatacaksın ki ben döndüğümde rahatlayabileyim."

Bir yanımla rol değişiminden şikâyet etmesini bekliyor - aslında ona kalmasını ve evdeki ateşi yakmasını söylüyorum - ama o sadece başını sallıyor. "Hava kararana kadar dönmezsen, seni aramaya gelirim."

"Geri döneceğim," diye söz veriyorum ona. Ve sonra eğilip ona düşüncelerini dağıtan söz dolu bir öpücük veriyorum.

Geri çekildiğimde bana şaşkın bir bakış atıyor ve beni tekrar öpmek istediği çok açık. "Ben bir yatak hazırlayayım."

Bir mızrak ve deri bir çanta alıyorum, silahın ağırlığını ellerimde test ediyorum ve sonra yola çıkıyorum.

Geri döndüğümde Skarr mağaranın girişinde bekliyor, arkasında ateşin ışığı parlıyordu. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve belimdeki kancadan kunduza benzeyen iki donmuş hazneyi alıyor. Omzumda taşıdığım çanta şimdi erimeyi bekleyen karla dolu ve ilk partinin erimesini beklerken fazladan oyulmuş kemik kaseleri ve keseleri sulu karla dolduruyorum. İşin aslı şu ki, koca bir torba kar sadece çok az miktarda suyun erimesi anlamına geliyor, bu yüzden bütün gece eritmek için çalışmak istemiyorsak her damlaya dikkat etmeliyiz.

Pelerinimi çıkarırken bana "Kesede bir çay başlattım," dedi.

Mağara girişinin önündeki gizlilik perdesini hareket ettirip yerine iterken ona bakıyorum. "Bu harika. Minnettarım."

"Biliyorum. Ellerini yıkadın mı? Her tarafına uyku yaprağı bulaştırmanı istemiyorum." Yanıma geliyor ve ayağımı kaldırdığımda botlarımdan birini çıkarıyor. "Amını en az iki kez yalamayı planlıyorum ve üzerimde uyuyakalmanı istemiyorum."

"Sanki sen bunu yaparken ben uyuyabilirmişim gibi," diye takılıyorum, alt karnım onun beni becermesi düşüncesiyle çırpınıyor. "Muhtemelen önce yıkanmalıyım."

"Seni yıkayabilirim." Skarr bana şehvet dolu bir bakış attı. "Benim için bir zevk olacak."

Bu beni gülümsetiyor, çünkü bu beni çıplak bırakmaya ve dokunmaya yönelik bariz bir girişim. "Yapacak mısın, şimdi."

"Yapacağım. En cömert eş ben değil miyim?"

"Çok cömert," diye mırıldanıyorum, botu çekmesi için diğer ayağımı kaldırıyorum. Botu bir kenara atıyor ve alnına düşen gevşek, koyu renkli bir bukle onu çocuksu gösteriyor ve bu görüntüyle kalbim eriyor. Bu adam bu gece benim, diye karar veriyorum. Bizimki sıradan bir aşk olmayabilir ama öyle olmak zorunda da değil. Bu *bizim* olacak. O benim dostum, ben de onun. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Eğer bir bebeğimiz olsaydı, kız mı yoksa erkek mi olmasını isterdin?"

Skarr duraklar, düşünür. Uzun bir süre düşündükten sonra, "Buna cevap vermek zor," der.

Kalbim göğsümde donuyor. Tereddütleri mi var o zaman? "Neden?"

Bunu düşünüyor, ateşe bakarken yüz ifadesi düşüncede kayboluyor. "İkisi de benim dövüş numaralarımı öğrenebilir. Seçmek imkansız olurdu... ama bir dişi hoşuma gidebilir. Kulübemizde başka bir vahşi dişi olması fikri hoşuma gidiyor."

Rahatlamış bir şekilde gülüyorum. "Yani hala bebek istiyor musun?"

Yüz ifadesi tedirginleşiyor. Hayır, fark ettim. Tedirgin değil. *Utangaç*. Skarr'da görmeye alışık olduğum bir şey değil bu. Kürklerden birini eline alıyor ve bakışlarını kaçırarak parmaklarını üzerinde gezdiriyor. "Üreme için seçileceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Bir ssethri eklentisi yaygın bir eklenti değildir. Seyirciler bizi pek sevmez. Moden ya da Praksiyalılardan daha zayıfız. Şu anda mükemmel bir gladyatör olduğumu biliyorum ama... diğerlerinden çok daha agresif ve zeki olmak için çok çalışmam gerekti çünkü dövüşte her zaman başarılı değildim."

Kalbim sıkışıyor. En iyi olmaya bu kadar kafayı takmasına şaşmamalı. Beni hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyor. "O zaman bu her şeyi çözer," diyorum usulca. "Bir bebek yapacağız ve sahildeki en iyi bebek olacak ve herkes her yönden bu kadar mükemmel bir varlığı nasıl yarattığımızı merak edecek."

Skarr beni yakalıyor ve kendine doğru çekerek şiddetle öpüyor. Kollarımı boynuna dolayarak öpücüğüne aynı coşkuyla karşılık veriyorum.

"Şimdi mi?" diye soruyor öpücükler arasında. "Burada mı?"

"Evet. Burada. Şimdi." Parmaklarımı onun gülünç, yumuşak saçlarında kıvırıyorum. "Senin eşin olmak istiyorum. Hâlâ benim olmak istiyor musun?"

Aç bakışları üzerimde geziniyor. "Her şeyden çok, Vivi." Eğilip beni tekrar öpüyor, ama bu sefer daha nazıkçe. "Seni sikimle doldurmak için sabırsızlanıyorum... ve sonra seni diğer sikimle doldurmak için."

İnliyorum, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey ama yine de bunu istiyorum. "İkinizin de sikini aynı anda içimde istiyorum."

Kıyafetlerimi yırtıyor, hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Seni çıplak istiyorum. Meme uçlarını emmek ve tahrik olup damlayana kadar amını ovmak istiyorum. Elime boşalmanı istiyorum... ve sonra sana sikimi vereceğim."

Edepsiz konuşma. Bana fısıldadığı şeyi severek inliyorum. "Ben de seni çıplak istiyorum."

Skarr bana sırtıyor ve burnunu burnuma sürüyor, sonra bana uzun bir öpücük veriyor. "Bu gezegende çok fazla kıyafet var," diye itiraf ediyor. "Gladyatör arenasında olduğu gibi, senin formunun da benimki kadar çıplak olmasını tercih ederim."

Düşüncesi bile iç gıcıklayıcı ama ben bu gezegeni, karı ve her şeyi seviyorum. Dağları seviyorum, rahat kulübemi seviyorum ve soğuk bile canlandırıcı geliyor. Hepsinden iyisi... O burada. Ellerimi tuniğinin boynuna koyuyorum ve bağcıklarını çözmeye başlıyorum. "Bilmiyorum. Seni her gün bir hediyeymişsin gibi açma fikri hoşuma gidiyor."

Homurdanıyor. "Sanırım bu fikri sevdim."

Ona gülümsüyorum, tuniğini gevşetiyorum ve sonra çıkarmasına yardım ediyorum. Soyunmak zaman alıyor, doğru, ama bunu yaparken parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, tamamen çıplak kaldığında ikimiz de nefes nefese kalana kadar hafif dokunuşlarla onu kızdırıyorum. Sonra sıra bana geliyor ve tuniğim açılır açılmaz ellerini bilinçli bir şekilde göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, onları avuçluyor ve beni öperken uçlarıyla alay ediyor. Yüzündeki bağlılığı, bana dokunurkenki yoğunluğu seviyorum, sanki evrendeki en önemli şey benmişim gibi.

Göğsümdeki khui çılginca şarkı söylüyor, sanki sonunda dileğine kavuşmak üzere olduğunu biliyor. Skarr'ınki de aynı şekilde yüksek sesle şarkı söylüyor, küçük mağara sürekli bir uğultuyla doluyor.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekştiriyor ama botlarıma takılıyor. Sabırsızlığına kıkırdıyorum ve birlikte kürklere gömülüp alt bacaklarımı kurtarmaya çalışıyoruz. Sonunda çıplak kaldığımda Skarr battaniyeleri ikimizin üzerine çekiyor ve beni kendine doğru çekiyor, çıplak bedenlerimiz birbirine sürtünüyor. Teni tene bastırmak, öpüşmek ve onun sıcaklığına sürtünmek inanılmaz bir his. Henüz tam olarak boşalmadı, ama kasıklarına doğru çıkıntı yaptığını hissediyorum. Yakında, hepsini zapt edemeyecek kadar sertleşecek ve sonra her iki siki de dışarı çıkaracak ve ben de tadını çıkaracağım.

Skarr beni öpüyor, bir kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru bastırıyor. Eli amıma gidiyor ve bir parmağını kıvrımlarımın arasından geçirerek ıslaklığımı test ediyor. Bu konuda endişelenmesine gerek yok, sırılsıklamım. Birbirimize ilk dokunmaya başladığımızdan beri sürekli bir uyarılma halindeyim. "Eşim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Benim vahşi Vivi'm."

Klitorisimin etrafında hassas bir daire çiziyor ve ben bu his karşısında zevkle inliyorum, bacaklarımı onun için ayırabilmek için kalçamı onun kalçasına doğru kaydırıyorum. Hemen dışarı çıkıyor, siki ıslak bir kaymayla vücudundan gevşiyor. Skarr'ın nefesi kesiliyor ve sonra kalçalarını kaldırıyor, klitorisimi okşarken bile kalçalarıma bastırıyor.

"Seni içimde istiyorum," diyorum ona, bedenimi parmaklarına doğru eğerek. "Lütfen Skarr. Sikin içimdeyken boşalmak istiyorum."

"Otoriter." Sesinde zengin bir şefkat var. Ben sırtüstü yatana kadar bizi yuvarlıyor, ağırlığı üzerime baskı yapıyor ve parmakları klitorisimde daha hızlı çalışıyor, ta ki ben çılgılık atmamak için dudağımı ısırana kadar. Bana dokunmakta nasıl bu kadar çabuk bu kadar iyi olabildi?

Sonra sikini vücudumun girişine bastırıyor ve ben bu his karşısında nefes nefese kalıyorum. Kalın başı tenime doğru bastırıyor ve içime sıcak bir ihtiyaç titreşimi gönderiyor. Onay bekleyerek durakladığında başımı sallıyorum ve sonra yavaşça içine giriyor.

Tamamlanmak gibi bir şey. Ona tutunurken tırnaklarımı kollarına geçiriyorum, yüzüm hislerle geriliyor. Skarr'ın aletini vücuduma sokmasının bana böyle hissettirmesi gerektiğini düşünmek saçma bir şey. Ama sanki bir yapboz parçası aniden yerine oturmuş gibi. Her şey *doğru* geliyor. Sanki *olması* gereken buymuş gibi.

Ve onun sert Vivi'si olmama rağmen, o anın garip güzelliğiyle ağlamak istiyorum.

Skarr inliyor, içime daha derin girerken ağzını alnıma bastırıyor. Aramızdaki bir şeyi ayarlıyor ve sonra ağır bir uzunluk labialarımın arasına bastırıyor. Oh. İkincil sikiyle içimde, birincisinin kalın gövdesi kıvrımlarım boyunca kayıyor. "Kef me, inanılmaz hissediyorsun, savaşçım."

Sessizce onaylayarak kalçalarımı sallıyorum.

Ana sikini bana doğru itiyor, içime pompalarken uzunluğunu klitorisime doğru sürüklüyor ve ne kadar iyi hissettirdiğini görünce nefesim kesiliyor. Aletini üzerimde bu şekilde kullanmasını beklemiyordum ama buna bayıldım. Daha ağır, daha kalın olan hassas kıvrımlarıma sürtünürken ve cildimin her tarafına pre-cum damlatarak aramızdaki kaygan ıslaklığa katkıda bulunurken bile bana pompalamasını, ikincil horozunu vücuduma sürmesini seviyorum.

Sıcak uyarılma içimde kıvrılıyor, bir orgazmın yavaşça birikmesi ve ritmine uymaya çalışarak ona sıkıca tutunuyorum. "Lütfen," diye nefes alıyorum. "Lütfen, lütfen."

Ne istediğimi bilmiyorum, sadece daha fazlasına ihtiyacım var.

Skarr inliyor, başını eğiyor ve kulağımı ağzına alana kadar eğiliyor, içime girip çıkarken sıcak yalamalar ve ısırıklarla alay ediyor. Dudaklarından daha da tahrik edici olan, kulağıma çıkardığı yumuşak sesler, bana kontrolü kaybettiğini söyleyen nefessiz *haaa* ve *unh* sesleri. Ve ben doruk noktama doğru yaklaştıkça, kendi saçma seslerimi çıkarıyorum, gün ışığında beni utandıracak, ama şu anda cesaretlendirmekten başka bir şey olmayan kedi yavrusu inlemeleri ve miyavlamaları, daha hızlı hareket etmesini, beni boşaltmasını talep eden hayvani sesler.

Sonra beni vuruyor - karnımdaki çırpıntı sıkı, sarmal bir zevke dönüşüyor ve her şey kenetleniyor. Ona yapıştığım da nefesim kesiliyor, kaslarım doruk noktamın gücüyle kilitleniyor ve boşalırken, boşalırken ve boşalırken onun etrafında sıkıca sıkışıyorum.

İnanılmaz hissettiriyor. Çok doğru hissettiriyor.

Ben orgazmdan aşağı süzülürken Skarr'ın boynuma ve kulağıma öpücükler kondurduğunu, çabalarına ara verdiğini, iri bedenini benimkine dayadığını belli belirsiz fark ediyorum. Kulağıma adımı mırıldanıyor ve *Vivi*'nin sesini sevmeye başlıyorum, özellikle de o söylediğinde. Memnuniyetle iç çekip bir elimle omurgasını okşadığımda, bedenimden sıyrılıyor ve dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor.

Nefesimi tutamadan beni kürklerin içinde ters çeviriyor ve kalçalarımı havaya kaldırıyor. Aleti arkamdan bastırmadan önce ağırlığımı değiştirmek için ancak bir anım oluyor ve bu sefer öncekinden daha büyük hissettiriyor. Ana siki bana neredeyse rahatsız edici derecede uyuyor, ama ıslak ve rahatım ve bana keskin bir itme verdiğiğinde inanılmaz hissettiriyor. Sanki her bir parçası tüm hassas noktalarımın doğru kayıyor ve altımdaki battaniyeleri avuçlayarak haykırıyorum.

Düşük bir hırıltı çıkarıyor, kalçalarımı kavıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Sanki beni kendi orgazmı için kullanıyor ve ben buna bayılıyorum. Kalçalarımız buluştuğunda attığı tokadı, sertçe ittiği zamanki acıyı, ikincil sikişinin kalçalarımın sürtünmesini seviyorum. Kontrolünü kaybetmesini, o anın içinde o kadar kaybolmasını seviyorum ki, boşalmaktan başka her şeyi unutuyor. Adım dudaklarında gırtlaktan gelen bir ses, tekrar tekrar söyleniyor ve son kez içime gömüldüğünde ve ileri doğru fırladığında, içimde serin bir şey fişkirirken bile beni kürklere bastırduğunda, buna bayılıyorum.

Hepsine bayılıyorum.

Skarr'ın üzerimdeki ağırlığı çok lezzetli geliyor ve o titreyip kendine gelirken kolunu okşuyorum. Boynuma durgun ve tatlı öpücükler konduruyor ve sonra uzun, kesik bir nefes veriyor. "Bundan daha iyisini yapabilirim."

Kıkırdıyorum. Skarr'ın her şeyde mükemmeli istediğine güvenin. "Ben şahsen çok hoş olduğunu düşündüm."

"Evet, ama sadece bir kez geldin. Seni bundan daha fazla boşaltabilirim."

"Daha çok akşam var." Parmaklarımın izini sürüyorum omurgası. "Endişeli değilim. Sen... mutlu musun?"

Bunu sormak aptalca bir şey gibi geliyor. Mutlu olduğumu ve onun içime girdiğini biliyorum. Bu çiftleşmemizin doruk noktası ama yine de bir yanım aşk sözcüklerini duymak istiyor. Onun da benim kadar etkilendiğini bilmek istiyorum.

Skarr başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Khui'm hâlâ uğulduyor. Yanlış bir şey mi yaptık?"

"Şifacı bana bazı çiftler için birkaç kez gerektiğini söyledi. Ben olsam endişelenmezdim." Hannah'nın önerisi üzerine kayaklarım için yağ almak üzere ona yaklaşmışım ama Veronica yağı seks için istediğimi düşünmüştü ve ardından bazı eklerin eşlerini hemen hamile bırakamayacağı ve yardıma ihtiyacımız olursa

yardım etmek ve mümkün olduğunca göze batmamak. Tek istediğim kayaklarım için gres yağırken bu inanılmaz derecede garipti.

Ama o yağ hala yanımda.

Bir elimi Skarr'ın kalçasına doğru kaydırıyorum ve sıkıyorum. "Aletleriniz nasıl hissediyor? Hepsi boşaldı mı?"

Boynuma sokuluyor. "Pek sayılmaz. Bundan daha fazla dayanma gücüm var, dişi."

Dudaklarım onun hoşnutsuz ses tonu karşısında seğiriyor. "Hiç şüphem yok." Bir kalçanın derisinde hafifçe bir daire çiziyorum. "Tekrar seks yapmak ister misin?"

"Şimdiden mi?" Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. "Daha fazlası için aç mısın?"

Ona flörtöz bir bakış atarak başımı sallıyorum. "Hiç iki sikini de aynı anda içime sokmayı düşündün mü?"

Alnını benimkine dayayarak inliyor. "Sürekli en iğrenç rüyalarımda."

"Şey... Senin ve benim üzerimde kullanmak için güvenli bir yağım var. Acaba her iki sikini de aynı anda amıma sokabilir misin... ve bu n a s ı l bir his olur?"

"Aynı... yerde mi?" Bunu hayal ederken gözleri parlıyor. "Vücudun bunu kaldıracak mı?"

"Beni yağlayabilirsin ve bunu öğrenebiliriz." Kendimi hiçbir zaman yatakta maceracı biri olarak görmedim ama Skarr'la birlikte olmak her türlü vahşi şeyi denemek istememe neden oluyor. Başlangıçta onun siklerinden kaçtığımı düşününce, şimdi ikisini birden içime sokması için ona yalvarıyorum. "Ama sadece bu konuda rahatsan."

Skarr bana sert bir öpücük veriyor. "Bu konuda çok rahatım. Bana ne yapacağımı söyle."

Ayağa kalkıyorum ve kayaklar için lazım olur diye yanımda getirdiğim küçük yağ kabını alıyorum. Bitkilerden ve hayvansal yağlardan yapılmış ama Veronica ile yaptığım utanç verici konuşma sayesinde bana da kötü tepkiler vermeyeceğini biliyorum. Diğerleri de kürklerini yağlamak istediklerinde bu formülü kullanıyorlarmış. Geçen gün çok utanmıştım ama şimdi minnettarım ve ona geri dönüp küçük tencereyi uzatıyorum. "Beni yağlamak ister misin? Ben seni yaparım, sen de beni yaparsın?"

"Bunu yapmanın en iyi yolu var mı?" diye soruyor, parmaklarını tencereye daldırıyor ve sonra kayganlığı parmaklarının arasında ovalıyor. "Ben pek aşına değilim"

Gerçi savaştan önce rakibimin beni yakalamasını zorlaştırmak için kendimi yağladığım da olmuştur."

Bu neden kulağa inanılmaz seksi geliyor? Skarr'ı hayal ediyorum, şık vücudu pırıl pırıl, başka bir adam kollarını ona dolamaya çalışıyor ve onlar kaçıyor. Bu erotik bir zihinsel imge ve bir noktada çıplak yağlı güreş yapmamızı önermek için ölüyorum... ama şimdilik bunu denemek istiyorum. Beni tekrar doldurmasına duyduğum ihtiyaçla şimdiden ağrıyorum.

Rezonans *güçlüdür*.

Kürklerin üzerine oturuyorum ve dirseklerimi dayayarak arkama yaslanıyorum. Dizlerim hafifçe yukarıda ve parmaklarını biraz daha yağladığında, bacaklarımı sessiz bir davetle açıyorum. Bakışlarında sıcaklık alevleniyor ve bana bakarak inliyor. "Benim gibi kokuyorsun."

"Güzel."

Skarr tutarsız bir zevk sesi daha çıkarıyor ve dili dışarı fırlıyor, çatallı ucu havayı tadıyor ve acaba o da beni böyle koklayabiliyor mu diye merak ediyorum. Yılanlar dilleriyle koku almazlar mı? Elini bacaklarımın arasına bastırıp kızarmış, ıslak tenimi okşarken ilgiyle ürperiyorum. Önceki sevişmemizden dolayı zaten dağılmış durumdayım ama umurumda değil. Gözlerindeki aç bakışa bakılırsa Skarr'ın da umurunda değil.

Parmaklarını kanalıma sokuyor, içeri ve dışarı okşuyor. Vücudum sanki parmaklarını emmeye çalışıyormuş gibi ıslak sesler çıkarıyor. Başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, parmaklarının nazikçe içime girip tekrar çıktığını görünce bacaklarım titriyor. İlk iki parmağına bir üçüncüsünü, sonra da dördüncüsünü ekliyor ve tepkimi görmek için bana bakıyor.

Sadece inliyor ve başımı sallıyorum, kalçalarımı biraz daha açıyorum. "Ben de seni yağlayabilir miyim?"

Skarr başını sallıyor, ağırlığını değiştiriyor ve aletlerini bana doğru doğrultuyor. Eli amımdan ayrılıyor ve ben onu kaybettiğim için ağlamak istiyorum. Vücut ısısının benimkinden biraz daha düşük olması önemli değil, serin parmak uçlarının tenimin üzerinde kaymasını seviyorum. Kamburunun üzerine oturmuş beni izliyor ve ben de yüzümü kucağına gömüp onu emmeye, bir sikiyle oynarken diğeriyle de dalga geçmeye karar veriyorum.

"Tanrım, vücudunu seviyorum," diye fısıldıyorum ona doğru sürünürken.

İltifatımla bakışları parlıyor ve bir yanımda belirsizlik yüzünden kendini bu kadar abartıp abartmadığını merak ediyor. Sanki diğerlerini de diğerleri kadar güçlü ve yetenekli olduğuna ikna etmek için

Onları. Bu onu benim gözümde biraz daha savunmasız yapıyor ve beni çok daha sert düşürüyor.

"Her yerini yalayabilirim," diyorum ona, omzuna bir öpücük kondurduktan sonra bir göğüs kafesini tutarken, küçük kemik yağ kabını almam için bana uzatıyor. "Eve gittiğimizde bunu yapacağız. Sen yayılacaksın ve ben de senin her bir parçanı ısırıp kemireceğim."

Adımı inliyor ve birincil horozunun şaftından aşağı bir ön cum damlası kayıyor.

Parmaklarımı yağlıyorum ve tencereyi bir kenara koyduktan sonra ellerimi birbirine sürtüyorum. Tenim kaygan ve bitki kokulu ve Skarr beni ateşli, aç gözlerle izliyor. Bakışlarımız kilitlenince uzanıp iki sikinden büyük olanını kaygan ellerimle kavıyorum.

Neredeyse yılan gibi bir tıslama çıkar. Gözleri dalgalanıyor ve inleyerek başını geriye atıyor.

Tamam, bu oldukça iyi hissettiriyor olmalı. Uzunluğunu okşuyorum, bir elimi şaftının üzerinde çalıştırıyorum ve sonra diğer elime geçiyorum. Tabandan başlıyorum ve elimi sikinin üzerinde sürüklüyorum, dayanabileceğini düşündüğüm kadar baskı uyguluyorum ve sonra diğerine uzanıyorum. İkisini birlikte okşuyorum, önce birini sonra diğerini çekeştiriyorum.

Omuzlarımı kavırıyor, nefesi kesiliyor. "Bekle. *Vivi*. Eğer durmazsan seni tutarken boşalacağım."

Bu o kadar da kötü bir şey olmazdı. Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve bir sarsıntı daha geçiriyorum.

Skarr homurdanarak beni tekrar kürklerin üzerine fırlatıyor. Bir sonraki anda üzerimi örtüyor, ağzı ağzımda, bedeni bedenimin üzerinde ağırlaşıyor. Eli bacaklarımın arasına giriyor ve sonra aç parmaklarıyla beni okşuyor. Bir bacağıma kalçasına doğru kaldırıyorum, o beni okşarken ihtiyaçla inliyorum.

"Aletlerimi içinde mi istiyorsun, benim vahşi savaşıcım?" "*Evet*."

Başparmağı klitorisimin her yerinde, beni tahammülün ötesinde kızdırıyor. "Seni tamamen doldurmamı mı istiyorsun? Ve sonra o kadar dolduğunda dayanamayacaksın, diğer aleti de içine sokacağım?"

Onun şehvetli sözleri karşısında inliyorum. "Bu beni ucube mi yapar?" "Seni *mükemmel* yapar."

"O zaman ben de tam olarak bunu istiyorum." Ona beklenti dolu bir kıpırdanma veriyorum. "Bana her şeyi ver."

Bana aç bir bakış atıyor ve sonra parmaklarıyla içime bir kez daha vuruyor, daha sert pompalıyor. Dördüncü parmağını ekliyor ve vücudum onu kabul ediyor, khui'm heyecanla mırıldanıyor. Neredeyse tüm yumruğunu içime sokmuş durumda ve bu kadar iyi hissettirmemeli.

Ama inanılmaz bir his.

"Beni alabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, elini kaygan kanalıma sokup çıkararak. "Hepsini birden mi?"

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarıyla aynı anda kavis çiziyorum. "Ver onu bana, Skarr."

"Çok otoriter." Sözleri bir okşama gibi.

Eli uzaklaşıyor ve ben onu kaybedince sızlanıyorum, ağrıyor ve içim boşalıyor. Beni doldurmasına ihtiyacım var. İçimde pompalamasına ihtiyacım var. Bana tohumunu vermesine, bana bebeğini vermesine, bana her şeyini vermesine ihtiyacım var. Üzerimde hareket ederken ona sıkıca tutunuyorum, siki tekrar içime giriyor. İyi hissettiriyor ama eli beni gerdikten sonra daha fazlasını istiyorum. Muhtaç bir ses çıkarıyorum ve o beni susturuyor, derinlere itiyor. "Eşini mi istiyorsun?"

"Evet!"

"Tüm eşin mi?"

"Hepsi," diyorum, nefes nefese.

Arkasına yaslanıyor ve birleşmiş bedenlerimize bakıyor. Ağırlığını kaydırıldığını hissediyorum ve bu sefer tekrar içeri ittiğinde, ağırlı bir yavaşlıkla hareket ediyor, eli onları yönlendirmek için horozlarının üzerinde. Kıpırdamadan duruyorum, rahat olmaya çalışıyorum çünkü gerilemiyorum. Eğer yaparsam, bunu imkânsız hale getireceğim. Zaten kocaman ve ikisini birden sığdıramayabilir.

Nefesi tıslayarak çıkıyor ve iki kafasını birden bedenime sokarken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Sıkı."

Öyle. Vücudum kaldıracabileceğim sınırında ve hazzın kenarları rahatsızlıkla körelmiş durumda. Ama bunu istiyorum. Denemek istiyorum ve bu yüzden nefes alıyorum ve o içime yavaşça, çok yavaşça batarken cesaretlendirici sözler mırıldanıyorum.

Ve ben çok *doluyum*.

Daha fazla dayanamadığımda başımı hafifçe sallıyorum. "Bu kadar yeter... Var mısın?"

"Yarı yolda." Büyülenmiş gibi birleşmiş bedenlerimize bakıyor. "Hâlâ iyi mi?"

"Öyle, ama bu kadarını kaldırabilirim."

Skarr kafasını salladı, dikkati dağılmıştı ve kalçalarını salladı. Dolgunluk hissiyle nefesim kesiliyor ve o da ne yapacağına karar veriyormuş gibi alçak sesle mırıldanıyor.

"İyi hissettiriyor mu?" Ben soruyorum.

"İnanılmaz hissettiriyor." Eli amıma doğru ilerliyor, okşuyor. "Her şeyimi alacağını hiç hayal etmemiştim."

Yapmadım ama bunu belirtmek için kötü bir zaman gibi görünüyor. Onu öpmek istiyorum ama o dik oturuyor, kalçalarını dikkatle hareket ettiriyor ve herhangi bir acı tepkisi için vücudumu izliyor. Şu anda bile bana karşı çok dikkatli ve bu kalbimi şefkatle dolduruyor.

Tavus kuşumu sevebilirim, farkındayım. Ona çoktan aşık olmuş olabilirim.

Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve sonra yüzüme bir bakış atıyor,

tepkimi izliyor. Cesaretlendirici bir ses çıkardığımda kalçalarını tekrar sallıyor, klitorisimle oynarken yavaş bir ritim tutturuyor.

Bu sefer hareketlerimiz garip ve yavaş, ama o kadar doluyum ki her his daha da artıyor. Boşaldığımda, karnımın derinliklerinde alçak, ağırlı bir kıvrılma ve salıverilme içimde dalgalanırken saf bir zevk iç çekişi ile. Vücudumdaki gerginlik salıverilmemle birlikte neredeyse acıya dönüşüyor ve ben nefes nefese kaldığımda, boğuk bir ses çıkarıyor ve alt horozunu benden çıkarıyor, birincisiyle derinlere itiyor ve ikinci, daha da ıslak salıvermesiyle delicesine bana çarpıyor.

Onu kendime sımsıkı sarıyor, burnumu o çok sevdiğim saçlarına gömüyorum. Rezonansı sistemlerimizden atmaya karar versek bile, Skarr iki siki ve bana dokunma aşkıyla beni diğer erkekler için mahvetti. Bundan geri dönüş yok, kendi kendime küçük bir gülümsemeyle fark ediyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum.

Ve ben bununla gayet iyiyim.

Bölüm

Thirty-One

SKARR

Ertesi sabah uyandığımda burnumu gıdıklayan bir koku var. Vivi'nin yelesi ağzımda, benimki terden ıslanmış ve tenimiz birbirine yapışmış. Ayrıca hala rezonansa giriyoruz ki bu mükemmel anı bozan tek şey de bu.

O uyurken kıpırdamadan duruyorum, göğsümündeki khuis'in aralıksız gümbürtüsünü dinliyorum ve neyi yanlış yaptığımızı merak ediyorum. Çiftleştik. Bu rezonans için yeterli değil mi? Khuilerimizi doyurmak için yapmamız gereken başka bir şey olması mümkün mü? Yoksa ben onu tatmin etmeye yetmiyor muyum? Endişe göğsümde çalkalanıyor, onun uykusunu dinledikçe artıyor.

Ya khui bedenimi reddederse? Ya tohumum onu tatmin etmezse? Ya khui'si bir ssethri splice'ı eş olarak istemediğine karar verirse? Ya-

"Mmm." Vivi kürklerin içinde yuvarlanıyor ve bana doğru ilerleyerek yüzünü göğsüme yaslıyor. "Güzel kokuyorsun."

Ağzımı açıyorum ve dilimi sabahın serin havasına doğru fırlatıyorum, onun tüm kokusunu tatmak istiyorum... ve sonra öksürüyorum. Havada eski etin aşırı tatlı kokusu var. "Avımız kokmaya başladı."

Ayağa kalkıyor, gözleri uykulu bir şekilde yarıyor ve yelesi görkemli omuzlarına dökülüyor. Gözlerini kısarak mağaranın içine bakıyor ve esniyor. "Sanırım kalksak iyi olacak, mmm?"

"İstersen. Yorgun musun?"

Gülümsemesi kıvrılıyor ve tekrar yorganın altına, yanıma gömülüyor. Eli göğsüme gidiyor ve meme ucumun üzerinde daireler çizerek onunla alay ediyor. "Biri beni bütün gece ayakta tuttuğu için silindim."

Bu haliyle ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum. Vivi'nin tüm vahşiliği gitmiş, yerine bana dokunmaktan başka bir şey istemeyen uykulu, utangaç bir dişi gelmiş. Gerçekten de onun çiftleşme haklarını kazandığım için gladyatörlerin en şanslısıyım. Sonra henüz rezonans halinde olduğumuzu hatırlıyorum ve gülümsemem kayboluyor. "Vivi... göğsünü dinle. Yanlış bir şey yapmış olabilir miyiz? Hâlâ rezonansa giriyoruz."

Duraklıyor, dinliyor ve sonra dudaklarını tenime bastırıyor. "Bu. Evet. Veronica birkaç gece sonra olabileceğini söyledi. Bazı çiftler çiftleşmek zorunda

çok daha önce. Umarım bu senin için sorun olmaz."

"Sessizlik içinde acı çekeceğim."

Bu da onun eğlenerek homurdanmasına neden oluyor. "Seni tanıyorum, ve sende

asla sessizlik içinde acı çekmedin. Aslında, *hiç* sessiz kaldığınızdan emin değilim." "Zalim savaşçı." Sırf bunun için, ciyaklayana kadar onu parmaklamalıyım.

Bu düşünce son derece çekici. Ama sonra nefes alıyorum ve mağaradaki pis koku burnuma çarpıyor. "Şu şeyi mağaradan çıkarabilir miyiz? Havayı bozuyor."

Ama Vivi başını sallayarak tekrar doğruluyor. "Güzel ve olgun olmasını istiyoruz.

Arkadaşımızın kokusunu almasını istiyoruz."

"Bu gidişle bir sonraki vadideki bir şey kokusunu alacak." Burnumu tutuyorum, öksürüyorum.

Göğsüme vuruyor. "O kadar da kötü değil."

"İnsan duyularına sahip olduğun için böyle söylüyorsun," diye homurdanıyorum.

"İstiyorum." Vivi ağır bir iç çeker ve tekrar esner. "Ama artık kalkmalıyız. Bugün yapmamız gereken çok kayak var."

Kürkten çıkarken onu takdirle izliyorum. Uzun bacakları zarif ve güzel, kalçalarının her biri avucumun içine sığacak büyüklükte. Bir tanesinde bir çukur var ve bunu inanılmaz erotik buluyorum. Onu ısırمام gerekiyor. Onu yatağa geri sürükleyip aletlerimi içine sokmam gerekiyor. Dün gece defalarca çiftleştik ama yine de bu sabah ona daha önce aç olduğumdan daha fazla açlık duyuyorum.

Sanki khui'm artık onun tadına baktığı için açlıktan ölüyor.

Kalçalarında parmaklarımın şeklinde birkaç küçük morluk var ve onları görünce irkiliyorum. Ayağa kalkıyorum ve ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

"Dün gece seni incittim mi?"

"Hayır. Neden?" İzleri gösterdiğimde gülüyor ve elinin tersiyle itiyor. "İkimiz de kendimizi kaptırdık. Eğer beni incitirsen, sana haber veririm. Ağzına yumruğu yersin."

"Oh, güzel." Rahatladım. Bu kaçırmayacağım bir işaret.

Vivi daha da sert gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Skarr, sen benden daha irisin ve seks fiziksel bir şey. Muhtemelen ara sıra birbirimizi işaretleyeceğiz." Elini kolumda gezdiriyor, tırnaklarının derime batarken bıraktığı izleri taşıyorum. "Ama beni incitirsen sana durmanı söylerim, tamam mı? Ben sessizlik içinde acı çekecek biri değilim. Mutlu olmadığımı bilmeni sağlayacağım."

"Lütfen yap. Seni incitme düşüncesi beni mahvediyor. Bunu mahvetmek istemiyorum, Vivi. Bu çiftleşmeyi. En iyi eş olmak istiyorum. Daha azını hak etmiyorsun."

Başını arkaya yatırıp bana bakıyor ve ben eğilip onu öpene kadar boynumu çekiyor. "Şimdiye kadar mükemmel bir iş çıkardın. On üzerinden on, şikâyet yok."

"Güzel." Çünkü Vivi benim dünyamdaki en önemli şey haline geldi. Savaşlar değil. Zaferler değil. Değerli rakiplerle idman yapmak değil. Bu gezegendeki herkesten daha hızlı üremek değil.

Sadece Vivi ve onun gülümsemesi. Tek istediğim bu.

"Hadi temizlenelim," diyor bana, mağarayı incelerken elleri kalçalarına gidiyor. "Dün gece ortalığı biraz dağıttık. Ortalığı temizleyip havalandıracağız, sonra da kar kedimizin izlerini gördüğüm yere doğru kayacağız. Onu bulduğumuzda paketi teslim edeceğiz ve umarım yeni bir başlangıç yapabilmesi için onu iyileştireceğiz."

"Onu öldürmek daha nazıkçe olabilir," diye belirtiyorum. "Sa-khui'ler pek yırtıcı hayvan eti yemez ama buna burun kıvrırmazlar. Onu öldürüp karanlık çökmeden ana kampa dönebiliriz."

Ama Vivi kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Bir kusuru olması ölmesi gerektiği anlamına gelmez. Yaşamak için bu kadar mücadele ediyorsa, ben de yaşamasını istiyorum. Sırf başka biri onun zahmete değmeyeceğine karar verdi diye öldürülmemeli."

Şimdi bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum. "Bizim gibi mi demek istiyorsun?" "Aynen bizim gibi. Birileri bizi bir kenara attı çünkü onların istediği gibi değildik.

istediğim şey her neyse." Başını sallıyor ve yüzündeki sert, kararlı ifadeye bayılıyorum. "Ama biz yaşayan, nefes alan ve bir şansı hak eden varlıklarız. Bu kedi de öyle. Ve eğer ona yardım edebileceğimize dair bir umut varsa, bunu yapmak istiyorum. Eğer yoksa... o zaman onu huzur içinde uyuturuz. Ama denemek istiyorum. Denemek zorundayım."

Ve Vivi istediği için, bunu gerçekleştireceğim. "Başka bir şey söyleme."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Vivi. "Ne kadar zayıf olduğuna baksana."

Bütün gün izini sürdüğümüz yaratığa ilk kez bakarken yüzü sempati dolu. Onu bulmak bir yolculuk oldu ama Vivi yaralıysa fazla uzağa gidemeyeceğini düşündü. İzini tekrar bulduğumuzda, küçük, kayalık bir mağara görene kadar onu takip ettik. Vivi

Saklandığı yerin burası olduğundan emin olunca ölü zıpzipımızı karın üzerine attık ve geri çekildik. Dışarı çıkmasını bekliyoruz ve bu a r a d a hava daha da soğuyor ve güneş ufka doğru yolculuğuna devam ediyor. Avcı mağarasında bir gece daha geçireceğimizden şüpheleniyorum. Bu akşam köye geri dönmeyeceğiz. Khui'm göğsümde mırıldanıyor ve bu fikir beni aptalca memnun ediyor. Vivi ile yalnız vakit geçirmeyi seviyorum.

En azından yarattığı görene kadar keyfim yerindeydi.

Vivi onun zayıf olduğunu söylüyor ama bu önemli değil. Omuzlarına kadar onun kadar uzun, kafası ağır ve dişlerle dolu. Kuyruğu ileri geri sallanırken bile kalça kemikleri dışarı fırlıyor ve geride bıraktığımız kokuları koklayarak ilerliyor.

"Zavallı şey," diye nefes alıyor ve ben eşime delirmiş gibi bakıyorum.

O "zavallı şey" bir pençe darbesiyle onu yok edebilirdi. Zorlu bir rakibi gördüğümde tanırım ve bu kar kedisinin yaralı ya da zayıf olması önemli değil. Onun işini kısa sürede bitirir. "Tereddütlerim var, Vivi."

"Ben değilim. Bacağına bak. Öndeki."

Yapraklarla doldurulmuş ölü hayvanı karlı bir açıklığın ortasına yerleştirdik, böylece avımıza yaklaşan başka bir şeyi kovalayabilecektik. Uyuşturulmuş eti, yemimizin peşinden gelecek ilk şey olması umuduyla kar kedisinin izine yerleştirdik. Geldi de. İlerlerken yürüyüşü tamamen yanlıştı. Ön bacağında bükülmemesi gereken bir yerde garip bir bükülme var ve kar kedisinin ağırlığını ona vermekten kaçındığı açık.

Vivi gözlerini yaratıktan ayırmıyor. Uzanıp elimi tutuyor ve heyecanla beni sıkıca kavlıyor. Kedinin büyüklüğü ve yaralı olduğu gerçeği hakkında şüphelerim var. Kaçamayacağını bildiği için daha çok savaşıacaktır.

"Ya yapraklar üzerinde çalışmazsa?" Vivi'ye fısıldıyorum. "O zaman ne olacak?" "Kayarak uzaklaşırız ve bizi yakalamamasını umarız," d i y e fısıldıyor.

"İzle, yemi yutuyor."

Tekrar yaralı kar kedisine bakıyorum. Ölü hayvanın burnunu çekiyor ve sanki tuzaktan şüphelenmiş gibi tekrar etrafına bakınıyor. Bakışlarının kısa bir an için üzerimize düştüğüne yemin edebilirim ve nefesimi tutuyorum.

Ama sonra kar kedisi ölü hayvanı ağzına alır ve iki ısırıkta yutar.

Vivi heyecandan boğuk bir ses çıkararak kolumu sallıyor.

"Anladım."

"İşe yaraması ne kadar sürer bilmiyorum," diye tıslıyor bana, bakışları kediye kilitlenmiş. "Ayrıldığında onu takip edeceğiz ve yavaşladığına dair işaretler arayacağız."

Bu yine berbat bir fikir gibi görünüyor. Ya mağarasına geri dönerse? Vivi'nin hayvanın uyuşturulup uyuşturulmadığını kontrol etmek için mağaraya inmesine izin vermeyeceğim. Kesinlikle vermem. İnsan eşimin ne kadar vahşi olduğu umurumda değil, böyle bir şeyi aklından bile geçirirse çok daha şiddetli olacağım.

Kedi başını tekrar eğiyor, izleri kokluyor ve ileri doğru bir adım daha atıyor. Ağzı açılıyor ve havanın tadına bakıyor, başı tekrar bize doğru dönüyor. Boğazında alçak bir hırıltı başlıyor ve ben mızrağımı kapıyorum.

Sonra kedi sallanır ve karda devrilir.

"Kahretsin, çok hızlıydı," diye haykırıyor Vivi, yakındaki bir kayanın arkasında saklandığımız yerden koşarak çıkarken. "Ona çok mu fazla verdik?"

"Bekle." İleri atılmadan önce onu belinden yakaladım. "Bekle ve biz yaklaşımadan önce uyuduğundan emin ol. Bu bir tuzak olabilir."

"Bu bir tuzak değil." Ama o yanımda bekliyor ve yarattığın hareketlerini izliyoruz. Karda kıpırdamadan durduğunda, tekrar bana bakıyor.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Hadi kontrol edelim."

Vivi süzülme hareketleriyle kar kedisinin yanına doğru kayıyor. Kayaklar konusunda daha az becerikli olduğum için peşinden tökezliyorum ve sonra pes edip ayağımdan çekerek ona doğru koşuyorum.

Yarattığı kayağının ucuyla dürtüyor, onu test ediyor. Tepki vermeyince bana bakıyor. "Sanırım bayıldı. Ya dışarıda ya da ölü."

"Ölmemiş. Nefes alıyor."

Vivi başını sallıyor, kayaklarını atıp yanına diz çöküyor. "Çok zayıf. Açlıktan ölüyor. Muhtemelen sakat bacağı yüzünden avlanamıyor." Bir elini hayvanın yan tarafında gezdirerek hayvana bakıyor. "Başka bir yara görmüyorum. Onu bağlayalım ki beklediğimizden erken uyanırsa bize saldırmasın."

İpi çıkardım ve işe koyuldum.

Kısa bir süre sonra, devasa kar kedisi bağlandı. Isırmaya kalkışırsa onu yavaşlatmak için kocaman ağzının etrafına gevşekçe ip sardım. İki arka bacağı birbirine bağlandı ve sonra üçüncüsü arka bacaklara bağlandı. Serbest olan tek bacak kırık olanı ve Vivi kaşlarını çatarak parmaklarını onun üzerinde gezdiriyor. "Çok kötü iyileşmiş. Bacağına bastırduğimde kemikler hareket etmiyor. Sanırım eski bir kırık. Serçe parmağımın ne kadar çabuk iyileştiğini hatırlıyor musun? Olabilirdi

eğer onu ayarlamasaydık ve atellemeseydik tamamen yanlış yerde donardı. Ona olan şey bu olmalı."

"Ne yapmak istiyorsun?" Emrini bekliyorum - eğer merhametinden dolayı onu öldürmek istiyorsa, bunu onun için yapacağım. Sadece söylemesi yeterli.

Vivi bir an için parmaklarını yaratığın yumuşak kürküne gömerek düşünüyor. Sonra kayak sopasına bakıyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Sırıklardan birini kırarız ve bacağı sarmak için kullanırız." Bakışları bana kayıyor. "Ve düzgün iyileşebilmesi için yeniden kırmamız gerekecek."

"Biz mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Büyük ve güçlü dostum bana yardım edecek, evet. Sen bir gladyatörsün. Daha önce de kemik kırdın, değil mi?" Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Sertçe yutkunuyorum. Savaşın sıcaklığında bir uzvu koparmakla bunun arasında fark var. Nedense uzvumu yeniden kırma fikri midemi bulandırıyor ama Vivi bana öyle umutlu bir bakış atıyor ki onu hayal kırıklığına uğratamıyorum. Terli avuçlarımı kürk pelerinine siliyorum ve içten içe kendimi destekliyorum. "Bana ne yapılmasını istediğini göster."

Bölüm
Otuz İki

VIVI

Uzun, berbat bir öğleden sonra.

Kafamda, aptalca bir şekilde kediye bulacağımızı, bacağını kıracağımızı ve yağmur gibi onu tekrar göndereceğimizi düşünmüştüm. Gerçek çok daha yoğun. Kemiği yeniden kırmak zor ve hileli bir iş, çünkü doğru ve temiz yaptığımızdan emin olmamız gerekiyor. Nasıl yaklaşacağımızı tartışıyoruz ve Skarr en kötü kısmı hallediyor.

Yine de rüyalarımda o çıtırdayan kemiğin sesini duyacağımı biliyorum.

İş bittikten sonra kemiği elimden geldiğince düzeltiyorum. Mükemmel olmayabilir ama yerinde kalırsa düz iyileşecekmiş gibi geliyor. Kayak sopalarını ortadan ikiye ayırıyorum ve yaralı uzvun etrafına sarıyorum, deri kayışları sopaları bacağa karşı yerinde tutmak için içeri ve dışarı kıvrıyorum. Etrafında kaba bir kafes oluşturuyorlar ama sanırım birkaç gün desteklendikten sonra eskisinden daha iyi olacak.

Umarım. Ben veteriner değilim ve daha önce hiç kemik kırmadım. Neden bunu yapabileceğimizi düşündüm ki?

Çünkü başka seçenek yok, bu yüzden kendime hatırlatıyorum. Ya bu olacaktı ya da merhamet cinayeti. Eğer işe yaramazsa bir hafta kadar sonra buraya gelip işini bitirmek zorunda kalabiliriz ama bunu zamanı geldiğinde halledeceğim. Şimdilik bacağa atel takıldı ve kedi uyumaya devam ediyor.

"Gel," diyor Skarr, elini omzuma koyarak. "Geç oluyor ve yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Oh, ama... onu bırakmalı mıyız? Bu şekilde savunmasız." Tereddüt ederek dudağımı ısııyorum. "Bir şey karşısına çıkıp onu yiyebilir."

"Ve eğer durum buysa, bunun için yapılacak başka bir şey yok demektir." Yine de endişeleniyorum. "Ya bandajları çıkarırsa? Ya-"

"Vivi." Skarr ayağa kalkmama yardım ediyor. Gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi nazikti. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Sabah ipleri çıkarıp onu kontrol edeceğiz. Eğer o zamana kadar bir şey olursa, sen elinden geleni yaptın. Unutmayın ki bu uzun süredir aç olan vahşi bir yırtıcı. Uyandığında etrafta olmak istemezsiniz."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Bu kediye ikinci bir şans vermek için çok fazla yatırım yaptım. Mantık bana, o uyanıp bizim av olduğumuza karar vermeden önce gitmemi söylüyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mağaramıza çekilip bekleyeceğiz."

Tereddüt ediyorum. Köyden birkaç saat uzaktayız, bir avcı mağarası da muhtemelen buradan yarım saat uzaklıkta. Skarr'ın bu gece uyuyacak sıcak bir yere ihtiyacı var ve ben de bugün zihinsel ve duygusal olarak çok yoruldum. Bir yanımdan ayrılmak istemiyor ama kendime bunun onu iyileştirmekle ilgili olmadığını hatırlatıyorum. Bu ona bir şans daha vermekle ilgiliydi.

Bu yüzden bu gezegendeyiz, değil mi? Evren reddedildiğimize karar verdikten sonra bu bizim ikinci şansımız. Hiçbir şeyin garantisi yok ve ben bununla iyiyim. Ben sadece kendi sonsuza dek mutlu hayatımı yaratma fırsatı istiyorum.

Kedinin de aynısına sahip olmasını istiyorum. Bu yüzden onu tutan ipleri çözüyorum ve Skarr'ın beni götürmesine izin veriyorum. "Sabaha dönecek miyiz?"

"Kesinlikle."

Sırıklarımız olmadığı için kayakları atlıyoruz ve avcı mağarasına yürüyerek geri dönüyoruz. Oraya vardığımızda geç olmuştu, gökyüzünde ay vardı ve hava karanlıktı. Botlarım ıslak ve çamurlu hissediyorum ve mağaraya vardığımızda ateş yakmak beni rahatlatıyor. Skarr şikâyet etmiyor ama battaniyelerin altına sarıldığımızda soğğun içine işlediğini hissedebiliyorum. Dostumu öpüp sırt üstü yatırıyorum ve bu kez boşalana kadar ona biniyorum, sırayla her iki sikini de alıyorum. Skarr benden birkaç dakika sonra geliyor ve kürklerin altında birbirimize sıkıca sarılıp khuilerimizin şarkılarını dinliyoruz.

Mutluyum, farkındayım. Düşünmesi bile garip ama mutluyum. Bir eşim ve bir evim var. Arkadaşlarım var ve bir noktada bir ailem olacak. Hayatımın böyle olmasını hayal etmemiş olabilirim ama bunlar başkalarının hayalleriydi, başkalarının hayatıydı.

Vivi'nin geleceğini yaratıyorum ve şekillenme şeklini beğeniyorum. Parmaklarımı Skarr'ın dokunulabilir yeşil teninde gezdiriyorum ve parmağımdaki dövmenin eksikliği bir kez daha dikkatimi çekiyor. Tırnak işareti, bana konuşmam gerektiğini hatırlatıyor.

O sembol artık benim gibi hissettirmiyor ama sanırım orada bir şey hoşuma giderdi. "Sanırım sabah parmağıma dövme yaptıracağım," diyorum ona. "Bir işarete kül sürersen kalıcı bir leke bırakacağını duydum. Sanırım bunu deneyeceğim."

Skarr'ın eli omurgamda tembelce bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bana dövme yapabilirsin,

"

"Önce işe yarayacağından emin olmalıyım," diyorum ona sırtarak. "Ama deneyebilirim. Ne tür bir dövme istiyorsun?"

Omuz silkiyor, vücudu altımda dalgalanıyor. "Ne içeceksin?"

İşaret parmağımı ona doğru kaldırıp yan tarafını gösteriyorum. "Buraya küçük bir kedi tırnığı koyacağım. Sadece kendi kaderimden sorumlu olduğumu hatırlatmak için."

Skarr elini kıçıma doğru kaydırarak popomu sıkıyor. "Belki bana kendi adını koyabilirsin."

Bu beni duraksattı. "İsmimin üzerinde olmasını mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Sen başıma gelen en iyi şeysin. Markanızı gururla taşımak istemek yanlış mı?"

"Bunu konuşacağız," diyorum ve eğilip onu tekrar öpüyorum. Belki vücudunun herhangi bir yerinde küçük bir V harfi olabilir, çünkü diğerlerinin fark etmesini istemiyorum. Sırlarımızı seviyorum. Sadece bize ait olan şeyleri seviyorum.

Yine de karar vermek için bolca zamanımız var. Dünya kadar vaktimiz var.

Sonsöz

VIVI

F lor'un düğün ziyafetinin sahilde verdikleri en büyük parti olduğunu söylüyor Elly grubun kenarındaki yerimizden. Elly de benim gibi olayların kenarında sessizce takılmayı seviyor ve onun ve arkadaşının ana ateşin etrafındaki koltukların arkasına yakın bir yeri bizim için ayırdıklarını fark ettim. Bir arkadaşına sahip olmak güzel ve Bek ile Skarr'ın iyi anlaşması daha da güzel. Ayrıca başkalarının sosyal olmaktan yorulduğunu ve partiden erken ayrılmaktan korkmadığını bilmek de güzel.

Yine de Skarr'ın keyfi yerinde. Elly'nin yanındaki koltuğumdan onu izliyorum, el kol hareketleri yaparak kazandığı bir savaşla ilgili bir hikâye anlatırken sıcak çayımı yudumluyorum. Pak ve Rukhar onun önünde oturmuş, dikkatle dinliyorlar. Z'hren başparmağını ağzına götürmüş, bir eliyle de minik mızrağını tutuyor; sanki hikâyeyle birlikte savaşmak isteyip istemediğine ya da bunun onu korkutup korkutmadığına karar veremiyormuş gibi.

Bek, kızları kolunun altında olduğu halde Elly'nin yanına döner. Ona yemek dolu bir kâse getirir ve kaşlarını çatarak oturur. "Neden herkesin buna ding ding ziyafeti deyip durduğunu hâlâ anlamış değilim."

Elly yumuşak sesiyle ona, "Liz yüzünden," der.

"Yeterince konuştuk." Kızını kalçasına oturtuyor, Elly'nin kâsesinden bir parça kök çıkarıp üzerine üflüyor ve kemirmesi için küçük Emma'ya uzatıyor. Bana doğru bir bakış attı. "Sen ve eşin dağlardayken Atalardan hiç kimseyi görmediniz mi?"

Başımı salladım. "Tek gördüğümüz kar kedileriydi."

Biraz yalan oldu. Sadece bir kar kedisi gördük ve onu da istediğimden daha az gördük. Yaralı kediye aramak **i ç i n** bir gün daha dağlarda kalmıştık. Ertesi sabah döndüğümüzde gitmişti, onu bıraktığımız yerde kalan tek şey çiğnenmiş bir deri kayıştı. Bunun için endişelenmiştim, ateli çiğneyip zor işimizi mahvedeceğinden korkmuştum. O zamandan beri onu görmedim ama o zamandan beri her gün tepelerde iz arıyorum. Ve kar kedimin hala bölgede olup olmadığından emin olmasam da, sürüklenme izlerini bir daha görmedim. Bir keresinde, bir bacağı hafifçe kaymış gibi görünen kar kedisi izleri gördüm, pençeler arasındaki aralık bozuktu ama yaralanmış olması gerekmiyordu. Kendime o olduğunu söylemek istiyorum,

ve daha iyi olduğunu. Gerçeği asla öğrenemeyebilirim ama bununla barıştım.

Ona ikinci bir şans verdik, bu şansı kullanmak ona kalmış.

Skarr ve ben günlerce kamptan uzak kaldığımız için çok üzüleceğimizi düşünüyorduk ama döndükten kısa bir süre sonra başka yabancılar da geldi. Bunlardan ikisi Tia ve R'jaal adında kayıp kabile üyeleri idi ve yanlarında bir avuç dolusu dört kollu yabancı getirmişlerdi. *Daha fazla* uzaylı, bunlar bir yeraltı köyünden. Bir insanın başını döndürmeye yeter. Onlar da ziyafete gelmişler. Dil bilmiyorlar, bu yüzden onları konuşmalara dahil etmeye çalışmak için çok fazla işaret var.

"Böyle bir düğün ziyafeti ister misin, Vivi?" Elly narin bir et ısırtığı alarak bana soruyor.

Bu düşünceyle gözlerim büyüdü. "Tanrım, hayır. Flor ilgiyi seviyor ve bahse girerim bu partiye bayılacak. Ama bu bana göre değil."

"Evet, ben de öyle hissediyorum." Sanki bunu belirtmek istercesine arkadaşına cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Yaygara koparılmasından hoşlanmam."

"İsteseydin üzerine titrerdim," diyor ona alçak ve yoğun bir sesle.

"Oh, biliyorum." Eli adamın kalçasına gitti.

Eğlenerek dostuma bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda khiu'm yumuşak bir şarkı mırıldanıyor ve koşarak yanıma geliyor. Döndüğümüzden ve diğerleri geldiğinden bu yana geçen birkaç gündeki bir başka değişiklik de bu - rezonans şarkımız çılgınlığını kaybetti. Sanırım bu artık hamile olduğum anlamına geliyor ama bunu öğrenmek için şifacıya başvurmadım. Onaylamadan önce birkaç gün daha bekleyeceğim. Bu gece parti varken bu konuyu açmak istemediğimden eminim.

Bu gece tamamen Flor ve I'rec ile ilgili ve onlara odaklanmaktan mutluluk duyuyorum.

Skarr dramatik bir şekilde ayaklarımın dibine yığılıyor. "Hikayemi anladın mı, Vivi?"

Mükemmel bir taneydi ve henüz duymadınız."

"Çok gürültülü," diyorum ona, bacaklarıma yaslanırken sarkık buklelerinde parmaklarımı gezdirerek. "Düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum."

Başıyla onaylıyor, bakışları ateşin etrafındaki kalabalığın üzerinde geziniyor. Bu gece herkes burada, her taraf yemek dolu kâselerle dolu. Raven ve U'dron müzik aletlerini çıkarmış, Flor ve I'rec de yapraklardan yapılmış taçlarıyla grubun en önünde oturuyor. I'rec, sanki ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi, eşini arsız bir bağlılıkla izliyor. Flor, yapacağını bildiğim gibi tüm bunları yiyor. İnsanlarla heyecanla sohbet ediyor

Ona hediyeler verirken ateşin etrafında o kadar çok yüz ve ses vardır ki hepsi birbirine karışır.

"Sam ve Sessah'ın neden ayrıldığını bilen var mı?" Bek Skarr'a bakarak soruyor. "Ash-tar ile arkadaşsınız. Ne duydun?"

Arkadaşım omuz silkiyor. "Sadece Coldtown köyündeki ailesini ziyaret etmek istediklerini söylediler."

"Croatoan," diye düzeltiyorum nazikçe, sırtarak.

"Bah, bana kalırsa Coldtown'a benziyor. Bir buz yarığının içinde bir sürü kulübe mi? Oraya gitmeden önce beni ölü yakalayacaksın." Skarr arkasına yaslanıp bana baktı. "Bir tabak yemek ister misin, benim vahşi savaşımcım?"

Başımı sallıyorum ve bana bir tabak hazırlamak için ayağa fırlıyor. Haksız olmadığını fark ettim. Diğer köye, Croatoan'a asla gidemeyeceğiz. Orası dağlarda ve hava Icehome'daki koydan çok daha soğuk. Skarr için tehlikeli olur ve ben onu hiçbir şey için riske atmayacağım. Zaten diğer köyde benim için bir şey yok, sadece daha fazla yabancı var.

Biri bana bir deri uzatıyor ve kokluyorum. Meyvemsi. Başımı sallayıp Elly ve Bek'e uzatıyorum. Bu içki daha önce de başımı belaya sokmuştu. Ayrıca, şimdi hamile olabilirim. Bu her şeyi değiştirir. Farklı bir his olup olmadığını anlamak için karnıma dokunma isteğime direniyorum ve bunun yerine Elly ve Bek'e bakıyorum. Küçük kızları babasının kucağında mutlu bir şekilde oturmuş, pişmiş kökleri çiğniyor. Elly uzanıp bir tutam siyah saçını yüzünden çekerek gülümsüyor ve Bek de karısına taşı eritebilecek bir bakış atıyor. Birlikte çok mutlular.

Bu biz olacağız, karar verdim. Yeterince büyüdüğünde bebeğimiz için küçük bir kayak takımı bile yapabiliriz ve o da benimle ve babasıyla birlikte tepelere çıkabilir. İz sürmeyi severim, ama bundan daha çok keşfetmeyi severim. Kampta kalıp hiç ayrılmayan biri olmayacağım. Temiz havada ve karda dolaşmak ve doğanın tadını çıkarmak istiyorum.

Babam burayı çok severdi. Onu düşünmek beni mutsuz etmek yerine sevindiriyor. Belki bir oğlumuz olursa ona babamın adını verebiliriz... tabii adını hatırlayabilirsem. Olmazsa, o zaman başka bir şey seçeriz. Artık kim ve ne olduğum konusunda stres yapmayacağım.

Müziğin sesi yükseliyor ve birisi -Vaza- tüm notalara aynı anda basmaya karar veren alçak, uluyan bir sesle şarkı söylemeye başlıyor. İrkilmemeye çalışıyorum, çünkü Vaza elinden gelenin en iyisini yapıyor, ama uzaylı şarkısı kesinlikle bir

edinilmiş bir tat. Biri ellerini çırpıyor ve çocuklardan ikisi ayağa kalkıp ateşin yanında dans etmeye başlıyor, bu da Flor'u keyifle güldürüyor. Ding ding ziyafetinde harika vakit geçiriyor.

Skarr'ın iyi bir şarkıcı olup olmadığını merak ederek arkadaşımı arıyorum. Ateşin yanındaki maskaralıklara zerre kadar dikkat etmiyor. Valmir'le derin bir sohbe dalmışken birkaç kâseden yemek doldurmakla meşgul. Kediye benzeyen eklenti son birkaç gündür kampta berbat bir ruh haliyle dolanıyordu ve Skarr bu sabah bana April'a rezonansa girdiğini, onun da kendisini reddettiğini söyledi. Ateşin yanındaki insanları tarıyorum ama April'ı göremiyorum. Rezonanstan kaçındığına şüphe yok.

Yakında bunu atlatacaktır. Başlangıçta Skarr'dan uzaklaşmak için ne kadar çabaladığımı düşünüyorum, tüm o palavraların altında çok hassas bir kalp ve tam da ihtiyacım olan şey olduğu ortaya çıkan bir adam olduğunu fark etmemiştim. Muhtemelen benden haber almak istemeyecektir ama belki sabah onu bir şekilde bulur ve manevi destek sunarım.

Skarr birkaç dakika sonra geri dönüyor ve tekrar ayaklarımın dibine çöküyor. Tabağı bana doğru uzatıyor ve ben de bir kaburga kemiği alıp ısıyorum. "Bütün bunlar da neydi? Sen ve Valmir?"

Omuz silkiyor ve kaburgama bakıyor. Ona uzatıyorum ve bir ısırık alıyor, sonra anlamlı bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Tadı senin kadar güzel değil."

Yüzüm ısınıyor. "Konuyu değiştirme."

Sadece daha geniş gülümsüyor ve yanımda rahatlarlarken bana ateşli bir bakış gönderiyor. Mari onun yayılmış bacaklarının üzerinden geçerek çocuğunu yatağına taşıyor, Liz ve Harlow da kuru meyve kaseleri getirip herkese ikram ediyorlar. Skarr kaburgayı mümkün olan en bariz şekilde yemeye devam ediyor, dili kemik boyunca kayıyor ve beni kızartıyor.

Diğerleri nihayet geçtiğinde, tekrar yakınıma eğildim. "Valmir'le aranızda ne vardı?"

"April'ın tepkisini çekti ve April bundan etkilenmedi. Onu bir güç gösterisi ile kazanmak istiyor. Benimle dövüşmek istiyor ama savaşı benim başlatmamda ısrar etti, ben de hayır dedim." Dudaklarını yalıyor. "Ona 'bu eşime nasıl görünür' diye sordum. Senin zaten benim zihin kontrolüm altında olduğunu ve bunun önemli olmadığını söyledi."

Tanrım, yine mi şu "zihin kontrolü" meselesi? "Zihin kontrolü yok-"

"Sen öyle diyorsan, dostum."

"-ve Valmir'e kadınları etkilemek için etrafta dolaşıp insanları yumruklayamayacağını söyleyin. Bu işler böyle yürümez." Ağaçtan yumuşak bir kök koparıyorum.

ve tadına baktım. Baharatlarla kaplı ve ağzımda dağılıyor, beni parmaklarımı yalamaya zorluyor.

Ben bunu yaparken Skarr'ın bakışları ağzıma odaklanıyor. "Chalath'a yumruk attım ve seni yakaladım."

"Bu bir tesadüftü."

"Mmm, katılmıyorum." Bana bir kök daha uzatıyor. "Onunla dövüşebileceğimi ama adil bir dövüş olması gerektiğini ve kaybederse bunun davasına hiçbir faydası olmayacağını söyledim. Yeni bir plan yapmaya çalıştığını ve beni haberdar edeceğini söyledi."

Sadece hayal edebiliyorum. Valmir kendi iyiliği için fazla sinsi, herkesi soğuk ve değerlendirci bir bakışla izliyor. O biraz fazla fırsatçı. En azından Skarr dürüst, biraz gürültülü olsa da.

"Belki de yeni gelenlerden biriyle dövüşmeli," diye düşünüyor Skarr biz yemek yerken. Kollarını esnetiyor. "Bilirsin işte, bütün uzuvları olanlarla."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Hayır ve sus. Onlar dost canlısı. Herkes savaşmak istemez."

"Bana savaşmak istiyorlarmış gibi göründüler." Skarr kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Ne kadar güçlü olduklarını gördün mü? Belki de Valmir yerine onlardan dövüşmelerini isteyeceğim."

"Sen yapmadan önce bunun bir antrenman olduğunu anladıklarından emin ol." Ona yalvaran bir bakış attım. "Senden yeni yeni hoşlanmaya başlıyorum. Belki de kimseye ssethri derisi botlar istediklerine karar vermeleri için bir neden vermiyorsundur?"

"Sanki beni yenebilirlermiş gibi." Bana meydan okuyan bir gülümseme veriyor.

"Oldukça etkileyicisin," diye karşılık veriyorum. "Gezegendeki en iyi gladyatör olduğunu duydum."

Bakışları ısınıyor. Onu pohpohlamama bayılıyor. "Öyle olduğumu biliyorsun."

Liz elinde kuru meyve sepetiyle tekrar yanlarından geçerken, "Siz ikiniz bir oda bulun," diyor. "Flörtünüz beş dakika önce sevimli olmaktan çıktı. Tiksindirici aşamaya geçtiniz. Meyve?"

Ondan bir parça kapıyorum ve biraz küstahça karşılık vermeye karar veriyorum. Liz gözümü korkutuyor ama bunu bilmesini istemiyorum. "Sadece kıskanıyorsun."

"Tabii ki öyleyim. Rezonansın ilk çiçeği mi? Bacaklarında asılı üç çocuk olmadan mı?" Başını gökyüzüne doğru eğiyor ve hülyalı bir şekilde iç çekiyor. "Tüm rezonanslar harikadır ama ilkinde özel bir şeyler var. Umarım siz ikiniz bundan keyif alıyorsunuzdur." Kalabalık ateşin etrafına bakıyor, eşini arıyor. Ben de ona bakıyorum ve onu gördüğümde kıkırdamamı bastırmak zorunda kalıyorum.

Sert Raahosh'un yüzünde metanetli bir ifade var. En küçük kızının eline bir kâse tutuşturmuş, kızını dizine yatırmış. Bir yanında oyuncak bebeğiyle oynayan ve babasıyla konuşan kızı Aayla, diğer yanında ise Raashel kararlı bir ifadeyle yüzüne girdaplar çiziyor.

"Perişan görünüyor," diye yorum yapıyorum kıkırdarak.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu boku seviyor ve hiç bu kadar seksi görünmemişti." Liz arkadaşını görünce iç geçirir. "Bir kız babasından daha iyi bir şey yoktur, inan bana." Sepetini alır ve onu gördüğünde yüzünde hafif bir gülümseme beliren arkadaşına doğru ilerler.

Skarr onları izlerken, "Bir kız babası olmak isterdim," diyor. Ben de isterdim.

Yemekler artıklara dönüşene kadar çok fazla insanın şarkı söylediğini, birkaç sarhoşun dans ettiğini ve Sabrina'nın hem Kyth hem de Jason ile flört ettiğini duyduk. İnsanlar ateşin etrafında kaybolmaya başlar ve Elly ile Bek Emma'yı yatağa götürür.

Yemeğimin son lokmasını da bitirdikten sonra Liz'in bana daha önce verdiği kuru meyve dilimini çıkarıyorum. "Tatlıyı bölüşmek ister misin?"

"Tatlı ne?" Arkasına yaslanıp küçük sarı dilime bakıyor.

"Yemekten sonra zevk için yediğiniz tatlı ve lezzetli bir şeydir."

"Bende zaten böyle bir şey var." Bana şehvet dolu bir bakış attı. "Arkadaşımın amcığı."

Bir çığlık atıp elimle ağzını kapatıyorum ve panik içinde etrafıma bakıp başka birinin duyup duymadığını kontrol ediyorum. Kimse bize doğru bakmıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "O kadar yüksek sesle değil."

"Neden olmasın anlamıyorum. Senin gezegendeki en iyi kadın olduğunu zaten biliyorlar. Tabii ki senin amını tatmaktan zevk almalıyım." Meyveyi ağzıma atarken yakınımaya eğiliyor, ağzı kulağıma doğru kayıyor. "Gerçi henüz istediğin gibi kıcını emmedim."

Hemen dilimi yuttum.

"Bu fikri seviyorsun. Bunu söyleyebilirim." Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi gidip yapalım."

Bu adam çok saçma... ama yine de hayır demeyeceğim. Kulübemizde hala o yağ tenceresi var, belki iki siki de tekrar kullanırız.

Bu gece. Hiç anal seks yapmadım ama yarı kertenkele bir uzaylıyla çiftleşmeyi de hiç hayal etmemiştim ve o benim "seksi" anlayışımı yeniden tanımladı. Bana birçok şeyi denememiz gerektiğini düşündürüyor çünkü Skarr'la her şey eğlenceli. Hiçbir şey garip ya da utanç verici değil.

Aslında çoğu garip, ama birlikte garipiz ve sonunda eğlenceli oluyor.

Beni elimden tutup kulübemize doğru götürmesine izin veriyorum, her adımda beklentim artıyor. Ana ateşten uzaklaştıkça ortalık daha da sessizleşiyor ve göğüs kafeslerimizde çınlayan o alçak uğultuyu duyabiliyorum ve bunu duymak bile beni mutlu ediyor. Elimi ağzına götürüp arkasından öpüyor ve bana sırtıyor. "Şarkının değiştiğini fark ettin mi?"

"Fark ettim." Dudağımı ısırdım. "Mutlu muyuz?"

"Senden doğacak bebeğin Steph'in bebeğinden daha küçük olacağına dair bana söz verdiğin sürece mutluyum, evet."

Buna kıs kıs gülüyorum, çünkü Jethani şişman, kıpır kıpır bir bebek ve büyük uzaylı babası sayesinde muhtemelen iki metre boyunda. "O boyda doğmuyorlar, seni ahmak. Bizim bebeğimiz ilk başta kesinlikle çok daha küçük olurdu."

Boştaki elini alnına bastırarak rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler Kef. Bu düşüncenin beni geceleri uyutmadığını itiraf etmeliyim."

Gülmeden duramıyorum ve kulübeye girip botlarımızı çıkardığımızda bile bebekler hakkındaki tuhaf varsayımlarına kıkırdamaya devam ediyorum. Çok şirin. O çok tatlı. Onu öpüyorum ve öpücük hızla şakadan hararete dönüşüyor. Eşarbını çıkarıyorum ve köprücük kemiğinin dibinde, oradaki çukurda onun için yaptığım V dövmesini ortaya çıkarıyorum. Herkesin görebileceği bir yerde işaretlenmesini istemişti ama çoğu zaman kat kat örtülüyor. Benim parmak dövmem de öyle, ama onların bizde olduğunu bilmek bile zevkin bir parçası.

Soyunurken onu öpmeye devam ediyorum, ikimiz de çıplak olana kadar birbirimizin üzerindeki katmanları soyuyoruz. Beni kürk yatağına götürüyor ve sonra bana hınzırca bir bakış atıyor. "Bana o güzel kışını ver, Vivi'm. Onu emmek için yeterince bekledim."

Gerçekten öyle mi? Bir kıkırdamayı daha ısıriyorum ve kürklerin içinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, arka tarafımı havaya kaldırıyorum ve dizlerimi açıyorum. "Belki de onun yerine yalamayı denemelisin? Bu genellikle daha zevkli olur!"

Kalçalarımı havaya kaldırdığım an, ağzı orada, kışımın büzüştüğü yeri yalıyor. Kendime engel olamayarak ciyakladım. Bu kadar hevesli olacağını tahmin etmemiştim. Ama Skarr zevkle inliyor, yalıyor, öpüyor ve

Çatallı dilini o şaşırtıcı derecede hassas noktaya bastırıyor. Arka tarafımla ilgilenirken inleyerek kürklerle tutunuyorum. Tamam, çok şey kaçıırıyorduk, çünkü ağız orada inanılmaz hissettiriyor.

"Oh Tanrım." Bir parmağını kanalıma sokarken battaniyeleri yumrukluyorum, dili durmadan arka tarafıma doğru çalışıyor. "Aman Tanrım. Skarr... bekle. Bekle."

Başını dişlerini kalçama geçirecek kadar kaldırarak itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor. "Ne?"

"Seks yapmak ister misin? Her iki delikte de mi?"

"Evet ve evet." Popomu ısırarak beni tekrar kıvrandırıyor. "Bunu yapabilir miyiz? Buraya sığacak mıyım?"

Parmağını kıkımın kenarında gezdiriyor ve omurgamı titretiyor.

Battaniyeye doğru başımı sallıyorum, parmak ucuna doğru geri itiyorum. "Yağ," diye nefes alıyorum. "Gres yağını alacağız."

"Nerede o?"

Mahremiyet kapağının yanındaki kancada asılı duran çantamı gösteriyorum. Kulübemizde hâlâ çok fazla eşya yok ama zamanla dolacağını tahmin ediyorum. Skarr çantaya doğru sıcıyor ve onun çoktan boşalmış olduğunu görebiliyorum, iki siki de dışarıda ve kulübemizin alçak ışığında ıslak bir şekilde parlıyor. Uyarılmaktan kalınlaşmışlar ve onu görünce ağızım sulanıyor. Benim, hepsi benim.

"Aha." Kapağı havaya kaldırıyor ve sonra iki büyük adımla bana doğru geri dönüyor, aceleyle kapağı bir kenara fırlatıyor.

"Sen... beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde mi yoksa sırtüstü mü istiyorsun?" Nefes nefese kaldım ve sonra kaygan, yağlanmış bir parmak kıkımı okşamaya başladı. Bir inilti çıkardım. Tamam, sanırım ellerim ve dizlerimin üzerindeyim.

Parmağını arka tarafımın kenarına doğru itiyor ve içeri girdiğinde inliyor. "Ne kadar güzel olduğuna bak."

"Sik de," diyorum, sonra parmaklarıyla ağızımı kızdırmaya devam ederken bir parmak eklemimi ısırıyorum. Bu hem sinir bozucu hem de erotik ve hareketsiz kalamıyorum. Dokunuşuna karşı sürekli kıvranıyorum, ikinci bir parmağını içime iterken o istilacı parmaklara karşı hareket etme ihtiyacı duyuyorum.

"Bunu seviyorum," diye nefes alıyor, sesi saygılı. "Beni alabilmen için seni germeme izin ver."

Yavaş hareket ediyor, iki parmağını nazik hareketlerle içeri ve dışarı hareket ettiriyor ve sonra yavaşça üçüncüyü ekliyor. Bu zamana kadar, amım ağrıyor ve ihtiyaçla ıslanıyor ve karnımda doldurulmaya aç bir boşluk var. "Skarr. Sana ihtiyacım var."

"Hazır olduğunu düşünüyor musun, benim vahşi savaşçım?"

Hiçbir fikrim yok. Sadece yakında bana birkaç parmakdan fazlasını vermezse delireceğimi biliyorum. Çılgınca başımı sallıyorum.

Parmakları kıcımdan kayıyor ve sonra kayganlaştırıcıyla sıklerini sıvazlama sesini duyuyorum. Bir an sonra, biri göbeğimin girişini zorluyor. Saf bir ihtiyaç sesi çıkarıyorum ve onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum. İçimi doldurduğunda o kadar iyi hissediyorum ki, neredeyse sadece bu yüzden boşalıyorum.

Sonra kalçalarımın arasında şişman ve ağır bir şeyin sürtündüğünü fark ediyorum. Bu onun ana siki, ikisinden büyük olanı. Onu kıcımların yarığı boyunca sürüklüyor ve ona değişmesini, daha küçük olanı orada kullanmasını söylemek istiyorum, ama o zaman vücudumu terk etmek zorunda kalacaktı ve ben zaten onun uzunluğunun etrafında sıkılıyorum, daha fazlası için açım.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor, eli böğrümde geziniyor.

Başımı sallıyorum ve sonra içime giriyor. Amcığıma yaptığı gibi batmıyor. Arka tarafıma doğru itiyor ve oradaki sıkı kaslar onu içeri alacak kadar gevşediğinde ileri doğru fırlıyor. İkimiz de aynı anda inliyoruz.

Arka tarafımdaki hissi sıkı ve tamamen rahatsız edici değil, ama Skarr'ın aklını kaçırıyormuş gibi nefes aldığımı duyabiliyorum, bu yüzden onun için iyi olduğunu biliyorum. Gözlerimi kapatıp rahatlıyorum, yavaşça daha derine iterken rahatlıyorum ve sonra her iki deliğimi de dolduruyor. Bu hem çok fazla hem de garip bir şekilde hoş ve o yerleşirken hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Benim vahşi savaşçım," diye homurdanıyor ve ilk kez içime doğru hafifçe okşuyor. Haykırıyorum, ikili hisler çok güçlü. Tanrım...

Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Bu inanılmaz. Beni yerinde tutmak için kalçalarımı kavrayarak tekrar içime pompalıyor. Bir ritme oturduğunda inliyorum, yavaşça itiyor ve sonra hızlanıyor. İkimiz de anın içinde kaybolana kadar, o ileri atıldıkça ben de geri iterek onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum.

"Kendime dokunmaya ihtiyacım var," diye nefes alıyorum içime girerken. "Seninle gelmek istiyorum."

"Yap şunu." Sesi gerilim dolu, boş bir törpü. "Acele et."

Sanki uzun süre dayanacakmışım gibi. Bir elimi bacaklarımın arasına sokup klitorisime dokunduğum an, içimdeki her şey geriliyor. Onun tarafından bu şekilde doldurulmak beni uçuruma sürüklüyor ve parmaklarımın iki vuruşuyla boşalıyorum, dünya paramparça olurken vücudum onun etrafında sıkılıyor.

Zevk dalgalarının içinde kayboluyorum, Skarr'ın içime girdiğinin farkında bile değilim, hareketleri sarsıntılı ve sonra o da boşalıyor, üzerimde titriyor ve adımları bir dua gibi binlerce kez fısıldıyor.

Onun ağırlığı sırtıma baskı yaptığında, terli ve bitkin bir şekilde battaniyeye doğru yığılıyorum. Yeşil kaslar ve serin bir tenden oluşan zarif bir yığın olarak üstüme yığılıyor ve sonra boynumu öpüyor.

"Vivi... bu..."

"Gezegendeki en iyisi mi?" Nefes nefese sordum. Kıkırdıyor. "Nereden biliyorsun?"

Yazarın Notu

Merhaba!

Okuduğunuz ve buz gezegeni saçmalıklarını okumaya devam ettiğiniz için teœekkür ederim. Bu kadar derindeyseniz ve okumaya devam ediyorsanız, sizi sevmekten başka bir œey yapamam. Bu dünya ve buradaki insanlar benim için hala sonsuz derecede eğlenceli ve anlatacak daha fazla hikayem olduğu için mutluyum. Bununla birlikte... en son bir Buz Gezegeni kitabı yayınlamamın üzerinden çok uzun zaman geçti! Ocak ayında R'jaal ve Rosalind vardı ve bir sonraki kitabı çabucak yazmaya niyetliydim.

(Anlatıcı: Aslında bir sonraki kitabı çabucak yazmadı.)

Bu yıl kesinlikle biraz daha dağınık bir yayın dönemi oldu, ancak bir sonraki yayınlı birlikte IPC'ye kısa bir ara vereceğim ve ardından atalar, onların tuhaf politikaları ve olayların nasıl geliœeceeđi hakkında her œeyi öğreneceğimiz Tia ve Rem'eb'in kitabına geri döneceğim. Dört gözle bekliyorum! Uzun zamandır Tia bir karakter olarak benimle 'konuşmuyordu'. Bir karakterin hikayesi için hazır olduğunu her zaman kafamda diyaloglarını duymaya başladığımda anlarım. Tia uzun süre sessiz kaldı ve bunun nedeninin onu Adalılardan biriyle eşleştirmeye çalışmam ve bunun benim için işe yaramaması olduğunu fark ettim. Şimdi Rem'eb ile eşleştiiğine göre (en azından rezonansta) susmayacak, ki bu mükemmel bir işaret.

Ama Skarr ve Vivi hakkında konuşalım!

Her kitapta amacım öncelikle hikayeyele eğlenmek ve gezegende yaşamının farklı yönlerini sergilemek. Her kahraman veya kadın kahramanın bir öncekinden biraz farklı olmasını istiyorum ve bu yüzden kendime her zaman "Bu karakter daha öncekilerden nasıl farklı?" diye soruyorum.

Skarr'ın daha önce sahip olduğumuz gladyatörlerden farkı neydi? Tek kelimeyle, Skarr *berbattı*.

Ki bunu düşünmek eğlenceliydi. Ya ruh eşiniz, 'kahramanınız'... tam bir ahmak ve palavracı ise? Bu durumda ne yaparsınız? Vivi kendini anlamaya çalışmakla meşguldü ve işte çenesini kapatmayan ve onu rahat bırakmayan bu adam geliyor. Bana göre Skarr, Ashtar'a çok benziyordu ama Ashtar flörtöz ve sevimliyen ve kendini ciddiye almazken, Skarr tam tersiydi. Her œeye bir meydan okuma olarak bakardı. Her zaman *kazanmak* isterdi. Başkalarının onu bir şampiyon olarak görmesini istiyordu. Kafamda, Kahvaltı Kulübü'ndeki Andy Clark (Emilio Estevez) gibiydi. Herkesin onu bir kahraman olarak görmesini istiyordu.

Doğal olarak onu Ally Sheedy, nam-ı diğer Allison, yani odanın arkasındaki garip gotik ile eşleştirmek zorunda kaldım.

Vivi'nin kendi sorunları var ama aynı zamanda en güçlü kadın karakterlerden biri. Bir keresinde biri bana neden hayatta kalmaya çalışan bir kadın kahraman yazmadığımı sormuştu. Cevabım ne oldu? Bu çok kolay. Hiç kahramanın zamanda yolculuk yaptığı ve otomatik olarak geçmişteki hayatını süper kolaylaştıran harika şeylerle dolu bir çantaya sahip olduğu kitaplardan birini okudunuz mu? Evet, bir okuyucu olarak bundan nefret ederdim. Hile yapıyormuşum gibi gelirdi. Bu yüzden buz gezegenine bir hayatta kalma uzmanı bırakmak bana haksız bir avantaj gibi geldi...

...ona bir sürü başka sorun vermediğim sürece.

Evet, sevgili Vivi ateş yakmayı, kayak yapmayı, avlanmayı ve iz sürmeyi biliyor. Ayrıca kim olduğunu ya da kendi adını bilmiyor, delicesine utangaç ve Skarr ile birlikte.

Bilmem anlatabildim mi ama bu kitabı yazmak gerçekten çok eğlenceliydi.

Ve eklerden birinin ssethri (uzaylı 'kertenkele adam' ırkı) olduğuna karar verdiğimde, Skarr'a timsah benzeri kuyruğuna ve vücudunun içine sıkışan hemipenislerine kadar tüm kertenkele süslemelerini vermekten büyülendim. Bu kitap üzerinde çalışırken Google'da kaç kez "sürünge penis" aramak zorunda kaldığımı size anlatamam ve belirtmeliyim ki hiçbir zaman bana iyi bir şey sunmadı. Asla. Yani, sakın yapma. Fanteziyi mahveder.

Bu hikâye için bir başka rastgele ilham da arka bahçemden geldi. Çocukken, vahşi yaşamın olmadığı dar bir banliyö mahallesinde büyüdüm ve bir gün tüm sincapları görebileceğim ve tüm kuşları besleyebileceğim bir eve sahip olmayı hayal ettim. Şimdi birkaç dönümlük bir arazimiz var ve kuşları beslemesem de (çünkü baykuş ve çakal büfesi olurdu), bahçemizden çok sayıda geyik geçiyor. Şehir çocuğu olmak beni bahçenizde *yaralı* geyikler dolaştığında olacıklara hazırlamadı. Geçen sonbaharda, bacağı kırık bir geyik geldi, biraz ot yedi ve ofisimin penceresinin önünde durdu. Ön bacağı garip bir açıyla bükülmüştü ve bahçede ilerlerken topallıyordu.

Ben çok yufka yürekli biriyim ve bunu gördüğümde kesinlikle yıkıldım. Bir şeyler yapmalıydım! Bu yüzden yerel vahşi yaşam kurtarma merkezlerine danıştım ve yardım edemeyeceklerini öğrendim. Onu sadece uyutacaklardı. Oysa o buradaydı, bahçemde dolaşıyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi yemek yiyordu. Hâlâ yürürken uyutulmayı hak ediyor muydu? Google'da yaptığım birçok araştırma bana bacağı kırık bir geyik için aslında hiçbir şey yapmamanın en iyisi olduğunu söyledi. Bu

ya hayatta kalacaktı ve bacak iyileşecekti ya da hayatta kalamayacaktı ve hayatın döngüsü falan.

Bunun için ağladım, kocamla konuştum ve bu konuda hiçbir şey yapmamaya karar verdik. Müdahale etmeyecektik. Onu iki kez gördüm ve sonra bir daha görmedim... altı ay boyunca. Geri döndüğünde gayet iyiydi, bacağı iyileşmişti (ama hala garip bir açıyla duruyordu, onu tanımamın tek yolu buydu) ve etrafta dolaşan diğer geyiklerden sadece biraz daha yavaş hareket ediyordu. Sonunda kurtulduğu için mutluydum ama bu aynı zamanda bana khui sayesinde her şeyin olması gerekenden daha hızlı iyileştiği buz gezegenindeki kemik yerleşimi ve vahşi hayvanlar hakkında düşündürdü. Bir kemik yanlış ayarlanırsa ne olur? Hayvan uyutulmalı mı? Ne yaparsınız?

(Vivi keşke ben de yapabilsem dediğim her şeyi yapıyor, çünkü o bir iş bitirici, ben ise sadece bir yazarım).

Umarım bu daha klon merkezli hikayeyi beğenmişsinizdir! R'jaal ve Rosalind'in hikayesi, içinde bulundukları durum nedeniyle daha çok Atalara odaklanmıştı ve bu hikaye neredeyse tam tersi. Bir sonraki kitapta Atalar, klonlardan çok daha fazla yer alacak. Tia sonunda bir eş bulacak! Ataların soruları cevaplanacak (yani bazıları). İnsanlar azacak! Birine patates denecek! Her yerde güzel zamanlar!

Sevgilerimle

, Ruby

Dixon

Not-Hoth'un İnsanları

Icehome

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı.

Raahosh (Ra-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi. R'jaal ile birlikte Icehome sahilinin eş lideri.

Raashel (Rah-shel) - En büyük kızları. **Aayla**

(Ay-lah) - İkinci kızları **Ahsoka** (Ah-so-kah) -

Üçüncü kızları.

Angie - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis ile rezonansa girdi.

Vordis (Vohr-DISS Floor-Miss ile kafiyeli) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun süredir arkadaşı/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye yankılanıyor.

Glory - Angie'ye yerleştirilmiş bir qura'aki klon bebeği. Çok tatlı.

Violet - Angie ve Vordis'in küçük kızı.

Veronica - Icehome Sahil Kabilesi'nin şifacısı. Geldiğinde Ashtar'a yankılandı. Biraz sakar. Hannah'yı asistanı olarak işe aldı. Katamneas ve Varukhal'ın annesi.

Ashtar (Ash-TARR) - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" şekil değiştirebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Icehome'a vardığında Veronica'ya hemen bağlanır. Damızlık. Katamneas ve Varukhal'a düşkün bir baba.

Katamneas (Ka-TAHM-nee-us) - Veronica ve Ashtar'ın büyük oğlu.

Varukhal (Var-oo-call) - Veronica ve Ashtar'ın küçük oğlu.

Willa - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'e bağlanmış. Shade'in annesi. O ve Gren şu anda başka bir çocuk için çalışıyorlar.

Gren (HEN ile kafiyeli) - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü. Shade'in babası.

Shade - Willa ve Gren'in küçük, tüylü oğlu.

Thrand ("mülayim" ile kafiyeli - kimse ona bunu söylemiyor) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun zamandır arkadaş/kardeş. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap. Nadine'e aşık. Kızı Deeni'nin babası.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Avcı ve harekete geçirici. Thrand'a bağlanmış. Deeni'nin annesi.

Deeni (Dee-nee) - Nadine ve Thrand'ın kızı, çok düşkün babası tarafından aptalca şımartılıyor.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Eski psikoloji öğrencisi. Neolitik biseksüel terapist. Juth ile rezonansa girmiş. (Evlatlık) oğlu Pak ve (biyolojik) kızı Jethani'nin annesi.

Juth (Joooth) - Kuzgun'u mal karşılığında kaçırın serseri erkek. Pak'ın üvey babası. Sonunda Icehome Kumsalı'ndaki kabileye katıldı ve Steph ile yakınlaştı.

Pak (Sürü) - En küçük dışlanmış! Juth ve Steph'in evlatlık oğlu, Jethani'nin ağabeyi

Jethani (Jeth-ann-ee, Bethany ile kafiyeli) - Juth ve Steph'in kızı, babasıyla aynı saplı kuyruğa sahip. Çok şirin.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Sessiz. Ketum. Dünya'daki eski barista ve kafeini seviyor. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor ama bunu kimse anlayamıyor. Sessah'a benziyor.

Sessah (Ses-uh) - Sevvah ve Oshen'in en küçük oğlu. Aehako gibi iri yarı bir avcı olarak büyümüş ama babasının sessiz kişiliğine sahip. Sam'e benziyor.

K'thar (Kuh-THARR) - Avcı, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor. Kki/Fat One'ın sahibi.

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor, ikinci kez hamile. Marisol'un arkadaşı.

Şişman Bir/Kki (KUH-kee) - Klanın Nightflyer evcil hayvanı

K'then (Kuh-THENN) - Küçük oğulları.

J'shel (Juh-SHELL) - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'ya benziyor. Çok neşeli. Uzun örgülü. Pis konuşur.

Hannah - Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır. Yerleşik işgüzar. Şimdi Veronica'nın asistanı ve bitki depolarından sorumlu.

J'hann (Juh-HANN) - Küçük oğulları.

N'dek (Nuh-DECK) - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti. Artık depresyonda değil ve ateşin etrafında çok oturuyor. Devi ile rezonansa girdi ve protez bacağı var.

Devi - Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Bilim adamı inek. Saç çevirici. Dinozorları sever. N'dek ile rezonansa girer. Icehome plajıyla ilgili her şeyi seviyor.

N'raV (Nuh-RAV) - Annesi kadar konuşkan olan küçük oğulları.

T'chai (Tuh-SHY) - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol ile rezonansa girdi. Adada sky-claw tarafından saldırıya uğradı ve neredeyse yaralarından ölüyordu, bu yüzden şifacı rezonansını durdurdu. Sonunda Mari ile yeniden rezonansa girer.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girmiştir. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından "kapatılır". T'chai ile yeniden rezonansa girer. T'mar'ın annesi.

T'mar (Tuh-MAR) - Onların oğlu.

M'tok (Muh-TOCK) - Uzun Boynuz'un Avcısı, Callie'ye benziyor. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sever. Biraz sinsî.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Harry Potter hayranı. M'tok'a çok benziyor. Ayrıca çok uzun bir süre M'tok'tan nefret etti. Bunu atlattı.

M'cal (Muh-cahl) - Küçük oğulları.

S'bren (Suh-BRENN) - Uzun Boynuz avcısı, M'tok'un kardeşi. M'tok'un beyninin kas gücü (Pinky?). Kadınların etrafında hödük. Penny'yi kendisi için çalar ve ona yankılanır.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. İnsan güneş ışığı. Macerayı ve iyi vakit geçirmeyi sever. S'bren tarafından çalındı ve bunun için ona cehennemi yaşattı.

Brenna - Küçük kızları.

A'tam (Uh-TAMM) - Gölge Kedi avcısı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Pek balık oltası değil. Sonunda Bridget'te yankı buldu. Vay be.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı. A'tam ile takıldı. A'tam'dan ayrıldı. A'tam'a bağlandı. Artık karmaşık değil.

A'bri (Ah-bree) - Küçük oğulları.

U'dron (Ooh-DRONN) - Avcı. Fisher. Her yönüyle sportif bir tip. İyi davul çalar. Kendini kanıtlamakta geç kaldı. Raven'a benziyor.

Kuzgun - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynleri var. Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyor. Gerçek adının Louise olduğu, aslında hippie olmadığı ve striptizci olduğu ortaya çıktı. Yine de harika. Juth ve Pak'ı bulan kişi.

U'rav (Ooh-rahv) - Küçük oğulları.

Vaza (Vaw-zhuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever. Şu anda Icehome sahilinde Gail ile zevk çiftleşmesi yapıyor. Z'hren'in evlat edinilmiş babası.

Gail - Boşanmış yaşlı insan kadın. Dünya'da bir oğlu varmış (ölmüş). Yaklaşık elli yaşlarında. Vaza ile zevk için çiftleşmiş, Z'hren'in evlatlık annesi.

Z'hren - Eskiden Güçlü Kol klanından olan oğulları.

Harlow - Rukh'un eşi. Bir zamanlar Atalar Mağarası'nın "tamircisi". Şu anda Icehome plajında.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh. (Mah-rookh). Raahosh'un kardeşi. Harlow'un eşi. Rukhar'ın babası. Şu anda Icehome sahilinde.

Rukhar (Roo-car) - Onların oğlu.

Daya (Dye-uh) - Onların kızı.

Bek (Behk) - Avcı. Maylak'ın kardeşi. Elly ile çiftleşti. Biraz krank canavarı ama Elly aldırıyor.

Elly - Eski insan köle. Çok genç yaşta kaçırılmış ve hayatının büyük bir kısmını kafeste ya da köleleştirilmiş olarak geçirmiş. Not-Hoth'a getirilen eski köleler arasında ilk yankılanan. Bek ile çiftleşti.

Emma - Çok gürültücü kızları (ki bu hem Elly hem de Bek için şaşırtıcıdır).

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi. Bir zamanlar hemşireydi. Bir çeşit palyaço. "Yeni" grubun en yaşlısı. Filipinli. İğne konusunda yetenekli. R'jaal ile rezonansa girmesi bekleniyordu ama onun yerine I'rec ile rezonansa girdi. Dedikodu yapmayı ve "halkıyla" ilgilenmeyi seviyor.

I'rec (I-WRECK) - Klan lideri. Züccaciye dükkanındaki boğa gibi. Bir tür bok karıştırıcı ve geçinmesi zor. Yetkili olmaya alışkın. Flor'a yankılandı ve hemen diğer tüm kadınların varlığını unuttu.

Daisy - Mardok'un eski arkadaşı Niri tarafından buz gezegenine bırakıldı. On yıldan uzun süredir eski köle ve birkaç uzaylı dili konuşuyor/okuyor. Çok güzeldi ve görünüşüne takıntılıydı, ancak yakın zamanda görünüşünü yok eden bir kaza geçirdi. Hayatta kalma becerilerini geliştirmeye çalışıyor. O'jek'te yankı buldu.

O'jek (Oh-JECK) - Avcı. Sessiz. Yemek yapmayı sever. Utangaç olduğu söyleniyor. Juth'un biyolojik kardeşi. Daisy'ye hayatının en güzel gününü yaşattı.

R'jaal (Arr-JAHL) - Uzun Boynuz'un Klan lideri, aynı zamanda Icehome sahilinde de liderlik pozisyonunu üstlendi. Oldukça yalnızdı, şimdi tam bir Eş Adam. Rosalind'i gördüğünde ona bağlanıyor.

Rosalind - Utangaç bir kütüphaneci. Atalar tarafından kaçırılmış bir insan yabancı. R'jaal'a benziyor. Ayrıca bir Icehome kütüphanesinin nasıl yapılacağını öğrenmek isteyen bir fanfic yazma ineği.

Tia (tee-AH) - Icehome grubunun son kalan çiftleşmemiş insan dişisi (ve en genci). Bir süredir Croatoan'da yaşıyordu. Kemli'nin şifalı bitkiler çırağı. Yakın zamanda Icehome'a döndü, ancak meyve mağarasından kayboldu, o da atalar tarafından çalındı. Rem'eb'e yankılandı.

Yumruk Rem'eb (HREM - ebb) - Yeraltı halkının şefinin oğlu. Tia'ya benziyor.

Skarr (Yara) - Yeşil pulları ve kertenkele benzeri kuyruğu olan bir ssethri eklentisi. Soğuk havalarda yavaşlama eğilimindedir. Vivi'ye yankılanır ve herkese onun ne kadar harika olduğunu söylemeyi sever.

Vivi - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Vivian olarak adlandırılmıştır. Onun yerine Vivi olduğuna karar verir. Hayatta kalma becerilerine sahip ve Icehome köylüleri için kayak yapıyor. Skarr'a yakınlık duyuyor ve diğer herkesi şaşırtacak şekilde ona tahammül ediyor gibi görünüyor.

Yeni Gelenler (şimdiye

kadar) Kadın Eşleşmemiş

Klonlar

Sabrina - Bir düğün planlayıcısı. Her şeyin en iyisini yapmaya kararlı, neşeli bir tip.

Natalie - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Natalie olarak adlandırılmıştır.

Isadora aka Dora - Klon olduğunu kabul etmeyi reddeden sarışın bir klon. Oregon'daki bir çiçekçi dükkanıyla ilgili anıları var.

Yasmin - Bir insan klonu.

Bianca - Bir insan klonu.

Gabriella - Bir insan klonu.

Colleen - Bir insan klonu.

April - Bir insan klonu.

Dawn - Bir insan klonu.

Eşleşmemiş Erkek Klonlar

Kyth (kith-"smith" ile kafiyeli) - Moden bir gladyatörün klonu. Son derece büyüktür ve perdeli el ve ayak parmakları vardır. İlk khui'si öldü.

Valmir (VAL-meer) - Praksiyalı bir gladyatörün klonu. Çok kediye benzer.

Chalath (CHUH-lath-"banyo" ile kafiyeli) - Mesakkah ve praxii'nin eşit parçaları g i b i görünen bir erkek eklentisi.

Jason - Bir insan erkek klonu. Onlar gerçekten var!

Atalarımız

Gezgin Set'nef (SET-neff) - Seyahat etmeye meraklı bir atalar erkeği. R'jaal'a sempati duyar ve kaçmasına yardım eder.

Tal'nef the Swiftest (TALL-nef) - Atalardan bir erkek. Gezgin Set'nef'in kardeşidir ve kardeşi yüzeye çıktığında o da ayrılır.

Noj'me the Attendant (NAWJ-may) - Ataların bir dişisi. Kahinle kurduğu "iletişim" sayesinde eski Sakh dilini konuşabilir (ki bu da yere düşmüş bir kaçış kapsülüdür).

Kin'far the Tainted (KIN-fawr) - Bir sürüngen. Sürgün edilmiş bir sürüngen.

Kudretli Bel'eb (BELL-ebb) - Ataların şefi.

Croatoan'da

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Vektal (Vehk-tall) - Sa-khui'lerin şefi. Georgie ile çiftleşti.

Georgie - İnsan kadın (ve insan dişilerin gayri resmi lideri).

Eşiyle birlikte çiftte liderlik rolü üstlenmiştir.

Talie (Tah-lee) - İlk kızları. **Vekka** (Veh-kah) - İkinci kızları. **Jorvek** (Jor-vehk) - En küçükleri, bir oğulları.

Maylak (May-lack) - Kabile şifacısı. Kashrem ile çiftleşti.

Kashrem (Cash-rehm) - Eşi, aynı zamanda bir deri işçisi.

Esha (Esh-uh) - Genç kızları.

Makaş (Muh-cash) - Onların küçük oğlu.

Sevvah (Sev-uh) - Kabile büyüğü, Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi

Oshen (Aw-shen) - Kabile büyüğü, onun eşi. Yerleşik sah-sah uzmanı.

Ereven (Air-uh-ven) - Avcı, Claire ile çiftleşti.

Claire - Ereven ile çiftleşti.

Erevair (Air-uh-vair) - İlk çocukları, bir oğul

Relvi (Rell-vee) - İkinci çocukları, bir kız çocuğu

Stacy - Pashov ile çiftleşti. Kabilenin gayri resmi aşçısı.

Pashov (Pah-showv) - Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Zennek ve Salukh'un kardeşi. Stacy'nin eşi.

Pacy (Pay-see) - İlk oğulları.

Tash (Taş) - İkinci oğulları.

Nora - Dagesh'in eşi.

Dagesh (Dah-zhesh) (g sesi yutulur) - Eşi. Bir avcı.

Anna & Elsa - İkiz kızları.

Esther - En küçük kızı.

Megan - Cashol'un eşi. Holvek'in annesi.

Cashol (Cash-awl) - Megan'ın eşi. Avcı. Holvek'in babası.

Holvek (Haul-vehk) - oğulları. Bir evcil hayvanı var, Thunder, bacağı bükölmüş yetim bir dvisti.

Jewel - İkinci çocukları, bir kızları.

Marlene (Mar-lenn) - Zennek'in insan eşi. Fransız. Sinsi bir mizah anlayışı var. Kalpleri sever.

Zennek (Zehn-eck) - Marlene'in eşi. Zalene'nin babası. Pashov, Salukh ve Farli'nin kardeşi.

Zalene (Zah-lenn) - Marlene ve Zennek'in kızı.

Ariana - İnsan dişi. Zolaya'nın eşi. Kabile kitleri için temel okul "öğretmeni".

Zolaya (Zoh-lay-uh) - Avcı ve Ariana'nın eşi. Analay ve Zoari'nin babası.

Analay (Ah-nuh-lay) - Oğulları. Rokan gibi biraz "bilgili".

Zoari (Zoh-air-ee) - Kızları.

Tiffany - İnsan dişi. Salukh ile çiftleşi. Kabile botanikçisi.

Salukh (Sah-luke) - Avcı. Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Zennek ve Pashov'un kardeşi.

Lukti (Lookh-tee) - Onların oğlu.

Aehako (Eye-ha-koh) - Kira'nın eşi, Kae'nin babası. Sevvah ve Oshen'in oğlu, Rokan ve Sessah'ın kardeşi.

Kira - İnsan kadın, Aehako'nun eşi, Kae'nin annesi. Uzaylılar tarafından kaçırılan ilk kişiydi ve uzun süre kulak tercümanı taktı.

Kae (Ki-rhymes with "fly") - Sessiz kızları.

Hakeer (Ha-keer) - İkinci çocuk, bir oğlu.

Kemli (Kemm-lee) - Kadın yaşlı, Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı ve Tia'nın akıl hocası. Kemli ve Borran, bir yaşlı olan Vadren'i üçlü bir çiftleşmeye davet etti.

Borran (Bore-awn) - Çok daha genç arkadaşı, yaşlı.

Vadren (Vaw-dren) - Kemli'nin yaş arkadaşı ve bir zamanlar zevk arkadaşı. Kemli ve Borran ile üçlü bir çiftleşmeye katıldı ve onlarla kürklerini paylaşıyor.

Josie - İnsan kadın. Haeden ile çiftleşti. Şu anda tekrar hamile.

Haeden (Hi-den) - Avcı. Daha önce Zalah ile eşleşti ancak eşleşme tamamlanamadan khui hastalığında (khui ile birlikte) öldü. Şimdi Josie ile çiftleşti.

Joden (Joe-den) - İlk çocukları, bir oğul.

Joha (Joe-hah) - İkinci çocukları, bir kız.

Shae (Shay-rhymes with play) - Üçüncü çocukları.

Rokan (Row-can) - Sevvah ve Oshen'in en büyük oğlu. Aehako ve Sessah'ın kardeşi. Yetişkin erkek avcı. Şimdi Lila ile çiftleşti. "Altıncı" hissi var. Icehome'u ziyaret ediyor.

Lila - Maddie'nin kız kardeşi. Bir zamanlar sağırdı, yakın zamanda *Tranquil Lady*'de revir aracılığıyla işitme yetisini yeniden kazandı. Rokan'a rezonansa girdi. Icehome'u ziyaret ediyor.

Rollan (Row-lun) - İlk çocukları, bir oğul.

Lola (lakabı Lolo) - Kızları.

Hassen (Hass-en) - Avcı. Daha önce sürgün edildi. ile Maddie çiftleşti.

Şu anda Icehome plajında.

Maddie - Lila'nın kız kardeşi. İkinci kazada bulundu. Hassen ile çiftleşti.

Masan (Mah-senn) - Oğulları. Millicent adında bir dirtbeak'e sahip.

Asha (Ah-shuh) - Hemalo'nun eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın annesi. İkinci kez hamile.

Hemalo (Hee-muh-low) - Asha'nın eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın babası.

Shema (Shee-muh) - Onların kızı.

Farli - (Far-lee) Kemli ve Borran'ın yetişkin kızı. Erkek kardeşleri Salukh, Zennek ve Pashov'dur. Chompy (Chahm- pee) adında evcil bir dvisti vardır. Mardok ile çiftleşmiştir.

Mardok (Marr-dock) - Bron Mardok Vendasi, Ubeduc gezegeninden VII. *Sakin Leydi*'ye ulaştı. Tamirci ve eski asker. Farli'ye tepki gösterdi ve kabileyle birlikte geride kalmayı seçti.

Farlok - Bebek oğulları.

Harrec (Hair-ek) - Avcı. Kan görünce midesi bulanır. Ayrıca alaycı.
Kate'e benziyor.

Kate - İnsan dişi. Son derece uzun ve güçlü, beyaz-sarı kıvrıkcık saçlı. Harrec ile rezonansa girdi.

Bay Fluffypuff diğer adıyla Puff/Poof - Yetim kar kedisi.

Rennek - Oğulları, ama ona "Hopper" diyorlar.

Warrek (War-ehk) - Kabile avcısı ve öğretmen. Eklan'ın oğlu (şimdi ölmüş). Yaz ile rezonansa girdi.

Yaz - Dişi insan. Gergin olduğunda konuşurken saçmalama eğilimi gösterir. Satranç meraklısı. Warrek'te yankılandı.

Wrek - Onların yıkıcı oğlu.

Taushen (Tow-rhymes with cow-shen) - Avcı. Brooke ile çiftleşti.
Bir mutluluk rönesansı yaşanıyor.

Brooke - Soluk pembe saçlı insan dişi. Eski kuaför, yeterince yaklaşan herkesin saçını örmekten hoşlanıyor. Taushen ile çiftleşti.

Hazel - Kızları.

Evlenmemiş Yaşlılar

Drayan (Dry-ann) - Yaşlı.

Drenol (Dree-nowl) - Yaşlı. Lukti'nin arkadaşı. Satrançta kaybetmekten nefret eder.

Daha fazlasını ister misiniz?

hayatınıza yeterince mavi uzaylı alamıyor musunuz? Ya da sadece geçmiş listemi incelemek mi istiyorsunuz? İyi haber - her şey Kindle Unlimited'ta! Ödünç almaktan çekinmeyin. İşte başlamanız için birkaç öneri:

Bu klonlar ilk ne zaman tanıtıldı?

[Flor'un Fiyaskosu](#)

R'jaal'a neler oluyor?

[R'jaal'ın Rezonansı](#)

[Buzev serisinin geri kalanı Buz](#)

[Gezegeni Barbarları serisi](#)

[Risdaverse \(tek başına rahat uzay romanları\)](#) .

İyi eğlenceler!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Skarr'da Hayatta Kalmak](#)

[Daha Önce Ne Oldu?](#)

[İçerik Uyarısı](#) [Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Not-Hoth Halkı Daha
Fazlasını mı İstiyor?](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

